

2

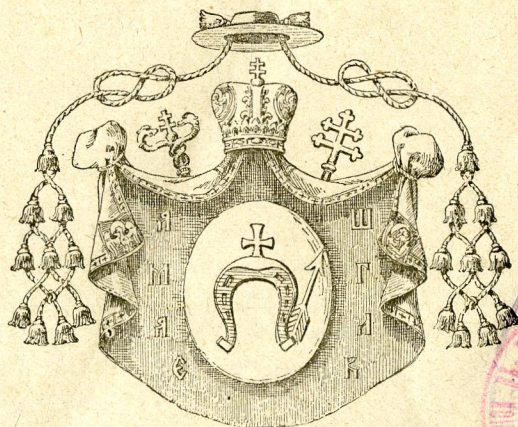
~~Page~~

1907

Львѣвско-Архієпархіальнѣ Вѣдомости

Рѣкъ 1901.

Л Ъ В О В Ъ.

Зъ печатнѣ Ставропигійскаго Института пѣдъ управ. О. Данилюка.
1901.

III
Ж-23930
1901

ph 41166

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ 1689594

РІДКІСНА КНИГА

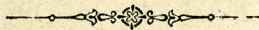
З М Ъ С Т Ъ:

	Стор.
Ч. пор. 1. — Ч. 470. — Булѣ св. Отця до Священникѣвъ и до народа Архіепархіи по причинѣ еи обсаджена	1
Ч. „ 2. — Ч. 415. — Розпоряджена въ справѣ оголошенія народови Енциклики „О Иисусѣ Христі.“ :	4
Ч. „ 3. — Ч. 25/орд. — Грѣхи власти Ординаріятскѣй задержаній	5
Ч. „ 4. — Ч. 38. — Додаткове пояснене въ справѣ фасіонованія доходѣвъ Духовенства до вымѣру податку особисто-доходового	6
Ч. „ 5. — Ч. 1029. — Оголошене реченця къ рукополаганю въ Пресвитеры	6
Ч. „ 6. — ЧЧ. 67, 388, 589, 639. — Оголошенія конкурсѣвъ	7
Ч. „ 7. — Ч. 38/орд. — Два важніи рѣшенія св. Конгрегаціи Вѣдѣствѣвъ	9
Ч. „ 8. — Ч. 33/орд. — Въ справѣ розрѣшенія вѣдѣ цензурѣ св. Отцу задержанныхъ	10
Ч. „ 9. — Ч. 34/орд. — Списѣ ц. к. Консерваторѣвъ для Галичины на р. 1901	11
Ч. „ 10. — Ч. 128. — Пригадка постановѣвъ о уживаню марокѣ стемплевыхъ	13
Ч. „ 11. — ЧЧ. 952, 953, 706. — Оголошенія конкурсѣвъ	13
Ч. „ 12. — Ч. 100 — О поступованю при вѣнчаняхъ зѣ Швайцарскими пѣдданными	17
Ч. „ 13. — Ч. 1290. — Въ справѣ береженія нагробныхъ памятникѣвъ по церквахъ	18
Ч. „ 14. — Ч. 270. — Иаструкція по причинѣ приступленія фонда вдов.-сирот. АЕпарх. до чекового обороту ц. к. почтовой касы щадничѣй въ Вѣдѣни	20
Ч. „ 15. — Ч. 1820. — Въ дѣлѣ нового св. Мира	22
Ч. „ 16. — Ч. 9404/900 — Оголошене конкурсѣу на посаду пѣвца церковного въ закладѣ карнѣмъ въ Станиславѣвъ	24
Ч. „ 17. — Ч. 1940. — Взглядѣмъ предплаты на АЕпархіальніи Вѣдомѣсти	23

Ч. пор. 18. — ЧЧ. 1532, 1533, 1581, 1691, 1692, 1693, 1694, 1695, 1696, 1785, 1819. — Оголошення конкурсів	23
Ч. „ 19. — Ч. 1541. — Енциклика св. Отця о християнській демокрації „Graves de communi.“	25
Ч. „ 20. — Ч. 109/орд. — О наданню всімъ Священникамъ власти удѣлюваня Благословенія Апостольского въ часъ смерти	44
Ч. „ 21. — ЧЧ. 2037, 2058. — Оголошення конкурсів	45
Ч. „ 22. — Ч. 2402. — Оголошене реченця испиту конкурсowego парохіяльного	49
Ч. „ 23. — ЧЧ. 2269, 2361, 1092. — Оголошення конкурсів	50
Ч. „ 24. — Ч. 2366. — О оголошеню вел. Ювілею въ АЕпархїї вѣдъ 1/V до 31/X сего року	53
Ч. „ 25. — Ч. 2763. — Въ справѣ ренумерації за Литургїи фонда рел. наданї зъ д. 1/1 1901.	68
Ч. „ 26. — Ч. 2820. — Вѣзване до зложеня належитости за Шематизмъ	68
Ч. „ 27. — ЧЧ. 2522, 2523, 2631. — Оголошення конкурсів	68
Ч. „ 28. — Ч. 3126. — Пригадує ся розпоряджене щорѣчнихъ моленій зъ вѣдпустами передъ Сошествїемъ св. Духа	71
Ч. „ 29. — Ч. 2809/1. — Додатокъ взглядомъ способу правленя 2. св. Литургїй одного дня	71
Ч. „ 30. — Ч. 2809/2. — Точки, котрї Веч. Настоятель дек. мають наводити при предкладаню прошенъ о продовжене власти binandi	72
Ч. „ 31. — Ч. 2988/1. — Закажує ся Вѣрнымъ „Листъ Божїй“ и иншї того рода письма забобоннї	72
Ч. „ 32. — Ч. 2988/2. — Закажує ся куповане образѣвъ Святыхъ и иншихъ святыхъ рѣчей у жидѣвъ	73
Ч. „ 33. — Ч. 3017. — Поучене В. ц. к. Министерства скарбу о фасіонованю доходу священникѣвъ зъ цѣли вимѣреня податку особисто-доходowego	73
Ч. „ 34. — ЧЧ. 2758, 3044, 2925. — Оголошення конкурсів	77
Ч. „ 35. — Ч. 3512. — Розпоряджає ся набоженство въ часъ Ювілея	79
Ч. „ 36. — Ч. 3136. — О вѣдпустахъ на набоженство въ мѣсяцяхъ Маю и Червни наданыхъ	80
Ч. „ 37. — Ч. 3318. — О змѣнѣ зарядженъ взглядомъ процесїй ювілейныхъ	81
Ч. „ 38. — Ч. 3397. — Взглядомъ картъ вписовыхъ до брацтвъ найсв. Тайнъ и тверезости	82
Ч. „ 39. — Ч. 3636. — О установленю таксъ фундаційныхъ богослужень	82
Ч. „ 40. — Ч. 3074. — Въ справѣ збираня даткѣвъ на дѣвочїй институтъ въ Станиславѣ	82
Ч. „ 41. — Ч. 2375. — Взглядомъ збираня складокъ на церковь въ Ракѣвци	83
Ч. „ 42. — Ч. 3703. — Въ справѣ платнѣ частныхъ сотрудникѣвъ	83
Ч. „ 43. — Ч. 3520. — Въ справѣ выдана повнѣйшого Шематизму	83
Ч. „ 44. — Ч. 3403. — О жертвѣ тов. „Ризницявъ Самборѣ“ на фондъ вдов-сирот	84
Ч. „ 45. — ЧЧ. 3336, 3667, 3597, 3598. — Оголошення конкурсів	84

	Стор.
Ч. пор. 46 — Ч. 4097. — Взглядомъ имматрикуляціи неживыхъ уродженныхъ .	87
Ч. „ 47. — Ч. 3839. — Характеръ конфесійный цминтаря	88
Ч. „ 48. — Ч. 3725. — Въ справѣ метрики Маріи Каляфушь	88
Ч. „ 49. — Ч. 4074. — Взглядомъ складки на будову церкви въ Ракѡвци .	89
Ч. „ 50. — Ч. 1901. — Припоручене дѣлца: „Das Gezetz vom 19. September betreffend die Dotation der katholischen Seelsorge — Geistlichkeit von Benno Fritsch“	90
Ч. „ 51. — ЧЧ. 3999, 4102, 4153. — Оголошеня конкурсовъ	90
Ч. „ 52. — Ч. 4400. — Даръ Всч. о. И. Гальки на фондъ АЕпарх. свящ. вдовъ и сирѣтъ	91
Ч. „ 53. — Ч. 4586. — О реченци асигнованя зъ рел. фонду дару зъ ласки для свящ. вдовъ и сирѣтъ	92
Ч. „ 54. — Ч. 4291. — О грѣхахъ задержанныхъ въ лат. АЕпархіи Львѡвскѡй	92
Ч. „ 55. — Ч. 4933. — Оголошене реченця къ рукополаганю въ Пресвитеры	93
Ч. „ 56. — Ч. 4725. — О загальныхъ Зборахъ вѡдпоручникѡвъ поч. Клира въ справѣ фонда вдов.-сир.	94
Ч. „ 57. — Ч. 5147. — Оголошене въ цѣли принятія кандидатѡвъ стану ду- ховного до львѡвской духов. Семинаріи	95
Ч. „ 58. — Ч. 4981. — Оголошене конкурсове на одно опороженне мѣсце зъ фундаціи бл. п. Кардинала Левццкого въ дѣвочѡмъ институтѣ Василянѡкъ	96
Ч. „ 59. — Ч. 4905, 4906, 5049. — Оголошеня конкурсовъ	97
Ч. „ 60. — Ч. 5429. — Взглядомъ щорѣчного набоженства для рекрутѡвъ въ мѣс. версени	99
Ч. „ 61. — Ч. 1072. — Поручае ся книжку „о. І. Боско.“	100
Ч. „ 62. — Ч. 5910. — Въ справѣ частныхъ сотрудникѡвъ	101
Ч. „ 63. — Ч. 5921. — Въ справѣ реколекцій для Духовенства	101
Ч. „ 64. — Ч. 5588. — Оголошене реченця испыту конкурсового парох. .	102
Ч. „ 65. — Ч. 5545. — О набоженствѣ жовтневѡмъ	102
Ч. „ 66. — Оголошеня конкурсовъ	102
Ч. „ 67. — Ч. 6061. — Литургіи за Соединене восточной Церкви зъ вѡдпу- стами	107
Ч. „ 68. — Ч. 6148. — Власть розрѣшаня вѡдъ грѣхѡвъ задержанныхъ . .	108
Ч. „ 69. — Ч. 6315. — Благословеніе Апостольске при мисіяхъ въ АЕпархіи на 7. лѣтъ удѣлене	109
Ч. „ 70. — Ч. 6611. — Въ справѣ частныхъ сотрудникѡвъ	109
Ч. „ 71. — Ч. 6540. — Просьба о помѡчъ для погорѣльцѡвъ въ Малновѣ .	110
Ч. „ 72. — Ч. 6480. — О богослужебныхъ стипендіяхъ зъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича	110
Ч. „ 73. — Ч. 7050. — Змѣна реченця испыту конкурсового парох. . . .	111
Ч. „ 74. — Ч. 6582, 6583, 6584, 6585, 6856, 6857, 6858. — Оголошеня конкурсовъ	111
Ч. „ 75. — Ч. 6572. — О обовязку фасіонованя до вымѣру податку особисто- доход. мануальныхъ стипендій богослужебныхъ	115

	Стор.
Ч. пор. 76. — Ч. 6974. — О переходѣ Апостоловъ и Евангелій зъ р. 1901 на 1902	117
Ч. „ 77. — Ч. 4617/00. — Розпоряджене, въ котрій свята Миней и Тріоди мае ся брати полиелей и велике славословіе, и котрыхъ днѣвъ Миней и Тріоди служба мае ся брати на св. Литургіи	118
Ч. „ 78. — Ч. 7074. — Поручае ся брошурка: Жите и дѣятельность Папы Льва XIII	121
Ч. „ 79. — Ч. 7198. — Взглядомъ крестѣвъ нового столѣтія зъ вѣдпустами .	121
Ч. „ 80. — Ч. 6722. — Оголошене реченця къ рукополаганю въ Пресвитеры	122
Ч. „ 81. — Ч. 6886. — Възване до стягненія всѣхъ залагающихъ датебъ до фонда вдов.-сирот.	122
Ч. „ 82. — Ч. 6062. — О власти посвячуванія крестикѣвъ и медаликѣвъ зъ вѣдпустами	123
Ч. „ 83. — Ч. 7452. — О молитвахъ и дѣлахъ вѣдпутовыхъ за покуту при св. сповѣди задаваемыхъ	126
Ч. „ 84. — Ч. 7518. — Формуляръ до поданъ о продовжене платнѣ для при- ватного сотрудника	126
Ч. „ 85. — Ч. 7519. — Въ справѣ частныхъ сотрудникѣвъ	127
Ч. „ 86. — Ч. 6001. — О увольненію сертификатѣвъ податковыхъ и поданъ о выставлене тыхже вѣдъ належитости стемплевон .	127
Ч. „ 87. — ЧЧ. 6999, 7435, 7473, 7554, 7178, 7334. — Оголошенія конкурсовѣ	128
Ч. „ 88. — Ч. 6417. — О властяхъ Ординаріевѣ вѣдъ св. Апост. Престола наданныхъ	131
Ч. „ 89. — Ч. 7612. — Взглядомъ выказѣвъ свящ. вдовѣ и сирѣтъ до запо- моги зъ станиславѣвского фонда управненихъ . . .	140
Ч. „ 90. — Ч. 7857. — Възване Орд. Комисарѣвъ и Делегатѣвъ до ц. к. окруж- ныхъ Радѣ шк. до предложена справозданъ . . .	140
Ч. „ 91. — ЧЧ. 7948, 8001. — Оголошенія конкурсовѣ	141

Львѣвско-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 20. Лютого.

Ч. I.

Ч. I.

Ч.470. — Булъ св. Отца до Священникѣвъ и до народа Архієпархіи по поводу теперѣшного еи обсаджєня.

Удѣлюють ся тутъ Письма св. Отца, выданіи I. до Священникѣвъ и II. до народа сєи Архієпархіи по поводу теперѣшного еи обсаджєня. Письмо до народа мають Всч. Парохи въ найблизшу недѣлю або свято вѣрнымъ оголосити.

I.

Leo Episcopus Servus Servorum Dei dilectis filiis Clero Civitatis et dioecesis Leopoliensis ritus Graeco-Rutheni salutem et Apostolicam benedictionem. Hodie Nos Venerabilem Fratrem Nostrum **Andream Szeptycki** nuper Episcopum Stanislavaopolitan, in Archiepiscopum Leopoliensis ritus Graeco-Rutheni Electum, a vinculo quo Ecclesiae Stanislavaopolitanae tenebatur, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio et Apostolicae potestatis plenitudine absolventes, Eum ad Metropolitanam Ecclesiam Leopoliensis ritus Graeco-Rutheni, certotunc expresso modo pastoris solatio destitutam, de simili consilio Apostolica auctoritate transtulimus, ipsumque illi in Archiepiscopum et pastorem praefecimus, curam, regimen et administrationem istius Metropolitanae Ecclesiae Leopoliensis ei in spiritualibus et temporalibus plenarie commit-

I.

Левъ епископъ,

Слуга Слугъ Божихъ, возлюбленнымъ сынамъ Духовенству города Львова и Епархіи Львѣвской обряду греко-русского поздравлене и Апостольске Благословеніе.

Днесъ Мы Всечестного Брата Нашого **Андрея Шептицкого**, дотеперѣшного Епископа Станиславѣвского, на Архієпископа Львѣвского обряду греко-русского избранного по совѣту зъ Всечестными Братями Нашими Кардиналами святой Римской Церкви и повнотою власти Апостольской розрѣшаючи вѣдъ связи въ якѣй зѣставлявъ зъ Церквою Станиславѣвскою, перенесли по такому же совѣту властію Апостольскою до Митрополитальной Церкви Львѣвской обряду греко-русского, лишенои пастырской опѣки извѣстнымъ втойчасъ выложеннымъ способомъ и поставили Его надъ нею Архієпископомъ и Пасты-

tendo, prout in Nostris inde confectis litteris plenius continetur. Quocirca Discretioni Vestrae per Apostolica scripta mandamus, quatenus dictum **Andream** Antistitem, tamquam Patrem et Pastorem animarum Vestrarum grato admittentes honore eique obedientiam et reverentiam debitas ac devotas exhibentes, illius salubria monita et mandata humiliter suscipiatis et efficaciter adimplere curetis, alioquin sententiam quam dictus Andreas Antistes rite tulerit in rebelles ratam habebimus et faciemus, auctore Domino, usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae Millesimo nongentesimo Decimo sexto Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri anno Vigesimo tertio.

II.

Leo Episcopus Servus Servorum Dei dilectis filiis Populo civitatis et dioecesis Leopoliensis Graeco Ruthenitibus, salutem et Apostolicam benedictionem. Hodie Nos Venerabilem Fratrem nostrum **Andream Szeptycki** nuper Episcopum Stanislavopolitanum in Archiepiscopum Leopoliensem Graeco-Ruthenitibus Electum a vinculo quo Ecclesiae Stanislavopolitanae tenebatur, de Venerabilium Fratrum Nostrorum

ремъ, вручаючи Ему всецѣло печальность, управлене и завѣдуване тойжъ Митрополитальной Церкви Львовской въ делахъ духовныхъ и дочасныхъ; якъ то обширнѣйше въ Нашѣмъ по тому поводу выданѣмъ письмѣ высказано. Протоѣприказуемъ Вамъ письмомъ Апостольскимъ, чтобыте тогожъ Архіерея **Андрея** яко вѣтца и пастыря душъ Вашихъ зѣ пріятною почестью приняли, ему принадлежне и преданне послушенство и почитане заявляли, его спасительный упомнення и приказы въ покорѣ принимали и успѣшно выповняти старалися, въ противнѣмъ бо случаю будемъ уважати засудъ, котрый упомянутый Архіерей Андрей належито выдавъ бы на непокоривыхъ, важнымъ и на пѣдставѣ власти вѣдъ Господа Намъ порученои, споводуемъ, чтобы сей засудъ бувъ ажъ до принадлежного удовлетвореня ненарушимо удержанный.

Дано въ Римѣ у св. Петра року вѣдъ Воплощенія Господня тысячь девятьсотного, дня шѣстьнацятаго до Календъ Январія (17. Студня), въ роцѣ Понтификату Нашого двайцять третѣмъ.

II.

Левъ епископъ,

Слуга Слугъ Божихъ, возлюбленнымъ сынамъ народови города Львова и Епархіи Львовской обряду греко-русского поздравлене и Апостольске благословеніе.

Днесъ Мы Всечестного Брата Нашого **Андрея Шептицкого**, дотечерѣшного Епископа Станиславовского, избранного на Архіепископа Львов-

Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio et Apostolicae potestatis plenitudine absolventes, Eum ad Metropolitanam Ecclesiam Leopoliensem Graeco-Rutheni ritus, certo tunc expresso modo pastoris solatio destitutam, de simili consilio Apostolica auctoritate transtulimus ipsumque illi in Archiepiscopum et pastorem praefecimus, curam, regimen et administrationem ipsius Metropolitanae Ecclesiae Leopoliensis eidem in spiritualibus et temporalibus plenarie committendo, prout in Nostris inde confectis Litteris plenius continetur. Quocirca universitatem Vestram monemus et hortamur attente Vobis per Apostolica scripta mandantes, quatenus dictum **Andream** Antistitem tamquam patrem et pastorem animarum Vestrarum devote suscipientes et debita honorificentia pertractantes, illius monitis et mandatis salubribus humiliter intendatis, ita quod dictus Andreas Antistes in Vobis devotionis filios, et Vos in eo per consequens patrem benevolum invenisse gaudeatis. Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae Millesimo nongentesimo Decimo sexto Kalendas Januarii. Pontificatus Nostri anno Vigesimo tertio.

скаго обряду греко-руского по совѣту зъ Всечестными Братями Нашими Святой Римской Церкви Кардиналами и повнотою власти Апостольской розрѣшаючи вѣдъ звязи, въ якѣй зѣ-стававъ зъ церквою Станиславѣвскою, по такому же совѣту властію Апостольскою перенесли Ёго до Митрополитальной Церкви Львѣвской обряду греко-руского, пастырской опѣки знанымъ втойчасъ выложенымъ способомъ лишенои и поставили Тогоже надъ нею Архіепископомъ и Пастыремъ, вручаючи Ему всецѣло печальвѣсть, управлене и завѣдуванетоиже Митрополитальной Церкви Львѣвской въ справахъ духовныхъ и дочасныхъ, якъ то въ Нашѣй по тому поводу выданѣй грамотѣ точнѣйше высказано. Протоу упоминаемъ Васъ всѣхъ и выразно Вамъ препоручаемъ и Апостольскимъ писмомъ приказуемъ, щобысьте Вы реченого Архіерея **Андрея** яко своего вѣтця и пастыря душъ Вашихъ зъ преданностію приняли, Ему принадлежне почитане заявляли и на Ёго спасительнѣй упомнениа и приказы въ покорѣ уважали такъ, щобы тѣшивъ ся реченый Архіерей Андрей, що найшовъ въ Васъ преданныхъ сыновъ, а слѣдовательно и Вы, що найшлисьте въ нѣмъ добротливого вѣтця.

Дано въ Римѣ у св. Петра року вѣдъ Воплощенія Господня тысячь девятьсотного. дня шѣстьнаицятаго. до Календъ Январія (17. Студня), въ роцѣ Понтификату Нашого двацять третѣмъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 27. Сѣчня 1901.

Ч. 415. — Розпоряджає ся оголошене Енциклики „О Ісусѣ Христі Спасителю“ народови.

Всѣмъ Парохіямъ, котріѣ ще доси не оголосили народови Енциклику Св. Отца „О Ісусѣ Христі Спасителю“ (Вѣдомости 1900 Ч. 89. ст. 129.) вzywають ся, щоби товжъ здѣлали въ способѣ для народа зрозумѣлый и вѣдповѣдний при проповѣдяхъ въ найблизшихъ недѣляхъ по одержаню сего розпорядженя. Лише въ тыхъ парохіяхъ має ся оголошене тое на пѣзнѣйше вѣдложити, въ котрыхъ теперъ по причинѣ зближающого ся посту преподає ся на проповѣдяхъ наука о Тайнѣ Покаянія и о Найсв. Тайнѣ Евхаристіи.

При оголошеню тоижъ Енциклики належить Вѣрныхъ побудити:

1) Щоби Господа Бога и Спасителя нашего славили и благодарили за тую безмѣрну любовь Его, въ котрій Самого Себе для насъ жертвовавъ и неустанно жертвує и за той даръ невыповѣдженный для насъ, котрый намъ удѣливъ въ свѣтлѣ вѣры святои, въ установленю Церкви Своєи, въ вѣдпущеню грѣхѣвъ нашихъ и пріймленю насъ за дѣти Божіи и наслѣдники царства Божого въ небѣ.

2) Щоби Господа Бога и Спасителя нашего такъ для безконечной доброты Его въ Собѣ, якъ также для тої любви великой, котрою напередъ возлюбивъ насъ, любили цѣлымъ сердцемъ, цѣлою душею и всѣми силами, и Ему въ цѣломъ житю своимъ оцѣрували ся. Но щоби таковжъ

3) Неустанно до кѣнца житя Господа Бога о помѣчѣ просили, передовсѣмъ о тое, щоби до кѣнца житя въ любовѣ и службѣ Господу Богу вытревали, а потому также въ всякихъ иншихъ потребахъ своихъ; такъ якъ по святѣмъ крещенію єсть для всѣхъ насъ неустанна до кѣнца житя молитва рѣчею до спасенія найпотрѣбнѣйшою.

А понеже всѣ заповѣди и вся воля Божа мѣститъ ся въ двохъ заповѣдяхъ любви: щоби любити Господа Бога цѣлымъ сердцемъ и надъ всею, и ближнього якъ самого себе, прото маємъ мы не лишъ за себе молити ся, але такожъ за тыхъ, котріѣ зъ волѣ Божої зъ нами ближе злученіи суть, и за всю Церковь св., Христіанъ, вѣдъ Церкви вѣдлученыхъ, невѣрныхъ и помершихъ всѣхъ.

Въ особенноти же належить упомнути родичѣмъ и господарѣмъ, щоби для любви Господа Бога и ближнього дбали передовсѣмъ о добро найбѣльше ласки и любви Божої для дѣтѣй и слугъ, а имъ черезъ науку вѣры св., стережене ихъ вѣдъ найблизшихъ способностей до грѣха и часту Сповѣдь и Св. Причастіє; памятаючи на тое, що и дѣти и слуги суть вѣдъ Г. Ісуса Христа возлюбленіи и вѣдкупленіи, за дѣти Божіи и наслѣдники царства Божого прійнятіи, и вѣдъ Г. Бога опѣцѣмъ родичѣмъ и господарѣмъ врученіи.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. Сѣчня 1901.

Ч. 3.

Ч. 25/орд. — Грѣхи власти Ординаріатскій задержаній.

Митроп. Ординаріатъ оголошує слѣдующій грѣхи яко власти Своѣй въ Тайнѣ Покаянія задержаній:

1. Переступлене слюбу воздержности або мѣрности въ упоющихъ напояхъ.
2. Побите вѣтця або матери.
3. Добровѣльне чоловікоубійство.
4. Збгнане плода навѣть безъ наслѣдку.
5. Скотоложство.
6. Кровозмѣшене въ першѣмъ степені спорѣдненія або посвояченія.
7. Грѣхъ тѣлесный зъ жидами обовго пола и мамчене у жидѣвъ.
8. Пѣдпалене будинкѣвъ навѣть коли пожаръ не наступивъ.
9. Сповѣдь передъ священникомъ зъ Римскою Церквою несоединенымъ.

Що до випадкѣвъ Намъ задержанныхъ освѣдчаемо и постановляемо слѣдующе: 1) Хлопцѣ передъ 14. рокомъ житя, и дѣвчата передъ 12. рокомъ житя не пѣдлагають задержаню. 2) Каждый сповѣдникъ въ Архіепархіи апробованный може розрѣшити вѣдъ всѣхъ грѣхѣвъ задержанныхъ окрѣмъ добровѣльного чоловікоубійства: а) хорыхъ, що мають приняты святе причастіе, хотѣбы зъ самой побожности; б) женихѣвъ передъ вѣнчанемъ; в) тыхъ, що выбираютъ ся въ далеку подорожъ; г) несвѣдомыхъ задержаня и першій разъ зъ грѣха задержаного сповѣдающихъ ся, при чѣмъ належить ихъ докладно поучити и напѣмнути; д) тыхъ, що вѣдиправляютъ сповѣдь зъ цѣлого житя; е) всѣхъ сповѣдающихъ ся, если вѣдложено розрѣшенія грозить дѣйсно утратою доброй славы; ж) всѣхъ сповѣдающихъ ся въ церквѣ, при котрѣй вѣдбула ся мисія духовна що найменше черезъ три цѣлї дни, хотъ зъ трома науками на день, вѣдъ другого дня мисіи почавши ажъ до тыжня по ѣи закѣнченю.

При тѣмъ примѣчає ся, що якъ взагалѣ лише грѣхи смертнїи суть задержанїи, такъ и переступлене слюбу взглядомъ упоющихъ напоѣвъ буде лишь тогды задержанымъ, если єсть грѣхомъ смертнымъ черезъ велике збѣршене для другихъ, або упите ажъ до страченія памяти и т. п., а взглядомъ слюбу воздержности также черезъ постоянное цѣлковите незаховане того слюбу (хотѣбы и безъ переступленія мѣрности).

Взглядомъ добровѣльного чоловікоубійства розумѣє ся, що може вправдѣ каждый Сповѣдникъ кающого ся въ разѣ правдивой великой и кокечной потребы такожъ вѣдъ того грѣха розрѣшити пѣсля науки Моральной (впрочѣмъ най не розрѣшає его зъ самой лише той причины, щобы кающій ся мѣгъ великодне Причастіе въ приписанный часъ принять); однакожъ розрѣшене може тогды каущому ся ино *убочно* удѣленнымъ бути, и вѣнъ мусить грѣха того ще разъ сповѣдати ся, абы розрѣшене *впросто*, властію вѣдъ Митр. Ординаріата даною, одержати.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 15. Лютого 1901.

Ч. 4.

Ч. 38. — Додаткове поясненє до розпорядженя Митроп. Консисторіи зъ дня 18. Студня 1900 — Ч. 4 710 въ справѣ фасіонованя доходѣвъ Духовенства до вымѣру податку особисто-доходowego.

Въ розпорядженю Митроп. Консисторіи зъ дня 18. Студня 1900 — Ч. 4 710 въ справѣ фасіонованя доходѣвъ Духовенства (АЕпарх. Вѣдомости зъ р. 1900 Ч. XV. пор. ч. 92) подано въ послѣднѣмъ уступѣ на сторонѣ 155, що власти скарбовѣ жадають, абы всѣ Священники подали въ фасіи (до вымѣру податку особисто-доходowego) такожъ пересѣчну квоту зъ трехъ послѣднихъ лѣтъ дѣйсно побранихъ доходѣвъ зъ даткѣвъ парохіянъ за дѣйства душпастирскѣ не пѣдлагаючі патентови о правахъ епитрахильныхъ; — щобы однакъ Всч. Духовенство знало, котрі дѣйства не пѣдлагають патентови о правахъ епитрахильныхъ, то подає ся тутъ, що патентови о правахъ епитрахильныхъ пѣдлагають слѣдуючі дѣйства: 1) заповѣди 2) вѣнчання 3) похорони 4) службы Божї поминальнї 5) парастасы и 6) водосвятїя и благословеня домѣвъ; — всѣ же прочї дѣйства душпастирскѣ не пѣдлагають тому патентови Іосифиньскому.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 2. Сѣчня 1901.

Ч. 5.

Ч. 1029. — Оголошує ся реченець къ рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры визначає ся реченець на день 5 н. ст. Марта 1901, въ котрѣмъ то дни желаючі приняти тую св. Тайну о 8. годинѣ рано въ церквѣ архикатедральнѣй службы Божои выслухати, а по тѣйже въ тутешнѣмъ Митроп. Ординаріятѣ особисто явити ся мають.

Въ цѣли узысканя принятя до Дому пресвитеріальнаго обовязанї кандидаты стану духовнаго внести свои поданя до Митроп. Ординаріату въ непереступнѣмъ реченци до дня 27. н. ст. Лютого 1901 включно, посредствомъ дотычнаго Уряду деканальнаго и заосмотрити тїи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

- 1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня, выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатанѣй копертѣ.
- 2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.
- 3) Оженившї ся свѣдоцтвомъ вѣнчання.
- 4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычнаго ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану вѣйскового, або, що ему прислугує увзглядненє §. 31. закона о общѣй краєвѣй оборонѣ. Примѣчаєся, що лише тїи кандидаты къ посвяченю припущенї будутъ, котрі при попереднѣмъ испытѣ къ тому належито успособленными оказать ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. Лютого 1901.

Ч. 6.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

- а) *подо́ днемъ 5. Сѣчня 1901 зъ реченцемъ до дня 2. Марта 1901:*
 Ч. 67. — **Драганѡвка** зъ прилучен. Почапинцѣ, декан. Тернопѡльскаго, на-
 даня Высокопресвященнаго Митроп. Ординаріята.
- б) *подо́ днемъ 24. Сѣчня 1901 зъ реченцемъ до дня 21. Цвѣтня 1901:*
 Ч. 388. — **Тейсарѡвъ** зъ прил. Кавчата, декан. Стрыйскаго, наданя приватнаго.
- в) *подо́ днемъ 31. Сѣчня 1901 зъ реченцемъ до дня 28. Марта 1901:*
 Ч. 589. — **Денисѡвъ**, декан. Тернопѡльскаго, наданя приватнаго.
 Ч. 639. — **Пустомыты** зъ прил. Лисничѣ, дек. Щирецкаго, наданя приватнаго.

Вѡдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Х Р О Н И К А

И М Е Н О В А Н Я .

II. Мѣстодеканомъ для деканата Стрыйскаго именованый:

- Ч. 8182/900. О. Адамъ Каленюкъ, парохъ Волѣ долголуцкои.

Провизор. катехитою при школъ народ. въ Бережанахъ именованый:

- Ч. 739. О. Іосифъ Застырецъ сотр. въ Бережанахъ.

У М Ѣ Щ Е Н Я .

Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 719. Юліянъ Левинскій, парохъ Розгадова, ex currendo въ Дрищевѣ,
 Ч. 589. Лука Демчукъ въ Денисовѣ,
 Ч. 388. Емиліянъ Кордуба въ Тейсаровѣ,
 Ч. 639. Володимиръ Стернюкъ въ Пустомытахъ.

Сотрудництва получили 00.:

- Ч. 28. Романъ Ярославъ Березовскій въ Дубравцѣ,
 Ч. 253. Евгенийъ Данилевичъ въ Германовѣ,
 Ч. 257. Зеновій Маркевичъ въ Бурштинѣ,
 Ч. 254. Іоанъ Курчаба въ Неслуховѣ,
 Ч. 255. Петро Патрило въ Доброводахъ,
 Ч. 256. Теодозій Царъ въ Мизуни.

Введеніи 00.:

- Ч. 7078/900. Даниль Роздольскій въ завѣд. Ражнева,
 Ч. 7489/900. Володимиръ Стернюкъ въ сотр. въ Пустомытахъ cum jure directionis,
 Ч. 7601/900. Алексей Ганасъ въ сотр. въ Сорокахъ,
 Ч. 7732/900. Михайлъ Горчинскій въ завѣд. Сихова,
 Ч. 7795/900. Григорій Панчинъ въ сотр. въ Прошовѣй,
 Ч. 7919/900. Левъ Юрчивскій въ сотр. въ Псарахъ,
 Ч. 7964/900. Ісифъ Яросевичъ въ сотр. въ Лубянкахъ,

- Ч. 8032/900. Маріянъ Клодзинскій въ сотр. въ Яричовѣ,
 Ч. 8106/900. Едвардъ Косановскій въ завѣд. Руды дек. Стрыйского,
 Ч. 8107/900. Діонизій Коцюба въ сист. сотр. въ Зарваници,
 Ч. 8129/900. Петро Гарасимовъ въ сотр. въ Поповцяхъ,
 Ч. 8215/900. Григорій Павлюкъ въ завѣд. Підкаменя,
 Ч. 8290/900. Ілія Андрущишинъ въ сотр. въ Дерновѣ,
 Ч. 8292/900. Володимиръ Гургула въ сотр. въ Болеховѣ,
 Ч. 8276/900. Евстахій Нижанковскій въ завѣд. Дулибъ дек. Стрыйского,
 Ч. 8360/900. Емиліянъ Кордуба въ сотр. въ Тейсаровѣ,
 Ч. 8361/900. Александеръ Гутковскій въ завѣд. Пльсненъ,
 Ч. 8132/900. Михайлъ Захарчукъ въ сотр. въ Олієвѣ,
 Ч. 8444/900. Николай Струтинскій въ сотр. въ Калуши,
 Ч. 8533/900. Володимиръ Ванчицкій въ сотр. въ Вербилдовцяхъ,
 Ч. 8675/900. Іоанъ Маркевичъ въ сотр. въ Осташовцяхъ cum jure directionis,
 Ч. 8720/900. Володимиръ Куницкій въ сотр. въ Камянкахъ,
 Ч. 9092/900. Петро Гарухъ въ сотр. въ Сушни,
 Ч. 9506/900. Романъ Зарицкій въ сотр. въ Золотникахъ,
 Ч. 8857/900. Михайлъ Туркевичъ въ Бубнищи ad Тисовъ,
 Ч. 8700/900. Николай Прокоповичъ въ сотр. въ Луцѣ,
 Ч. 8882/900. Николай Галянть въ сотр. въ Полюховѣ,
 Ч. 8805/900. Теофилъ Луцикъ въ завѣд. Качановки,
 Ч. 9199/900. Лука Захаряевичъ въ експонов. сотр. въ Рахиня,
 Ч. 8978/900. Стефанъ Мохнацкій въ сотр. въ Боркахъ малыхъ cum jure directionis,
 Ч. 8994/900. Викторъ Несторовичъ въ II сотр. въ Щирци.

Увѣльненіи 00.:

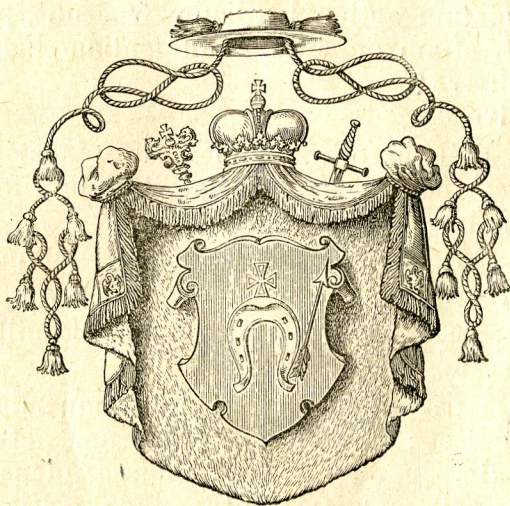
- Ч. 7078/900. Корнилій Леонтовичъ яко парохъ Ражнева,
 Ч. 7173/900. Евгений Бартошъ вѣдъ сотр. въ Сосновѣ,
 Ч. 7489/900. Володимиръ Стернюкъ вѣдъ завѣд. Милошовичъ,
 Ч. 7497/900. Іоанъ Брыковичъ вѣдъ сотр. въ Прошовѣй,
 Ч. 7644/900. Михайлъ Горчинскій вѣдъ сотр. въ Болотни,
 Ч. 7701/900. Алексей Ганасъ вѣдъ сотр. въ Полюховѣ,
 Ч. 7793/900. Левъ Юрчинскій вѣдъ сотр. въ Бурштинѣ,
 Ч. 8130/900. Романъ Зарицкій вѣдъ сотр. въ Товстѣмъ,
 Ч. 8215/900. Григорій Павлюкъ вѣдъ сотр. въ Підкамени,
 Ч. 8291/900. Николай Струтинскій вѣдъ сотр. въ Болеховѣ,
 Ч. 8313/900. Евстахій Нижанковскій яко парохъ Качановки,
 Ч. 8314/900. Максимъ Панасюкъ вѣдъ сотр. Луки малой,
 Ч. 8214/900. Александеръ Грегоровичъ вѣдъ сотр. въ Козбвцѣ,
 Ч. 8128/900. Александеръ Гутковскій вѣдъ завѣд. въ Пальчинцяхъ,
 Ч. 8532/900. Іоанъ Маркевичъ вѣдъ сотр. въ Доброводахъ,
 Ч. 8598/900. Маріянъ Клодзинскій вѣдъ сотр. въ Сорокахъ.

ВѢДЪ МИТРОПОЛИТАЛЬНОГО ОРДИНАРІАТА.

Львѣвъ, дня 20. Лютого 1901.

✠ **АНДРЕЙ**

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіяльний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 5. Марта.

Ч. II

Ч. 7.

Ч. 38/орд. — Два важні рѣшеня св. Конгрегаціи Вѣдпустѣвъ.

Заудѣлюють ся тутъ слѣдуючі два важні рѣшеня дотычнои Св. Конгрегаціи въ справѣ вѣдпустѣвъ:

LEOPOLIENSIS RUTHENORUM

Vicarius Capitularis Archidioecesis Leopoliensis Ruthenorum a S. Indulgentiarum Congregatione humiliter expostulat solutionem sequentium dubiorum:

I. Utrum Indulgentia altaris privilegiati possit lucriferi pro anima unius defuncti, si respectiva Missa offertur non tantum pro defunctis, sed simul etiam pro vivis?

II. Cum ex una parte expresse statuatur, quod Indulgentia in articulo mortis pro defunctis applicari non possit, ex altera vero parte, illi qui fecerunt actum heroicum pro defunctis, omnes indulgentias, etsi alias pro defunctis non applicabiles, tamen pro ipsis offerre possint; ideo quaeritur:

a) An illi, qui laudatum actum heroicum fecerunt, possint, imo, si istum actum revocare nolunt, etiam debeant, Indulgentiam lucrifactam in articulo mortis pro defunctis offerre?

Atque, si affirmative,

b) An, posito isto actu heroico, Indulgentia plenaria in articulo mortis, etsi variis titulis et repetitis respectivis operibus lucrifacta, tamen una tantum et non pluribus vicibus pro defunctis lucrari?

Porro S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, audito etiam unius Consultoris voto, respondendum mandavit:

Ad I-um Negative; et detur Decretum in una Squillacensi d. d. 25. Augusti 1897, ad dub. II-um.

Ad II-um — Ad 1-am partem: Non esse interloquendum; ad 2-am partem, reformato dubio ut sequitur: „An ii, qui laudatum actum heroicum emiserunt, et ex variis titulis lucrari possunt plures plenarias indulgentias in mortis articulo, valeant saltem unam tantum indulgentiam plenariam pro defunctis lucrari, alias vero sibi reservare?“ resp.: Ut in praecedenti responsione ad 1-am partem, et ad mentem; mens autem est: plenariam indulgentiam pro mortis articulo concessam una vice tantum lucrari, id est in vero mortis articulo, etsi moribundus ad eam jus habeat ex variis titulis.

Datum Romae ex Secria ejusdem Sacrae Congregationis die 23. Januarii 1901.

S. Card. Cretoni Praef.

Одже 1) если св. Литургія жертвує ся не лишь за усопшихъ, но заравно и за живыхъ, то тогда вѣдпусть престола упривилеованого не можна позыскати, але лишь при такихъ Литургіяхъ, котрѣ выключно за усопшихъ жертвуютъ ся. Впрочѣмъ зри о томъ въ Вѣдомостяхъ 1891 ч. 13 (ст. 37).

2) Тѣ, котрѣ здѣлали актъ героичный любви для помершихъ, могутъ посли свои воли такожь вѣдпусть повный при своѣй смерти за помершихъ жертвувати; впрочѣмъ лишь одинъ повный вѣдпусть, позаякъ при смерти можна лишь одинъ такий вѣдпусть позыскати, хотъ бы хто зъ рѣжныхъ титуловъ и по причинѣ рѣжныхъ дѣлъ мавъ право до того. О вѣдпустахъ въ часъ смерти зри Вѣдомости 1890 ч. 70 (ст. 185).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. Лютого 1901.

Ч. 8.

Ч. 33/орд. — Въ справѣ розрѣшеня вѣдъ цензуръ Св. Отцу задержанныхъ.

Въ Вѣдомостяхъ 1896 ч. 39. (ст. 88.) звернено увагу на то, що вѣдъ цензуръ Св. Отцу задержанныхъ може каждый Сповѣдникъ тымчасомъ розрѣшити въ випадку конечной потребности зъ причины небезпеченьства тяжкого згѣршеня або обезславленя (пѣдъ условіями тамже наведеными); а въ Вѣдо-

мостяхъ 1899 ч. 6. (ст. 29.) наведено, що дозволено тое зôстало розтягнене такожъ на той випадокъ, если каючий ся єсть такого успособленя, що єму дуже тяжкимъ єсть, довго позôставати въ грѣху смертнѣмъ т. є. доти, доки ажъ власть розрѣшеня зъ Риму не надѣйде.

Но теперъ звертає ся зновъ увага на тое, що стосовно до сказаного въ списѣ резерватѣвъ Папскихъ въ Вѣдомостяхъ 1896 (ст. 20. пѣдъ 10 а) дозволеня тѣи не вѣдносять ся до випадку *absolutio complicitis*; одже въ такѣмъ разѣ Сповѣдникъ не може розрѣшати, хотъ бы заходило небезпеченство тяжкого згѣршеня або обезславленя, але треба всегда удавати ся або до св. Пенитенціаріи або до Ординарія, если тойже спеціалну на тое власть одержавъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Сѣчня 1901

Ч. 9.

Ч. 34/орд. — Списъ ц. к. Консерваторѣвъ для Галичини на р. 1901.

Ц. к. Центральна Комисія для штуки и историчныхъ памятникѣвъ дописію зъ дня 17. Сѣчня 1901 Ч. 65 дотычно своихъ ц. к. Консерваторѣвъ въ Королѣвствахъ Галичини и Володоміріи, для потрѣбуючихъ помочи тыхъ же, подала сюда слѣдующе заявлене:

G A L I C I E N.

Conservatoren:

Bilczewski Ioseph, Dr., Erzbischof rit. lat. in Lemberg. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Dolina, Drohobycz, Rohatyn, Rudki, Sambor, Staremiasto, Stryj, Turka und Żydaczów).

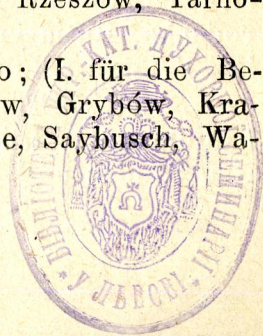
Boloz-Antoniewicz, Ph. Dr., Johann Ritter von, a. o. Universitäts-Professor in Lemberg. (II. für die Stadt und den politischen Bezirk Lemberg); seit 1894.

Cwikliński Ludwig, Ph. Dr., k. k. Hofrath und Univ.-Prof. in Lemberg (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Dolina, Drohobycz, Kałusz, Rohatyn, Rudki, Sambor, Stanislaw, Staremiasto, Stryj, Turka und Żydaczów).

Czotowski Aleksander, Dr., städtischer Archivar in Lemberg. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Cieszanów, Gródek, Jaworów, Kamionka strumilowa, Mościska, Rawa ruska, Sokal und Żółkiew).

Demetrykiewicz Wladimir, Dr., Mitglied der Kais. Akademie der Wissenschaften in Krakau. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Bochnia, Brzesko, Dąbrowa, Kolbuszowa, Mielec, Nisko, Pilzno, Ropczyce, Rzeszów, Tarnobrzeg und Tarnów); seit 1891.

Dydyński Marian Ritter von, Gutsbesitzer in Raciborko; (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Grybów, Krakau, Limanowa, Miślenice, Neumarkt, Neu-Sandec, Podgórze, Saybusch, Wadowice, Wieliczka und die Stadt Krakau).

Dzieduszycki Adalbert, Graf, Ph. Dr., k. u. k. wirkl. geheim. Rath, Gutsbezitzer in Jesupol. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Bohorodeczany, Borszczów, Horodenka, Kałusz, Kolomea, Kossów, Nadwórna, Peczeniżyn, Śniatyn, Stanisław, Tłumacz, Zaleszczyki).

Finkel Ludwig, Dr., k. k. a. o. Universitäts-Professor in Lemberg. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Husiatyn, Podhajce, Przemyślany, Skalat, Tarnopol, Trembowla, Zbaraż und Złoczów).

Kętrzyński Adalbert von, Dr., Director der Ossoliński'schen Bibliothek in Lemberg. (III. für die Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Bohorodeczany, Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Cieszanów, Czortków, Dolina, Drohobycz, Gródek, Horodenka, Husiatyn, Jaworów, Kałusz, Kamionka strumiłowa, Kolomea, Kossów, Lemberg, Mościska, Nadwórna, Podhajce, Przemyślany, Rawa ruska, Rohatyn, Rudki, Sambor, Skalat, Śniatyn, Sokal, Stanisław, Staremiasto, Stryj, Tarnopol, Tłumacz, Trembowla, Turka, Zaleszczyki, Zbaraż, Złoczów, Żółkiew, Żydaczów, und Stadt Lemberg); seit 1892.

Lubomirski Andreas, Dr., Fürst, Majoratsherr von Przeworsk, Curator des Ossoliński'schen National-Institutes in Lemberg. (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Brzozów, Dąbrowa, Dobromil, Gorlice, Jarosław, Jasło, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Lisko, Mielec, Nisko, Pilzno, Przemyśl, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Sanok, Strzyżów, Tarnobrzeg und Tarnów); seit 1889.

Odrzywolski Sławomir, k. k. Baurath, Professor an der k. k. Staatsgewerbeschule in Krakau. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Biała, Chrzanów, Myślenice, Podgórze, Saybusch, Wadowice und Wieliczka).

Petruszewicz Anton, Domcustos des gr.-kath. Metropolitan-Domcapitels in Lemberg. (III. für das ruthenische Archiwwesen in den Bezirkshauptmannschaften: Bóbrka, Bohorodeczany, Buczacz, Borszczów, Czortków, Dolina, Drohobycz, Horodenka, Husiatyn, Kałusz, Kolomea, Kossów, Nadwórna, Peczeniżyn, Podhajce, Rohatyn, Rudki, Sambor, Skalat, Śniatyn, Stanisław, Staremiasto, Stryj, Tłumacz, Trembowla, Turka, Zaleszczyki und Żydaczów).

Piekosiński Franc, J. Dr., k. k. Univ.-Prof. in Krakau. (III. für die Bezirkshauptmannschaften: Biała, Bochnia, Brzesko, Brzozów, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grzybów, Jasło, Kolbuszowa, Krakau, Krosno, Łańcut, Limanowa, Mielec, Myślenice, Neumarkt (Nowy targ), Neu-Sandec, Nisko, Pilzno, Podgórze, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Saybusch (Żywiec), Strzyżów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka und die Stadt Krakau).

Przybysławski Ladislaus, Ritt. v., Gutsbesitzer in Uniż. (I. für die Bezirkshauptmannschaften: Bohorodeczany, Borszczów, Buczacz, Czortków, Horodenka, Husiatyn, Kolomea, Kossów, Nadwórna, Peczeniżyn, Podhajce, Skalat, Śniatyn, Tłumacz, Trembowla, Zaleszczyki).

Stryjeński Thaddäus von, k. k. Baurath in Krakau. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Gorlice, Grybów, Jasło, Krosno, Limanowa, Neumarkt, Neu-Sandec und Strzyżów).

Szaraniewicz Isidor, Ph. Dr., k. k. Universitäts-Professor i. P. in Lemberg. (I. und III. für ruthenishes Archivwesen in den Bezirkshauptmannschaften: Brody, Brzeżany, Cieszanów, Gródek, Jaworów, Kamionka strumiłowa, Lemberg, Mościska, Przemyślany, Rawa ruska, Sokal, Tarnopol, Zbaraż, Złoczów, Żółkiew und die Stadt Lemberg).

Szeptycki Johann, Graf, k. u. k. Kämmerer, in Przylbice. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Brzozów, Dobromil, Jarosław, Łańcut, Lisko, Przemyśl, Przeworsk und Sanok); seit 1887.

Tomkowicz Stanislaus, Ritter von, Schriftsteller in Krakau. (II. für die Stadt und den politischen Bezirk Krakau).

Ulanowski Boleslaus, J. u. Ph. Dr., k. k. Univ.-Prof. in Krakau. (III. für die Bezirkshauptmannschaften: Dobromil, Jarosław, Lisko, Przemyśl und Sanok).

О тѣмъ повѣдомляе ся все Веч. архидієцезальне Духовенство.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 6. Лютого 1901.

Ч. 10.

Ч. 128. — Припоминають ся постановы о употребленію марокъ стемплевыхъ.

Марка стемплева мусить на першѣй сторонѣ аркуша такъ прилѣплена бути, чтобы першій стихъ письма (а не титулъ або надпись) бувъ написанный на марцѣ. — Марки стемплевѣ уважають ся ненаходячими ся и заходить кара стемплева, если часть марки бракуе; если роздѣленіи части марки знову въ цѣлѣсть складають ся; если марка не есть правильно прилѣплена; если не есть правильно переписана; если есть перепечатана, абы была переписана; если есть перекрислена; если додатково надъ письмомъ есть прилѣплена и потѣмъ переписана; если папѣръ не має приписаного формату, бѣльшій есть нѣжь 37 см. высоты и 47 см. широкости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. Сѣчня 1901.

Ч. 11.

Обвѣщенія конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ пѣдъ днемъ 14. Лютого 1901 зъ реченцемъ до дня 20. Цвѣтня 1901 слѣдующій парохіи:

Ч. 952. — Шляхтинцѣ зъ прилуч. Лозова и Курники, декан. Тернопѣльско-го, наданя приватного.

Ч. 953. — Дрыщѣвъ зъ прилуч. Урмань и Волиця, декан. Бережаньского, наданя приватного.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 706. Розписуе ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при народнѣй школѣ мужескѣй имени св. Антонія въ Львовѣ.

Ц. к. окружна Рада школѣна мѣйска въ Львовѣ розписала подъ д. 14. Сѣчня 1901. ч. 50. конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при народнѣй школѣ им. св. Антонія въ Львовѣ зъ поборами I. класы платѣ. — Рѣвночасно розписала таяже ц. к. окружна Рада школѣна конкурсъ на посаду таку саму при иншѣй школѣ народнѣй въ Львовѣ при тѣй случайности могучу опорожити ся. — Обовязкомъ катихита школы им. св. Антонія буде по мысли рѣшенія ц. к. краевой Рады школѣной зъ дня 8. Вересня 1900. ч. 22,833 удѣляти науки религіи такожь въ иншихъ школахъ мужескихъ рѣшенемъ ц. к. краевой Рады школѣной означеныхъ, въ границяхъ поданыхъ въ §. 1. уставы зъ дня 22. Червня 1899. (ч. 81. В. з. кр.). — Поданя належито удокументованѣ належитъ вносити посредствомъ своеи настоятельной власти до выше сказаной ц. к. окружной Рады школѣной въ реченци до дня 15. марта 1901.

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 25. Лютого 1901.

Х Р О Н И К А.

Увѣльченіи 00.:

- Ч. 8725/900 Петро Гарухъ, водъ сотр. въ Камянкахъ,
- Ч. 8777/900 Тесфиль Луцикъ водъ завѣд. Должанки,
- Ч. 8856/900 Викторъ Несторовичъ водъ сотр. въ Бубнищи,
- Ч. 9093/900 Клявдій Свѣжинскій водъ сотр. въ Незнановѣ,
- Ч. 9199/900 Лука Захаряевичъ водъ сотр. въ Мизуни,
- Ч. 8978/900 Стефанъ Мохнацкій водъ сотр. въ Товстѣмъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 6668/900 на СЕРНКИ ГОРѢШНІИ: 1) Григорій Комаряньскій, 2) Теофиль Луцикъ, 3) Іоанъ Яблонскій, а въ списѣ: 4) Іоанъ Рудницкій 5) Теодоръ Гураль.

Презенты отримали 00.:

- Ч. 9211/900 Мечиславъ Авдиковичъ на Княжолуку,
- Ч. 9252/900 Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
- Ч. 9271/900 Іоанъ Илевичъ на Баличѣ нагѣрнѣ,
- Ч. 277 Михаилъ Свѣтенскій на Ладичинѣ,

- Ч. 387 Володимиръ Рудавскій на Завадку,
 Ч. 387 Григорій Комарянскій на Сернки горъшній.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 277 Михаила Свѣтенского на Ладычинъ,
 Ч. 387 Володимира Рудавского на Завадку,
 Ч. 427 Григорія Комарянского на Сернки горъшній.

В. Президія ц. к. Намѣстництва згоджує ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 9064/900 Емилиана Короля на Саранчукъ,
 Ч. 35 Северина Наконечного на Пѣддѣстрыны,
 Ч. 36 Теофила Копыстаньского на Клебанѡвку,
 Ч. 181 Теофила Войтовича на Козару,
 Ч. 609 Іоана Ілевича на Баличѣ нагѡрній,
 Ч. 537 Теодора Леонтовича на Чехи.

До канон. институціи на мѣс. Мартъ вѡзваніи 00.:

- Ч. 9211/900 Мечиславъ Авдиковичъ на Княжолуку,
 Ч. 9064/900 Емилианъ Король на Саранчуки,
 Ч. 9252/900 Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
 Ч. 35 Северинъ Наконечный на Пѣддѣстрыны,
 Ч. 36 Теофиль Копыстаньскій на Клебанѡвку,
 Ч. 181 Теофиль Войтовичъ на Козару,
 Ч. 537 Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
 Ч. 609 Іоанъ Ілевичъ на Баличѣ нагѡрній.

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 9456/900 Ілярій Гучковскій на Красне,
 Ч. 9352/900 Александеръ Ротко на Плотычу.

Вѡдпустку зъ звязи АЕпархіи Львѡвскои до Епархіи Перемыскои отримавъ.

- Ч. 9353/900 О. Емилианъ Тресневскій завѣд. Дмитря.

Вѡдпустку зъ звязи АЕпархіи Львѡвскои до Епархіи Станиславѡвскои отримавъ :

- Ч. 8790/900 Володимиръ Богачевскій сотр. зъ Пѡдгаецъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консисторію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и просвѣты асигнувало плату зъ фонда рел. для приват. сотрудникѡвъ.

- Ч. 9559/900 въ Псарахъ,
 Ч. 9522/900 въ Грабкѡвцяхъ,
 Ч. 9457/900 въ Струговъ,
 Ч. 8712/900 въ Болотни,
 Ч. 8782/900 въ Незнановъ,
 Ч. 8963/900 въ Боркахъ малыхъ,
 Ч. 9233/900 въ Островъ,
 Ч. 9087/900 въ Германовъ,
 Ч. 330 въ Колтовъ, всѣмъ на 1 рѡкъ.

Митроп. Консисторія вставила ся до Выс. ц. к. Намѣстництва:

а) о плату зъ фонда рел. для приват. сотрудника:

- Ч. 692 въ Байкѡвцяхъ.

б) о даръ ласки для свящ. вдовъ и сиротъ:

- Ч. 9343/900 Юлія Поховскою,
Ч. 9356/900 Антонинъ Кончевичъ,
Ч. 9381/900 Станиславы Топольницкою.

Рукополагані зѣстали слѣдующі кандидаты стану духовного:

- Ч. 8866/900 1) Зеновій Маркевичъ, 2) Евстахій Даниловичъ, 3) Петро Патрило, 4) Александръ Яримовичъ, 5) Іоанъ Курчаба, 6) Теодозій Теодоретъ 2-им. Царь.

Богослужебными стипендіями им. Григорія Шашкевича на р. 1901 надѣлені 00.:

- Ч. 543 Іоанъ Гургалъ, Левъ Сълинскій, Володимиръ Гургула, Володимиръ Глѣбовицкій и Теофилъ Бобикевичъ.

Стипендію им. Михаила Бѣлецкого въ рѣчной сумѣ 300 кор. отримавъ:

- Ч. 9411/900 Петро Онисько уч. II гимн. кл. въ Золочовѣ.

Власть вѣнчані на одинъ рѣкъ отримали 00.:

- Ч. 8196/900 Парохъ и сотрудникъ въ Яричовѣ,
Ч. 8283/900 Парохъ Мигильницъ,
Ч. 355 Іоанъ Волянскій парохъ Островчика.

Выдано грамоты на благословеніе церковей:

- Ч. 8302/900 фил. Преображенія Г. въ Буркановѣ,
Ч. 8727/900 пар. Рождества Г. въ Рожнятовѣ,
Ч. 8763/900 фил. Вознесенія Г. въ Рѣздвянахъ ад Нѣмшинъ.

Вѣдпусты на всегда отримали Церкви:

- Ч. 9351/900 пар. Воскресенія Господ. въ Вербѣвчику*
Ч. 9351/900 фил. Собора Пр. Д. Богородицы въ Стиборѣвцѣ.

Престолъ упривилеованный на 7 лѣтъ отримала Церковь:

- Ч. 8517/900 пар. св. Арханг. Михаила въ Калуши.

Некрольоги.

- Ч. 9270/900 О. Стефанъ Коблянскій, парохъ Драганѣвки, померъ д. 19/12 1900.
Ч. 719 О. Леонтій Лужницкій, парохъ Дрищева, померъ д. 25/1 1901.
Ч. 723 О. Северинъ Навроцкій, Шамбелянъ Его Святости, деканъ Тернопѣльскій и парохъ въ Шляхтинцахъ, померъ д. 2/2 1901.
Ч. 388 О. Іларій Валявскій, парохъ Тейсарова, померъ д. 12/1 1901.
Ч. 590 О. Іосифъ Витошинскій, парохъ Денисова, померъ д. 24/1 1901.

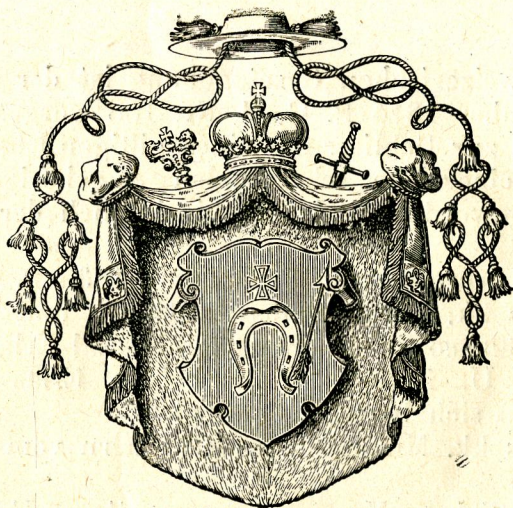
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всѣхъ Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Лѣвовѣ, дня 5. Марта 1901.

✠ **АНДРЕЙ**

*) При законномъ перенесеніи свята вѣдпустоваго т. е. стѣсовно до Вѣдомостей зъ р. 1891. Ч. 28. (стор. 78), и вѣдпустъ переносить ся такъ праздника якъ и попразденьства.

Львівсько-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

РѢКЪ 1901.

Выдано дня 26. Марта.

Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 100. — О поступованю при вѣчаняхъ зъ швайцарскими по́ддаными.

Выс. ц. к. Намѣстни́цтво зъ дня 11. Студня 1900 ч. 83.876 заудѣлило слѣдуюче розпоряджене: К. к. Ministerium des Innern Zl. 24123. Wien, am 9. August 1900. An die kk. Statthalterei in Lemberg.

Das kk. Ministerium des Innern hat, einer Anregung des schweizerischen Gesandtschaft in Wien folgend, Anlass genommen, die hinsichtlich der Eheschliessungen von Staatsangehörigen der Schweizer Cantone in Österreich bestehenden Normen einer Revision zu unterziehen: Artikel 54 der gegenwärtigen schweizerischen Bundesverfassung vom 29. Mai 1874 und Artikel 25 des Bundesgesetzes, betreffend die Feststellung und Beurkundung des Civilstandes und die Ehe vom 24. Christmonat 1874 bestimmen nämlich:

Dass das Recht zur Eheschliessung unter dem Schutze des Bundes stehe und somit das nämliche sei für die Angehörigen aller schweizerischen Cantone, ferner dass die in einem Cantone oder in Auslande nach der dort geltenden Gesetzgebung abgeschlossene Ehe im Gebiete der Eidgenossenschaft als Ehe anerkannt werden solle. — Durch die Aufstellung dieser

Grundsätze in der schweizerischen Gesetzgebung ist der in dem Hofkanzlei-Decrete vom 22. Dezember 1814 P. G. S. Nr. 108 vorgesehene individuelle Nachweis der Fähigkeit zur Schliessung eines giltigen Ehevertrages bezüglich der in Österreich zu einer Ehe schreitenden Angehörigen von Schweizer Cantonen entbehrlich geworden, und sind hinsichtlich der nachbezeichneten Normen und zwar:

a) Des Hofkanzlei-Decretes vom 3. October 1836 P. G. S. Nr. 135,

b) des Erlasses des kk. Ministeriums für Cultus und Unterricht vom 22. November 1859 Zl. 17602 sowie des Staatsministerial-Erlasses vom 8. April 1865 Zl. 2392 Abth. C. U., insoweit diese beiden Erlässe auf Angehörige von Schweizer Cantonen sich beziehen, endlich

c) des Erlasses des kk. Ministeriums des Innern vom 20. November 1882, Zl. 15878,

die materiell rechtlichen Voraussetzungen ihrer Erlassung und ihres weiteren Bestandes entfallen.

Diese (sub a, b und c citierten) Normen werden demnach, jene sub b nur insoweit sie auf Angehörige von Schweizer Cantonen sich beziehen, hiemit aufgehoben.

An Stelle derselben werden die hierländigen Trauungsorgane angewiesen in Hinkunft von Angehörigen schweizerischer Cantone, welche in Österreich eine Ehe schliessen wollen, keinerlei heimatbehördliche Ehebewilligung oder Ehefähigkeitszeugnis mehr abzufordern, sondern bei der Prüfung der Zulässigkeit derartiger Ehen vom Standpunkte des materiellen Ehrechtes lediglich das österreichische Eherecht zu Grunde zu legen, dies jedoch mit der aus dem Artikel 27, Absatz 2 das schon citierten Bundesgesetzes vom 24. Christmonat 1874 sich ergebenden Ausnahme, dass Angehörige von Schweizer Cantone, welche das 20. Lebensjahr vollendet haben, ohne Beibringung des Nachweises der Einwilligung des Inhabers der elterlichen Gewalt oder seines Vertreters zur Eheschliessung in Österreich zuzulassen sind.

Hienach hat die kk. Statthalterei das Weitere zu veranlassen. Bezüglich der evangelischen Trauungsorgane erfolgt die Veranlassung der Mittheilung vorstehender Norm von hier aus im Wege des evangelischen Oberkirchenrathes.

Подаючи powyше Министеріальне розпоряджене до вѣдомости ВЧ. Священства, поручає ся перестерѣгати тоє въ даныхъ случаяхъ точно.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. Сѣчня 1901.

Ч. 12.

Ч. 1290. — Въ справѣ береженя надгробныхъ памятниківъ по церквахъ.

Высоке ц. к. Министерство Вѣроисповѣданя и Просвѣты зъ дня 24. Листопада 1900. Ч. 30784 посредствомъ Высокого ц. к. Намѣстництва зъ дня 29. Сѣчня 1901 Ч. 120932, въ справѣ захованя надгробныхъ

памятниківъ по церквахъ завѣдомило Львівскій Митрополит. Ординаріятъ о слѣдуючѣмъ розпорядженію:

„Не потреба запевно зъ особливимъ натискомъ підносити, якъ велику вартѣсть для археології представляють надгробні памятники. Релігійні чувства и пієтизмъ були безперечно причиною, що вѣдъ найдавнішихъ вже часѣвъ а именно вѣдъ заведеня Христіянства ставляно памятники изъ особливою старанностію. Въ нихъ зберѣгъ ся характеръ поодинокихъ стильовыхъ епохъ, котрый уявляє ся зарѣвно визначно въ простыхъ надгробныхъ плитахъ прекрашенихъ первѣстнимъ орнаментомъ зъ давнѣйшихъ вѣкѣвъ Христіянства, якъ и въ богато рѣзбленихъ саркофагахъ, и епитафіяхъ, зъ пѣзнѣйшихъ епохъ, именно зъ часѣвъ ренесансу.

Поминувши однакъ вартѣсть тыхъ памятниківъ для исторіи штуки въ тѣснѣйшѣмъ значѣннѣ, мають они безъ сумнѣву такожъ значѣнне для науки копіюмольгії зъ взгляду на плястичну ихъ часть фигуральну, якъ не менше зъ взгляду на помѣщені на нихъ написи вартѣсть епиграфичну, а неразъ такожъ и геральдичну.

Мимо того однакъ поучає досвѣдъ, що ледви незначна часть памятниківъ перетрєвала до нынѣшного дня. Однѣ зъ нихъ улягли шкѣдливому впливови климату, особливо тѣ, що стояли по за обсягомъ церковей на цминтаряхъ, инші попросту усунено, щобъ зрѣбити мѣсце новымъ гробамъ и ужито для цѣлей незгѣднихъ зъ ихъ первѣстнимъ призначеннѣмъ. Натомѣстъ лишили ся въ значнѣй скѣлькості епитафія уставлені внутрь церковей. Тутъ належать визначнѣйші памятники и гробницѣ заслуженихъ князѣвъ церкви, шляхты и особливошихъ добродѣѣвъ церкви. Такі надгробні плиты умѣщувано однакъ звичайно въ церковнѣй цѣлѣзѣ; лучає ся отже часто, що они суть закриті лавками або помѣщені за олтарями. Неразъ, особливо підчасъ реставрації вынимано ихъ, коли заваджали и уставлювано въ мало видныхъ мѣсцяхъ, такъ що нынѣ о ихъ истнованіи нихто не має вѣдомости и доперва при нагодѣ демоляції або поновной перебудовы церкви можуть они бути выкриті.

Тымчасомъ умовы зъ будѣвляными предпріємцями заключає ся звичайно въ той способъ, що позѣстальй по демоляції церковныхъ будынкѣвъ матеріаль вѣддає ся предпріємцямъ до довѣльного ужитку безъ жадного застереженя; лучає ся отже часто, що плиты зъ написами бувають знищені або на ново замурованы.

Сего рода случаѣ суть вельми пожалованя гѣдні. Уже самъ пієтизмъ для памяти людей, котрыхъ имена суть почесно записані въ исторіи Домѣвъ Божихъ повиненъ посвящені имъ памятники стеречи вѣдъ затраты.

Було бы прѣоче рѣчею вельми пожаданою, чтобы того рода контракты будовы и перебудовы церковей заосмотрювано клявзулею заборонячою нищити або замурувати всякѣ памятники, що мають историчну або артистичну вартѣсть — надгробні плиты зъ написами, дѣла архитектурнѣй и плястичнѣй и ихъ фрагменты, а заразомъ застерѣгаючи, що такі памятники належить переховати въ безпечнѣмъ мѣсці, доки не найде ся для нихъ вѣдповѣдного, постѣйного и для всѣхъ приступного помѣщеня.

Повысшій високій міністеріальний Рескриптъ дотычно охорони нагроб-
ныхъ памятникѣвъ находячихъ ся по церквахъ подає ся Всч. Духовенъству
для старанного перестерѣганя тогоже въ цѣли захованя оставшихъ ся ста-
ринныхъ памятникѣвъ по нашихъ предкахъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 2. Марта 1901.

Ч. 13.

Ч. 270. — Инструкція по причинѣ приступленія фонда АЕпарх. вдов.-сирот. до чекового обороту ц. к.
почтовой касы щадночой въ Вѣдни.

Въ цѣли улукшенія посылкокъ грошевыхъ, приступивъ фондъ Архі-
епархіяльный Львѣвскій вдовицо-сиротиньскій до чекового
обороту ц. к. почтовой Касы щадничей въ Вѣдни.

Число конта чекового єсть 851.885.

До того нововведенія най послужить слѣдуюча

Инструкція :

Почтова каса щаднича выдає книжочки посвѣдокъ (звычайно) по
10. картокъ.

На одну такую картку надати можна кожду, хотяй бы и найвысшу суму
въ кождѣмъ Урядѣ почтовѣмъ безъ оплаты порта.

Кождая картка складає ся зъ 3. частей, котрѣ має выповнити той, що
надає грошѣ, и зъ купона, которого не треба выповняти. Части тѣи мають
написы: „Посвѣдка вѣдбору, посвѣдка зложеня и посвѣдка впису“.

На посвѣдцѣ вѣдбору выповняє ся лишєнь надану на почту суму
цифрами и буквами. Урядникъ почтовый подтвердить вѣдобранє и тая
посвѣдка вѣдбору лишає ся у надаючого грошѣ.

На посвѣдцѣ зложеня треба выповнити суму надану цифрами, имя и
назвиско надаючого, мѣсце замешканя и деканатъ. При назвиску
можно дописати 2—3 слова, и для того треба коротко подати, що та по-
сылка єсть даткомъ за рѣкъ.....

Выглядати се буде такъ на прим.:

„— Посвѣдка зложеня — вкладки въ квотѣ 30 кр. — сот. до-
конаной о. Іосифомъ Глѣбовицкимъ за р. 1901 — замешкалого въ Повѣтнѣ
дек. Городецкого. —“

Если посылка тая не єсть звычайнымъ даткомъ рѣчнымъ, але н. пр. зъ
титуду ординаціи, институціи и т. п., або если взагалѣ хоче надаючій написати
щось бѣльше до комисіи управляючой фондомъ, тогды має налѣпнати на обо-
ротнѣй сторонѣ посвѣдки зложеня, марку почтову за 5 сот. и
може тогды записати цѣлу другу сторону посвѣдку зложеня.

На посвѣдцѣ впису треба выповнити суму надану цифрами, имя и назвиско надающего. На оборотной сторонѣ той посвѣдки впису не можна ничего писати.

Посвѣдку зложеня и посвѣдку впису вѣдуче урядникъ почтовый и пересылае до Уряду Щадницѣ почтовой до Вѣдня, де задержують посвѣдку впису, а посвѣдку зложеня пересылають до комисіи фонда вдовичо-сиротиньского.

Для того всякій уваги назначеніи для комисіи фонда можна писати лишень на посвѣдцѣ зложеня.

При посыланю грошей на почту можна вытяти зъ книжочки цѣлу одну картку; пожаданымъ есть однакъ, чтобы картокъ поодинокихъ не вытинати, але все цѣлу книжочку посвѣдокъ посылати на почту, бо поодинокіи вытяти картки можна лекше затратити.

ВЧ. ОО. Деканы одержать бѣльшу скѣлькѣсть книжочокъ посвѣдокъ, котріи ОО. кондеканальніи по цѣнѣ 20. сот. набути можуть.

Зѣбраніи за тии книжочки грошѣ зволють ВЧ. ОО. Деканы переслати карткою зъ книжочки для Себе задержаной.

Для улукшеня чинностей ВЧ. ОО. Деканѣвъ мають ОО. кондеканальніи всякій посылки до фонда вдовичо-сиротиньского высылати впростѣ на почту картками посвѣдокъ.

Зѣ огляду, що нема оплаты порта, могутъ ОО. Кондеканальніи вкладки и вѣ ратахъ посылати, не ждучи на зложеня цѣлой суммы.

Посвѣдку вѣдбору належить оказати взгляднему ВЧ. О. Декану, яко доказъ, що вкладка, чи иньшій датокъ зѣстали заплаченіи.

ВЧ. О. Деканъ занотуе собѣ зѣ оказаныхъ ему посвѣдокъ вѣдбору назвиско вкладающего, суму надану и дату высылки и выказъ такий разъ на кварталъ вышле черезъ Консисторію до Комисіи фонда вдовичо-сиротиньского.

Натомѣсть два разы до року вышле комисія управляюча фондомъ вдов.-сир. до каждого деканату выказъ вплаченныхъ сумъ черезъ ОО. до-тычного деканату.

Звертае ся увагу, що тыми посвѣдками можна высылати выключно грошѣ назначеніи для фонда вдов.-сиротиньского, не можна отже посылати грошей будь якого другого рода Консисторіи.

Комисія фонда Архіепарх. вдов.-сир. одержити зѣ почтовой касы щадничой за каждою посылкою грошевою, вытягъ конта, въ котрѣмъ буде означенный: станъ пѣсля попередного вытягу — всѣ вплаты вѣдъ послѣднего вытягу и станъ остаточный.

До вытягу такого долученіи будутъ посвѣдки зложеня.

Зѣ тыхъ посвѣдокъ мае комисія фонда вдов.-сирот. до осѣбнои книжки вписувати за порядкомъ всѣ вплаты, а кромѣ того вести выказъ поодинокихъ платячихъ осѣбъ пѣсля Деканатѣвъ.

До вплаты грошей 3-тымъ особамъ або Урядамъ деканальнымъ, и до стягненя грешей до касы треба выповнити чекъ.

Що найменше разъ на тыждень треба переконати ся, яка сума єсть въ щадниці почтовѣй и переказати до головної касы фонда тую квоту, котора понадъ 200 коронъ въ касѣ щадничѣй находить ся.

Выказы надсылані черезъ ВЧ. ОО. Деканѣвъ треба порѣвнати зъ книгою фонда и если-бы котрой посылки выказанои черезъ ВЧ. ОО. Деканѣвъ не було, зарядити выясненє безпроводочно.

Що пѣврку належить переслати до кожного Деканата выказъ сумъ, зложеныхъ черезъ ОО. дотычного Деканата.

Тая Инструкція разомъ зъ книжочками посвѣдокъ розѣшли ся въ вѣдѣтнѣмъ числѣ примѣрникѣвъ до всѣхъ ВЧ. Урядѣвъ деканальныхъ и до Комисіи фондомъ управляючи.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. Марта 1901.

Ч. 14.

Ч. 1820. ~ Въ дѣлѣ нового Мѣра святого.

ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ взывавъ ся, щобы такъ сего року якъ и на будуче заховували взглядомъ нового мѣра св. и взглядомъ мѣрницѣ всѣ приписы, въ розпорядженію въ Вѣдомостяхъ зъ р. 1899 Ч. 29. (ст. 62.) наведені.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Марта 1901.

Ч. 15.

Ч. 9404/900. Оголошенє конкурсу на посаду пѣвця церковного въ закладѣ карнѣмъ въ Станиславѣвъ.

Ц. к. Дирекція Дому карного для мужчинъ въ Станиславѣвъ зъ 19. Студня 1900 Ч. 3600 и зъ дня 9. Марта 1901 Ч. 707. заудѣлила слѣдующе конкурсове оголошенє:

An der Männerstrafanstalt in Stanislaw ist die Stelle eines Gefangenenaufsehers IV. Gehaltsklasse mit den Obliegenheiten eines griechisch-katholischen Kirchensängers, mit dem Gehalte jährlicher 800 Kronen der damit verbundenen 25% Aktivitätszulage und 2 Dienstalterszulagen nach je fünf-vollstreckten Jahren a 100 Kronen, dann dem Bezuge einer täglichen Brodportion von 840 Gram, der kompetenzmässigen Dienstkleidung, dann für ledige Wohnungsunterkunft in der Anstaltskaserne.

Bewerber um diese Stelle haben nachzuweisen:

1) dass sie österreichische Staatsbürger, 2) nicht über 35 Jahre alt, 3) von guter Gesundheit, 4) von unbescholtenen Lebenswandel 5) der Landessprachen, sowie des Lesens und Schreibens kundig sind und 6) vermöge ihrer Militärdienstleistung den Anspruch auf eine Anstellung im Civilstaatsdienste erworben haben.

Берберы вельке дзес летьтэре Ефрдренннс бэвешен, кббнн бей Абганг Анспрухс бербчтггер юнггерер Бербер бэч дэnn ангестелл вержен вонн сие им Алтер унтер 45 Яхрен стехен.

Алс бособерес Ефрдренннс вурд им Снне дер Бестмммунген дес §. 12 дес Гесетзес вонн 19. Апрул 1872 Р. Г. Бл. Nr. 60. фетгесетзт, дэсс Бербер им гр. кэth. Рнтале унн Гесэnge, воннбевэnnдэрт унн вонн дер кнрчлнхен Бехббре ауторснзнерт Кнрчхенсэnnгер нст.

Едде ерсте Анстеллунг нн дер Стрэфанстэлт нст ене провнсорнске, днне дэфннствне Ернennung вурд ерст дэnn ефрлген, вонн дер Бербер дурч ене мннстелнс еннжэргне Дннствержундунг сене Вэрлэсслнхекет ннн Браучбарекет зум Ауфснхтсдннствне ерпрбт унн днне Прбфунг аус ден Дннстворсчрнфтен вонн дер ннзубестеллтен Прбфунгс-Соммнссннн мнн гутем Ефрлге абгелгет хэ.

Бербер хэбен нхре енгенхэnnднг гесчрнбелнен Гесуче сэммт ден ефрдрелнхен Бейлаген бнн лэnnгстелнс 10. Апрул 1901 бей дер гелфетггтен Стрэфанстэлтс-дннектннн унн звар нох им Мнлнтарвербэnde стехенде нэч Vorsчрнфт дес Гесетзес вонн 19. Апрул 1872 Р. Г. Бл. Nr. 60 унн дер Мнннстерннлверорднунг вонн 12. Юлн 1872 Р. Г. Бл. 98. нм Веге дер vorgesetzten Мнлнтарбехбре вэnnдэрд днне ббрген нм Веге нхрер Бехббрен вбрузulegen.

К. к. Дннектннн дер Мэnnер-Стрэфанстэлт.

Стэnnслэу, ам 19. Дезембер 1900.

S. Schneider k. k. Oberdirector.

Повыше конкурсове оголошене мае ся подати до вбдомостн интересованных способомъ звичайнымъ.

Вбдъ Мнтрополнтальнбнн Конснсторнн.

Льббвъ, дннэ 20. Мартэ 1901.

Ч. 17.

Ч. 1940. — Вэглэдомъ прелплаты нэ Льббвско. АЕпархннлннн Вбдомостн.

Пргэгуе ся Всч. Духовенбству, що прелплата нэ АЕпархннлннн Вбдомостн нэ р. 1901 внноснтъ 2 кор. 50 сот. а. в., котру то квоту належнтъ нэйдальше до 15. Цвбтннэ с. р. посредствбмъ дотычннхъ Урэдбвъ деканальннхъ тутъ нвббслатн.

Вбдъ Мнтрополнтальнбнн Конснсторнн.

Льббвъ, дннэ 22. Мартэ 1901.

Ч. 18.

Обвбщелнэ конкурсовн.

I.

Мнтроп. Конснсторннэ рбзпнсуе нэ конкурсъ слбдуючн парохнн:

а) пбдъ дннмъ 7. Мартэ 1901 зб реченнцмъ до дннэ 25. Цвбтннэ 1901:

Ч. 1532. — Божннбвъ зб прнлуч. Вблбщннэ, декан. Пбдгэецкого, нэданнэ Внсокопреосвэщенбного Ордннарннэгрэ гр. кэт.

Ч. 1533. — Грибовичъ великій зъ прилуч. Бруховичъ, Грибовичъ малій и Гамулець, декан. Львівско-загородского, наданя приватного.

б) *підъ днемъ 14. Марта 1901 зъ реченцемъ до дня 9. Мая 1901:*

Ч. 1581. — Лукавиця нижна, декан. Стрыйского, наданя приватного.

Ч. 1691. — Козівка, декан. Бережаньского, наданя приватного.

Ч. 1692. — Пліснаны, декан. Золочівского, наданя приватного.

Ч. 1693. — Зарубинцъ зъ прилуч. Ивашківцъ и Оприлівцъ, декан. Збаражского, наданя приватного.

Ч. 1694. — Бѣлоголовы зъ прилуч. Нетерпинцъ, декан. Зборівского, наданя приватного.

Ч. 1695. — Куропатники зъ прилуч. Будылівка и Сеньківъ, декан. Бережаньского, наданя приватного.

Ч. 1696. — Стратинъ зъ прилуч. Новостратинъ, декан. Нараївского, наданя приватного.

в) *підъ днемъ 21. Марта 1901 зъ реченцемъ до дня 16. Мая 1901:*

Ч. 1819. — Чижиківъ, декан. Львівско-загородского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 1785. — Оголошує ся конкурсъ на посаду катехита въ 5-клясовѣй школѣ въ Галичи.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Станиславовѣ розписала підъ д. 14. Лютого 1901 Ч. 245 конкурсъ въ цѣли сталога замѣщеня посады гр. кат. катехита въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Галичи, зъ обовязкомъ учить религій такожъ въ 5-клясовѣй школѣ женскѣй. — До той посады привязаній суть поборы III. клясы платъ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. устава зъ дня 22. Червня 1899. Ч. 81. В. з. кр. — Убѣгаючи ся о туюже посаду священники мають свои належито удокументованій поданя внести посредствомъ своєї настоятельной власти до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Станиславовѣ найпѣзніѣйше до дня 15. Цвѣтня с. р.

Тое подає ся Всч. клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

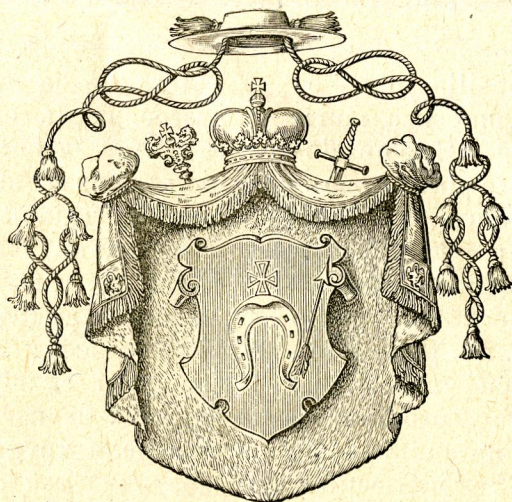
Львівъ, дня 15. Марта 1901.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львівъ, дня 26. Марта 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 2. Цвѣтня.

Ч. IV.

Ч. 19.

Ч. 1541 — Енциклика Св. нашего Отца Папы Льва XIII. о христiянскѣй демократiи:
„Graves de communi“.

VENERABILIBVS FRATRIBVS
PATRIARCHIS PRIMATIBVS ARCHIEPISCOPIS
EPISCOPIS ALIISQVE LOCORVM ORDINARIIS
PACEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA
SEDE HABENTIBVS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES
SALVTĒM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Graves de communi re oeconomica disceptationes, quae non una in gente iam dudum animorum labefactant concordiam, crebrescunt in dies

ПРЕЧЕСТНОЇ БРАТІИ
ПАТРІАРХАМЪ, ПРИМАСАМЪ, АРХІЕПІСКО-
ПАМЪ И ИНШИМЪ МѢСЦЕВЫМЪ ОРДИ-
НАРІЯМЪ
МИРЪ И ЄДНѠСТЬ ЗЪ СТОЛИЦЕЮ АПО-
СТОЛЬСКОЮ МАЮЧИМЪ

ЛЕВЪ ПП. XIII.

ПОЗДОРОВЛЕНЕ И АПОСТОЛЬСКЕ
БЛАГОСЛОВЕНЕ.

Тяжкій споры о загальнѣмъ еко-
номичнѣмъ (господарскѣмъ) положе-
нiю, що то въ неоднѣмъ народѣ вѣдѣ
давна уже пѣдрывають єдинодушнѣсть,

calentque adeo, ut consilia ipsa hominum prudentiorum suspensa merito habeant et sollicita. Eas opinionum fallaciae, in genere philosophandi agendique late diffusae, invexere primum. Tum nova, quae tulit aetas, artibus adiumenta, commeatum celeritas et adscita minuendae operae lucrisque augendis omne genus organa, contentionem acuerunt. Denique, locupletes inter ac proletarios, malis turbulentorum hominum studiis, concitato dissidio, eo res iam est deducta, ut civitates saepius agitatae motibus, magnis etiam videantur calamitatibus funestandae

Nos quidem, pontificatu vix inito, probe animadvertimus quid civilis societas ex eo capite periclitaretur; officiique esse duximus catholicos monere palam, quantus in socialismi placitis lateret error, quantaque immineret inde perniciēs, non externis vitae bonis tantummodo, sed morum etiam probitati religiosaeque rei. Huc spectarunt litterae encyclicae *Quod Apostolici muneris*, quas dedimus die xxviii decembris anno MDCCCLXXVIII. — Verum, periculis iis ingravescens maiorē quotidie cum damno privatim publice, iterum Nos eoque enixius ad providendum contendimus. Datisque similiter litteris *Rerum novarum*, die xv maii anno MDCCCXCI, de iuribus et officiis fuse diximus, quibus geminas civium classes, eorum qui rem et eorum qui operam conferunt, congruere inter se oporteret; simulque remedia ex evangelicis praescriptis monstravimus, quae ad tuendam

взмагають ся зъ дня на день и такъ розгорячають ся, що слушно колебають та непокоять умы и самыхъ свѣтлѣйшихъ людей. Ихъ то (тѣ спору) впровадили насампередъ ложнѣ погляды, въ певнѣмъ родѣ философіи и въ практичнѣмъ поступованю широко розпросторенѣ. Потому, новѣ способы штучныхъ выробѣвъ сеи добы, скорѣсть довозу и впроваджене всякого рода машинъ для зменшеня труда а побѣльшеня зыску заострили той спѣръ. Въ кѣнци черезъ незгоду межи богатыми а бѣдаками, выкликану лукавыми поступками неспокоѣйныхъ людей, дѣйшло до того, що выдає ся, якъ коли бы державы, и такъ уже бунтами досыть часто непокоєнѣ, мали еще бути опечаленѣ и великою якоюсь недолею.

Мы спостерегли се гараздъ уже на початку нашего Понтификату, якъ то дуже товариство людске зъ той стороны єсть zagrożене и уважалисьмо за нашъ обовязокъ, звернути явно увагу католикѣвъ, якъ великій блудъ крыє ся въ засадахъ соціализму и якъ велика грозить зъ вѣдси загибель не тѣлько для виѣшнихъ благъ живота, но такожь для обычайности и религіи. Сюда вѣдносило ся наше всемірне письмо *Quod Apostolici muneris*, яке выдалисьмо 28. грудня 1878 р. — Но що тѣ небезпеченьства щоденно взмагали ся зъ чимъ разъ бѣльшою шкодою для добра приватного и публичного, то старалисьмо ся зновъ и то еще сильнѣйше, зарадити злему и рѣвножь въ нашѣмъ письмѣ *Rerum novarum* зъ 15. мая 1891 року обговорилисьмо обширно права и обовязки, на пѣдставѣ котрыхъ двѣ класы горожанъ, тѣ именно що достарчають матеріялу до работы и тѣ що дають роботу саму, межи собою

justitiae et religionis causam, et ad dimicationem omnem inter civitatis ordines dirimendam visa sunt in primis utilia.

Nec vero Nostra, Deo dante, irrita cessit fiducia. Siquidem vel ipsi qui a catholicis dissident, veritatis vi commoti, hoctribuendum Ecclesiae professi sunt, quod ad omnes civitatis gradus se porrigat providentem, atque ad illos praecipue qui misera in fortuna versantur. Satisque uberes ex documentis Nostris catholici percepere fructus. Nam inde non incitamenta solum viresque hauserunt ad coepta optima persequenda; sed lucem etiam mutuati sunt optatam, cuius beneficio huiusmodi disciplinae studia tutius ii quidem ac felicius insisterent. Hinc factum ut opinionum inter eos dissensiones, partim submotae sint, partim mollitae interquieverint. In actione vero, id consecutum est ut ad curandas proletariorum rationes, quibus praesertim locis magis erant afflictae, non pauca sint constanti proposito vel nove inducta vel aucta utiliter; cuiusmodi sunt: ea ignaris oblata auxilia, quae vocant secretariatus populi; mensae ad ruricularum mutationes; consociationes, aliae ad suppetias mutuo ferendas, aliae ad necessitates ob infortunia levandas; opificum sodalitia; alia id genus et societatum et operum adiumenta.

Sic igitur, Ecclesiae auspiciis, quaedam inter catholicos tum coniunctio actionis tum institutorum providentia inita est in praesidium plebis, tam saepe non minus insidiis et periculis quam inopia et la-

погодити ся могли бы, а заразомъ всказалисьмо на средства, зъ приписовъ евангельскихъ, якѣ до охороны справедливости и религии якъ и до усуненя всякой борьбы между станами державы передъ всѣмъ хосенными бути здавали ся.

Надѣя наша, при помочи Божѣй, насъ не завела. Тажъ самѣй не-католики, порушеніи силою правды, вызнали, що треба се Церкви признати, що еи печаливѣсть розтягае ся на всѣ версты державы а особливо на тѣ, що находятъ ся въ станѣ убогѣмъ. Досыть богатѣ плоды зѣбрали зъ нашихъ наукъ и католики. Бо зъ вѣдси зачерли они не только побуженія и силы до дальшихъ трудѣвъ около наилучшихъ своихъ починкѣвъ, но и набрали пожаданого свѣтла до дальшихъ тымъ певнѣйшихъ и тымъ выдатнѣйшихъ подвигѣвъ въ тѣмъ заводѣ. Зъ вѣдси пошло такожъ, що рѣжницѣ въ поглядахъ почасті усунули ся, а дражливѣсть почасті устала. Въ практицѣ же осягнуто то, що для обороны справъ бѣдаковъ, где тѣи особливо були занедбанѣ, запроваджено зъ незломною волею немало, то новыхъ институцій, то давнѣй користо помножено; а такими суть: такъ званѣ секретаріаты людовѣ для несеня помочи несвѣдомымъ; сельскѣ касы пожичковѣ; товариства, то взаимной помочи, то убезпеченя вѣдѣ несчастныхъ выпадкѣвъ; спѣлки робѣтничѣй, и инші того рода товарискѣ та добротиннѣ заведеня.

Такъ отже пѣдъ проводомъ Церкви, прѣйшло между католиками такъ до певной спѣльности въ робѣтѣ, якъ и до запобѣгливости около заведенѣ для охороны люду, окруженного такъ часто не ино засѣдками

boribus circumventae. Quae popularis beneficentiae ratio nulla quidem propria appellatione initio distingui consuevit: *socialismi christiani* nomen a nonnullis inventum et derivata ab eo haud immerito obsoleverunt. Eam deinde pluribus iure nominare placuit *actionem christianam popularem*. Est etiam ubi, qui tali rei dant operam, *sociales christiani* vocantur: alibi vero ipsa vocatur *democratia christiana*, ac *democratici christiani* qui eidem dediti; contra eam quam socialistae contendunt *democratiam socialem*. — Iamvero e binis rei significandae modis postremo loco allatis, si non adeo primus, *sociales christiani*, alter certe, *democratia christiana*, apud bonos plures offensionem habet, quippe cui ambiguum quiddam et periculosum adhaerescere existiment. Ab hac enim appellatione metuunt, plus una de causa: videlicet, ne quo oblecto studio popularis civitas foveatur, vel ceteris politicis formis praeoptetur; ne ad plebis commoda, ceteris tamquam semotis rei publicae ordinibus, christianae religionis virtus coangustari videatur: ne denique sub fucato nomine quoddam lateat propositum legitimi cuiusvis imperii, civilis, sacri, detrectandi. — Qua de re quum vulgo iam nimis et nonnunquam acriter disceptetur, monet conscientia officii ut controversiae modum imponamus, definientes quidnam sit a catholicis in hac re sentiendum: praeterea quaedam praescribere consilium est, quo amplior fiat ipsorum actio, multoque salubrior civitati eveniat.

та небезпеченьствами, но и недостаткомъ та зноємъ. Сей рѣдъ добротности для люду означати особнымъ якимъ именемъ, не було зъ початку въ звычайу; назва христiянскiй соціалiзмъ, декотрыми впроваджена и выразы вѣдъ той назвы походнiй выйшли слушно зъ уживаня. Многимъ вѣдтакъ подобалась бѣльше назва христiянска работа для люду. Деинде зновъ звать ся тiи, що такою справою займають ся, христiянскiй соціалы, а еще деинде: христiянска демократiя, а еи приверженцѣ: христiянскiй демократы, въ противности до демократiи соціальной, за котрою обстають соціалысты. — А вжежь зъ обохъ тыхъ послѣднихъ назвъ напотькае, коли вже не перша, то певно друга на противорѣчiе у многихъ людей доброи волѣ, такъ якъ по ихъ пересвѣдченю крые ся въ нѣй щось загадкового и небезпечного. Той бо назвы обавляють ся они зъ многихъ а многихъ причинъ, именно щобы тутъ не плакалось скрытого якого стремленя до републиканской державы, або не перенешено еи надъ всѣ иншiй политичнiй формы въ державѣ; щобы не здавалось, мовѣбы то зъ поминенемъ всѣхъ прочихъ верствъ державы ограничалось силу христiянской религiи въ користь самого лише люду; щобы въ кѣнци пѣдъ тымъ закрашенымъ именемъ не крыло ся яке то намѣрене укороченя всякой законной власти, такъ свѣтской якъ и духовной. А що въ тѣй справѣ публично, уже за много а часами и за остро, спорить ся, то наказуе свѣдомѣсть нашего обовязку, положити конецъ сему спорови, опредѣляючи, якъ на тую справу католики за-

Quid *democratia socialis* velit, quid velle *christianam* oporteat, incertum plane esse nequit. Altera enim, plus minusve intemperanter eam libeat profiteri, usque eo pravitatis a multis compellitur, nihil ut quidquam supra humana reputet; corporis bona atque externa consecetur, in eisque captandis fruendis hominis beatitatem constituat. Hinc imperium penes plebem in civitate velint esse, ut, sublatis ordinum gradibus aequatisque civibus, ad bonorum etiam inter eos aequalitatem sit gressus: hinc ius dominii delendum; et quidquid fortunarum est singulis, ipsaque instrumenta vitae communia habenda. At vero *democratia christiana*, eo nimirum quod *christiana* dicitur, suo veluti fundamento, positus a divina fide principiis niti debet, infimorum sic prospiciens utilitatibus, ut animos ad sempiterna factos convenienter perficiat. Proinde nihil sit illi iustitiâ sanctius; ius potiundi possidendi iubeat esse integrum; dispares tueatur ordines, sane proprios bene constitutae civitatis; eam demum humano convictui velit formam atque indolem esse, qualem Deus auctor indidit. Liquet igitur *democratiae socialis* et *christianae* communionem esse nullam: eae nempe inter se differunt tantum, quantum socialismi secta et professio christianae legis.

дивляти ся мають, а окрімъ того маємъ намѣрене, дати деякі приписи, щоби ихъ робота стала ся тымъ всестороннійша а для держави о много спасительнійша.

То, чого хоче демократія соціяльна, а чого хотѣти повинна демократія христіянська, не може зовсімъ бути певнимъ. Перша бо, все одно чи числить бѣльше чи менше загонистыхъ исповѣдникѣвъ, загання ся многими ажъ до тои степени переверотности, що не допускає ничего надлюдского; гонить за благами тѣлесними, и то лишъ внѣшними, и въ ихъ добитку та достатку покладає щастє чоловіка. Для того хоче она, щоби власть державна була въ рукахъ люду; щоби по знесеню рѣжницѣ станѣвъ и по зрѣванню обывателѣвъ приступлено такожь до зрѣвання дѣбрѣ межи ними: для того право власности має бути знищене, а що одиницѣ мають маєтку, навѣть орудія для заспокоєня потребъ жизни, має уважати ся за спѣльне добро. Христіянська же демократія, длятого власне, що называє ся христіянська, мусить опирати ся на началахъ вѣры божой, яко на своѣй пѣдвалинѣ, та про благо найнизшихъ верствъ въ сей спосѣбъ дѣбати, щоби усовершила душѣ, до вѣчности призначені. Длятого най не буде для неї ничего бѣльше святого, надъ справедливѣсть; право дорѣбку и посѣдана най вѣдиль по зѣставити ненарушимимъ; нехай боронить нерѣвноности станѣвъ, кождѣй добре зѣорганізованѣй державѣ безперечно властивої; она має въ кѣнци позѣставити въ пожитю людскѣмъ ту форму и той характеръ, якій надавъ самъ Творецъ, Богъ. Видно отже, що межи демокра-

Nefas autem sit christianae democratiae appellationem ad politica detorqueri. Quamquam enim *democratia*, ex ipsa notatione nominis usque philosophorum, regimen indicat popolare; attamen in re praesenti sic usurpanda est, ut, omni politica notatione detracta, aliud nihil significatum praeferat, nisi hanc ipsam beneficam in populum actionem christianam. Nam naturae et evangelii praecepta quia suo iure humanos casus excedunt, ea necesse est ex nullo civilis regiminis modo pendere; sed convenire cum quovis posse, modo ne honestati et iustitiae repugnet. Sunt ipsa igitur manentque a partium studiis variisque eventibus plane aliena: ut in qualibet demum rei publicae constitutione, possint cives ac debeant iisdem stare praeceptis, quibus iubentur Deum super omnia, proximos sicut se diligere. Haec perpetua Ecclesiae disciplina fuit; hac usi romani Pontifices cum civitatibus egere semper, quocumque illae administrationis genere tenerentur. Quae quum sint ita, catholicorum mens atque actio, quae bono proletariorum promovendo studet, eo profecto spectare nequaquam potest, ut aliud prae alio regimen civitatis admet atque invehat.

тією соціальною а християнською нема ніякої спільності; они рожнять ся межі собою такъ, якъ приналежність до соціалізму а исповѣдане закона християнського.

А вжежъ нехай уважає ся безбожністю розтягати имя християнської демократіи на політику. Хотяй бо демократія після понятія того слова и уживання філософівъ означає правительство людове, то все таки въ нашомъ випадку має она такъ розумѣти ся, щоби зъ поминенемъ всякого понятія политичного не означала нічого иншого, якъ лишь саму добродіинну християнську роботу для люду. Бо, що заповіді природи и Евангелія по своєму праву стоять понадъ всякій людскій припадковости, то не потребують они зависѣти вѣдъ ніякої форми державного правительства, но можуть зъ каждою годити ся, колибъ тільки не противила ся честности и справедливости. Тіи заповіді отже суть и позбстануть далекими вѣдъ всякихъ партійныхъ стремлень и всѣлякихъ випадківъ, такъ що обывателѣ при кождѣмъ устрою державы держати можуть, и повинні, ті самі заповіді, котрі имъ велють, любити Бога надъ все а ближнього якъ самого себе. То було всегда наукою Церкви, а на підставѣ тои науки зносили ся римскі Первосвященники зъ державами безъ взгляду на яке нибудь ихъ устрѣйство. А при такѣмъ станѣ рѣчий не може умна робота католицка, хочачи причинити ся до блага бѣдаківъ, ніякъ виходити на тое, щоби волѣти одну форму правительства передъ другою и таку запроваджати.

Non dissimili modo a democratia christiana removendum est alterum illud offensionis caput: quod nimirum in commodis inferiorum ordinum curas sic collocet, ut superiores praeterire videatur; quorum tamen non minor est usus ad conservationem perfectionemque civitatis. Praecavet id christiana, quam nuper diximus, caritatis lex. Haec ad omnes omnino cuiusvis gradus homines patet complectendos, utpote unius eiusdemque familiae, eodem benignissimo editos Patre et redemptos Salvatore, eandemque in hereditatem vocatos aeternam. Scilicet, quae est doctrina et admonitio Apostoli: *Unum corpus, et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae. Unus dominus, una fides, unum baptisma. Unus Deus et Pater omnium, qui est super omnes, et per omnia, et in omnibus nobis*¹. Quare propter nativam plebis cum ordinibus ceteris coniunctionem, eamque arctiorem ex christiana fraternitate, in eosdem certe influit quantacumque plebi adiutandae diligentia impenditur; eo vel magis quia ad exitum rei secundum plane decet ac necesse est ipsos in partem operae advocari, quod infra aperiemus.

Longe pariter absit, ut appellatione democratiae christianae propositum subdatur omnis abiiciendae obedientiae eosque aversandi qui legitime praesunt Revereri eos qui pro suo quisque gradu in civitate praesunt, eisdemque iuste iubentibus ob-

Не менше вѣддалити треба вѣдѣ демократіи христіянської и иншій еще камѣнь преткновенія, той именно, що она о благо верствъ низшихъ такъ старає ся, що здає ся пренебрѣгати верствы высшій, котрыхъ ужиточнѣсть до удержанія и усовершенія державы єсть однакъ не менша. Запобѣгає тому що ино вѣспомненый христіянскій законъ любви. Тая розтягає ся на всѣхъ очевидно людей безъ рѣжницѣ стану, яко принадлежащихъ до одной и той самой родины, сотворенныхъ тымъ самымъ преблагимъ Отцемъ, тымъ самымъ Спасителемъ вѣдкупленыхъ, и покликанныхъ до того самого вѣчного наслѣдія. А то єсть власне наука и наказаніе Апостола, а именно: *Єдинно тѣло, єдинъ дхъ, ѿкоже и званіє вѣсте во єдиномъ оупованіи званіа вѣшого: Єдинъ гдѣ, єдина вѣра, єдино крещеніє: Єдинъ бгъ и оцъ всѣхъ, ѿже нѣдѣ всѣми и чрезъ всѣхъ и во всѣхъ насъ* (Єф: 4, 4.) Для того, задля природной звязи люду зъ прочими верствами, и то звязи досыть тѣсною зъ причины братерства христіянского, впливає зъ певностію и на тѣ же верствы тая прилѣжнѣсть, яку на пѣддержку люду ложить ся, а то тымъ бѣльше, що для щастливого кѣнця сея справы выпадає и прямо єсть потрѣбнымъ, призвати и ихъ до участи вѣ трудѣ, якъ то мы заразъ покажемъ.

Такъ само мусить се бути да лежимъ, щобы назвою христіянської демократіи пѣддавати намѣрене до вѣдкиненія всякого послушеньства и презиранія законныхъ настоятелѣвъ. Почитати тыхъ, котрѣ на рѣжныхъ щєбляхъ вѣ державѣ суть настоятелями, и повиновати ся ихъ справедливымъ приказамъ, приказує за-

¹ Ephes. iv, 4—6.

temperare, lex aequae naturalis et christiana praecipit. Quod quidem ut homine eodemque christiano sit dignum, ex animo et officio praestari oportet, scilicet *propter conscientiam*, quemadmodum ipse monuit Apostolus, quum illud edixit: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit*¹. Abhorret autem a professione christianae vitae, ut quis nolit iis subesse et parere, qui cum potestate in Ecclesia antecedunt: Episcopis in primis, quos, integrâ Pontificis romani in universos auctoritate, *Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo*². Iam qui secus sentiat aut faciat, is enimvero gravissimum eiusdem Apostoli praeceptum oblitus vincitur: *Obedite praepositis vestris, et subiaceite eis. Ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri*³. Quae dicta permagni interest ut fideles universi alte sibi defigant in animis atque in omni vitae consuetudine perficere studeant: eademque sacrorum ministri diligentissime reputantes, non hortatione solum, sed maxime exemplo, ceteris persuadere ne intermit- tant.

His igitur revocatis capitibus rerum, quas antehac per occasionem datâ opera illustravimus, speramus fore ut quaevis de christianae democratiae nomine dissensio, omnisque de re, eo nomine significata, suspicio periculi iam deponatur. Et

¹ Rom. xiii, 1, 5.

² Act. xx, 28.

³ Hebr. XIII, 17.

рѣвно якъ законъ природный такъ и христiянскiй. А щобы се для чловѣка а до того христiянина було достойнымъ, мусить оно походити зъ сердца и почутя обовязку, именно же зъ совѣсти якъ до того на-поминавъ и самъ Апостоль, коли ска-завъ: *Бсѣака дшѣа влѣстемъ предержащимъ да повинѣтса*, . . не токмо за грѣхъ, но и за совѣсть (Рим. 13, 1, 6.). Далекимъ же есть вѣдь исповѣданя христiянскои жизни, щобы ктось не хотѣвъ пѣдчиняти ся и повинувати ся тымъ, що въ Церквѣ держать власть, особливо Епископамъ, котрыхъ, не нарушаючи въ ничѣмъ всемiрної власти римского Первосвященника, *Дхъ стѣий постави Епископы, пастѣ цркова, Гда и Бога, юже стаждѣ кровiю своєю* (Дѣян. 20, 28.) Кто инакъше думаетъ або поступае, той забувъ очевидно на переважну заповѣдь тогоже Апостола: *Повинѣйтса наставникомъ вашимъ и покарайтса; ти бо вѣдѣте ѿ дшѣахъ вашихъ, яко слово воздати хотѣще* (Евр. 13, 17.). Дуже много залежить на тѣмъ, щобы всѣ вѣрнѣи взяли собѣ тѣ слова глубоко до сердца и ихъ въ кождѣй хвилѣ своєї жизни выконати старали ся, а слуги святинѣ собѣ ихъ якъ найпильнѣйше розважали, и не лишъ словомъ, но особливо и примѣромъ другимъ впоити не залишали.

Пригадавши такъ головнѣи точки тыхъ рѣчей, якѣ передъ тымъ при случайности пояснити старалисьмо ся, надѣемъ ся, що всякѣй спѣръ о назвѣ христiянскои демократiи и всяке пѣдозрѣнѣ о небезпечности рѣчи, тымъ именованѣи, разъ уже устане. А того надѣемъ ся справе дливо. Бо поминувши тѣ погляды на властивый змыслъ и значене де-

iure quidem speramus. Etenim, iis missis quorundam sententiis de huiusmodi democratiae christianae vi ac virtute, quae immoderatione aliqua vel errore non careant; certe nemo unus studium illud reprehenderit, quod, secundum naturalem divinamque legem, eo unice pertineat, ut qui vitam manu et arte sustentant, tolerabiliorem in statum adducantur, habeantque sensim quo sibi ipsi prospiciant; domi atque palam officia virtutum et religionis libere expleant; sentiant se non animantia sed homines, non ethnicos sed christianos esse; atque adeo ad *unum* illud *necessarium*, ad ultimum bonum, cui nati sumus, et facilius et studiosius nitantur. Iamvero hic finis, hoc opus eorum qui plebem christiano animo velint et opportune relevatam et a peste incolumem socialismi.

De officiis virtutum et religionis modo Nos mentionem consulto iniecimus. Quorundam enim opinio est, quae in vulgus manat, *quaestionem socialem*, quam aiunt, *oeconomicam* esse tantummodo: quum contra verissimum sit, eam moralem in primis et religiosam esse, ob eandemque rem ex lege morum potissime et religionis iudicio dirimendam. Esto namque ut operam locantibus geminetur merces; esto ut contrahatur operi tempus; etiam annonae sit vilitas: atqui, si mercenarius eas audiat doctrinas, ut assolet, eisque utatur exemplis, quae ad exuendam Numinis reverentiam alliciant depravandosque mores, eius etiam labores ac rem necesse est dilabi. Periclitatione atque usu perspectum est, opifices plerosque anguste misereque vivere, qui, quamvis operam habeant brevioris spatio et uberioris

мократіи христіянської, якій не суть свободній вѣдѣ певного рода пересадки и блуду, певно никто не зганий старання, яке по природному и божому законowi стремить єдино кѣ тому, щоби тѣ, що жують зѣ рукъ своихъ и зѣ свого заводу, прийшли до зноснѣйшого стану и мало по малу тѣлько зарабляли, щоби самі о себе дбати, дома и вѣ житію публичнѣмъ обовязки чеснотъ и религії повнити, себе не звѣртами а людьми, не поганями а Христіанами вѣдчувати и такѣ до того що єдино єсть на погрѣвѣ, до послѣдного нашего блага, для котрого мы родили ся, тымъ лекше и тымъ ревнѣйше стремѣти могли. Товласне єсть цѣлю, то дѣломъ тыхъ, котрѣ нарѣдъ духомъ христіянскимъ хотять мати и вѣ пору оживленимъ и вѣдѣ пошести соціализму цѣлымъ.

О обовязкахъ чеснотъ и религії мы що ино наумысно згадали. Многихъ бо єсть мнѣніємъ, а тоє мнѣніє дѣстає ся и межи людѣ, що такѣ звана справа соціальна єсть лише справою економічною (господарскою), коли противно єсть се найбільшою правдою, що она єсть справою обычайною и религійною а зѣ тои причини має рѣшати ся передѣ всѣмъ по закону обычаївъ и пѣсля засадъ религії. Нехайбы робѣтникамъ подвоєно платню; нехайбы скорочено часъ роботы; нехайбы була дешевизна хлѣба, то все таки — коли бы наймитъ, якѣ се вѣнъ звичайно дѣлав, слухавъ тыхъ наукъ и ужиткувавъ зѣ тыхъ примѣровъ, якій ваблять до вызутя себе изъ почеси Божои и до выкривленя обычаївъ — пропаде конечно такожь и его работа, зарѣвно якѣ и его майно. Зѣ досвѣдченя и практики явнымъ

mercede, corruptis tamen moribus nullâque religionis disciplina vivunt. Deme animis sensus, quos inserit et colit christiana sapientia; deme providentiam, modestiam, parsimoniam, patientiam ceterosque rectos naturae habitus: prosperitatem, etsi multum contendas, frustra persequare. Id plane est causae, cur catholicos homines inire coetus ad meliora plebi paranda, aliaque similiter instituta invehere. Nos nunquam hortati sumus, quin pariter moneremus, ut haec religione auspice fierent eâque adiutrice et comite.

Videtur autem propensae huic catholicorum in proletarios voluntati eo maior tribuenda laus, quod in eodem campo explicatur, in quo constanter feliciterque, benigno afflatu Ecclesiae, actiosa caritatis certavit industria, accommodate ad tempora. Cuius quidem mutuae caritatis lege, legem iustitiae quasi perficiente, non sua solum iubemur cuique tribuere ac iure suo agentes non prohibere; verum etiam gratificari invicem, *non verbo, neque lingua, sed opere et veritate*¹; memores quae Christus peramanter ad suos habuit: *Mandatum novum do vobis: ut diligatis invicem, sicut dilexi vos, ut et vos diligatis invicem. In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem*². Tale gratificandi studium, quamquam esse primum oportet de animorum bono non caduco sollicitum, praetermitte-

есть, що тї робѣтники жиють въ недостатку и нуждѣ, котрї, хоть мають роботу що до часу коротшу а що до заплати выдатнѣйшу, жиють однакъ безобычайно и безрелигійно. Возьми умамъ того духа, якїй вщепляє и плекає премудрѣсть христїаньска; вѣдбери запобѣгливѣсть, смирнѣсть, ощаднѣсть, терпеливѣсть и прочї добрї та природнї прикметы — то за гараздомъ, хотьбысь и якъ силивъ ся, надармо гонити будешь. То естъ власне причиною, длячого Мы католицкихъ людей до стоваришень для поправы долѣ люду и до подѣбныхъ заведенъ нѣколи не напминали безъ рѣвночасного упѣмненя, щобы се дѣяло ся на подставѣ религїи и за єи помочію та проводомъ.

Тѣй прихильнѣй воли католикѣвъ для бѣдакѣвъ належитъ ся очевидно вѣддати тымъ бѣльшу похвалу, що она розвиває ся на тѣмъ самѣмъ поли, на котрѣмъ, подѣ оживляющимъ духомъ Церкви, чинна любовь, вѣдповѣдно до часу безперестанно и щасливо боролася. По законамъ сеи взаимной любви, законъ справедливости мовѣбы доповняющон, не тѣлько маємъ наказъ вѣддавати кождому, що кому ся належитъ а не боронити никому поступати пѣсля своего права, но такожѣ дѣлати собѣ взаимно услуги, а то не лишъ словомъ и дѣломъ, но дѣломъ и йстинною. (I. Иоан. 3, 18.); памятаючи на прелюбезнї слова Христа до своихъ: **Завѣдѣ** новѣю даю вамъ, да любите дрѣгъ дрѣга: **Ѣкоже** возлюбїхъ вы, да и вы любите себе. **Ѣ** сѣмъ раздѣкютъ всї, **Ѣкш** мой оученицї єсте, **Ѣще** любовь иmate мѣждѣ собою (I. 13, 34.). А хоть та готовѣсть до взаимной услуги мусить передѣ всѣмъ дѣбати о неувядаєме

¹ I Ioann. III, 18.

² Ioann. XIII, 34-35.

re tamen haudquaquam debet quae usui sunt et adiumento vitae. Qua in re illud est memoratu dignum, Christum, sciscitantibus Baptistae discipulis: *Tu es qui venturus es, an alium expectamus?* demandati sibi inter homines muneris arguisse causam ex hoc caritatis capite, Isaiae excitatâ sententia: *Caeci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes evangelizantur*¹. Idemque de supremo iudicio ac de praemiis poenisque discernendis eloquens, professus est se singulari quadam respecturum ratione, qualem homines caritatem alter alteri adhibuissent. In quo Christi sermone id quidem admiratione non vacat, quemadmodum ille, partibus misericordiae solantis animos tacite omissis, externae tantum commemoravit officia, atque ea tamquam sibi metipsi impensa: *Esurivi, et dedistis mihi manducare; sitivi, et dedistis mihi bibere; hospes eram, et collegistis me; nudus, et cooperuistis me; infirmus, et visitastis me; in carcere eram, et venistis ad me*².

Ad haec documenta caritatis utraque ex parte, et animae et corporis bono, probandae, addidit Christus de se exempla, ut nemo ignorat, quam maxime insignia. In re praesenti sane suavissima est ad recolendum vox ea paterno corde emissâ: *Misereor super turbam*³, et par voluntas ope vel mirifica subveniendi: cuius miserationis praeconium extat:

¹ Matth. XI, 5.

² Ib. XXV, 35-36.

³ Marc. VIII, 2.

благо душѣ, то все таки не повинно ніякъ залишати ся и того, що слу-жить до заспокоєня потребѣ житя. Въ тѣмъ взглядѣ уваги достойнымъ есть, що Христосъ на пытане учениковъ Іоанна Крестителя: Тыли еси градыи и ли иного члвчъ, повѣдъ своего посланництва межи людей выводить власне зъ титулу любви, пригадуючи выреченє Исаи: Слѣпи прозирають, и хромѣи ходять, прокаженніи очищаються и гласѣи слышатъ, мертвіи встають и нищѣи благоукрѣв-ются (Мт. 11, 5.). Такъ само, говорячи о страшномъ судѣ и о вымѣреню надгороды и кары, выповѣдає, що буде особливо глядѣти на тоє, кѣлько любви люде одинъ другому оказовали. Въ тѣй бесѣдѣ Христа годѣ не подивляти особливо того, якъ то вѣнъ зъ поминенемъ дѣлѣ милосердія що до душѣ, споминає лишь о обовязкахъ внѣшного милосердія, и то такъ, якъ бы они для него самого були сповнені. Вза-мѣхъ, и дасте ми їсти: возжадохъ и напоите мѣ: страненъ вѣхъ и введете мене: Нагъ, и одежете мѣ: вѣленъ, и посѣтите мене: вѣ темницѣ вѣхъ, и прїидете къ мнѣ (Мат. 15, 35.).

До тыхъ наукъ о оказованю любви въ обохъ взглядахъ, такъ що до тѣла якъ що до душѣ, дававъ Христосъ, якъ се загално вѣдомо, и свои власні якъ найкрасші примѣры. Въ нынѣшномъ випадку особливо мило есть згадати на голосъ, выданный, зъ правдиво вѣтцѣвской груди: Милосердію ѡ народѣ (Мр. 8, 2) и на готовѣсть помочи, хотьбы и въ способѣ чудесный; которого то милосердія находить ся похвала въ словахъ: прїиде благодѣ-тельства и исцѣлаа всѣ наслашван-

*Pertransiit benefaciendo et sanando omnes oppressos a diabolo*¹. — Traditam ab eo caritatis disciplinam Apostoli primum sancte naviterque coluerunt; post illos qui christianam fidem amplexi sunt, auctores fuerunt inveniendae variae institutorum copiae ad miseras hominum, quaecumque urgeant, allevandas. Quae instituta, continuis incrementis provecta, christiani nominis partaeque inde humanitatis propria ac praeclara sunt ornamenta: ut ea integri iudicii homines satis admirari non queant, maxime quod tam sit proclive ut in sua quisque feratur commoda, aliena posthabeat.

Neque de eo numero benefactorum excipienda est erogatio stipis, eleemosynae causa; ad quam illud pertinet Christi: *Quod superest date, eleemosynam*². Hanc scilicet socialistae carpunt atque e medio sublatam volunt, utpote ingenuitatis homini nobilitati iniuriosam. At enim si ad evangelii praescripta³, et christiano ritu fiat, illa quidem neque erogantium superbiam alit, neque affert accipientibus verecundiam. Tantum vero abest ut homini sit indecora, ut potius foveat societatem coniunctionis humanae, officiorum inter homines fovendo necessitudinem. Nemo quippe hominum est adeo locuples, qui nullius indigeat; nemo est egenus adeo, ut non alteri possit quare prodesse: est id innatum, ut opem inter se homines et fidenter poscant et ferant benevole. — Sic nempe iustitia et caritas inter se devinctae, aequo Christi mitique iure,

ныя ꙗкѣ діавола (Дѣян. 10, 38.). Дану Нимъ науку о взаимній любовѣ держали свято и усердно насампередъ Апостолы; а по нихъ тѣ, що прийняли вѣру христіянську, основали множество всѣлякихъ заведенъ для улукшеня, якъ нибудь дѣймаючи, нужды людской. А тѣ заведеня, заедно возрастаючи и успѣваючи суть питоменною и прекрасною оздобою христіянського имени и зродившого ся зъ вѣдси чоловікколюбія (цивілізації). такъ, що люде неупереджені досыть имъ надивоватись не могутъ, особливо що кождый есть такъ дуже склоннымъ, дбати лишъ про свою выгоду а на чужу не зважати.

А зъ того числа добрыхъ учинкѣвъ годѣ выключити даване всепожженя, милостынѣ ради, до котрой вѣдносить ся слово Христа: ꙗкѣ сѣщихъ дадите милостыню (Л. 11, 41.). Ту ю милостыню именно торгають соціалісты и радѣ бы ю зовсѣмъ усунути, яко щось для вродженой чоловікови благородности обидливого. Однакѣ коли дае ся милостыню по приписамъ Евангелія и по звичаю христіянському, то не піддержує она ани думы даючихъ, ани не приносить ганьбы для приймаючихъ милостыню. Противно, она есть такъ далекою вѣдъ того, щобы бути для чоловіка непристойною, що радше підтримує звязъ въ житію людскѣмъ и конечность взаимныхъ обовязкѣвъ межи людьми. Никто бо зъ людей не есть такъ заможнымъ, щобы никого не потребовавъ; никто не есть такъ убогимъ, щобы не мѣгъ бути другому въ чѣмъ житочнымъ; есть то людемъ уже вроджено, що одні другихъ зъ довѣріємъ о помѣчь просять и взаимно ви собѣ радо дають. — Такъ то справедливость и

¹ Act. X, 38.

² Luc. XI, 41.

³ Matth. VI, 2-4.

humanae societatis compagem mire continent, ac membra singula ad proprium et commune bonum providenter adducunt.

Quod autem laboranti plebi non temporariis tantum subsidiis, sed constanti quadam institutorum ratione subveniatur, caritati pariter laudi vertendum est; certius enim firmissimumque egentibus stabit. Eo amplius est in laude ponendum, velle eorum animos, qui exercent artes vel operas locant, sic ad parsimoniam providentiamque formari, ut ipsi sibi, decursu aetatis, saltem ex parte consulant. Tale propositum, non modo locupletum in proletarios officium elevat, sed ipsos honestat proletarios; quos quidem dum excitat ad clementiorem sibi fortunam parandam, idem a periculis arceat et ab intemperantia coercet cupiditatum, idemque ad virtutis cultum invitat. Tantaе igitur quum sit utilitatis ac tam congruentis temporibus, dignum certe est in quo caritas bonorum alacris et prudens contendat.

Maneat igitur, studium istud catholicorum solandae erigendaeque plebis plane congruere cum Ecclesiae ingenio et perpetuis eiusdem exemplis optime respondere. Ea vero quae ad id conducant, utrum actionis christianae popularis nomine appellentur, an democratiae christianae, parvi admodum refert; si quidem impertita a Nobis documenta, quo par est obsequio, integra custodian- tur. At refert magnopere ut, in tantum momenti re, una eademque sit ca-

любовь, слухнымъ и лагоднымъ правомъ Христа межѣ собою повязанъ, поддерживаютъ чудно звязь товариства людского а поодинокихъ членовъ тогоже приводять до власного и загального гаразду.

То же, що робѣтничому людови допомагае ся не лише хвилику за-помою, но стальными того рода закладами, треба рѣвножь любвѣ вмѣняти въ похвалу: бо въ сей способѣ стояти она буде за бѣдаками тымъ певнѣйше и тымъ сильнѣйше. Еще бѣльше похвалити треба цѣль, хотѣти образовати въ робѣтникахъ и ремѣсникахъ змысль до такои ошадности и заповѣгливости, щобы зъ часомъ хоть въ части, могли самѣ собѣ помагати. Такая цѣль не тѣлько що облегчае обовязки богатыхъ къ бѣдакамъ, не и учестнае бѣдаковъ самыхъ, бо, побуждаючи ихъ до придбаня собѣ лучшей долѣ, заступае ихъ тымъ самымъ передъ небезпеченьствами, повздержуе водѣ пристрастной неумѣркованности и заохочуе до честноты. Колижь таке поступоване есть такои донеслости и такъ дуже на часѣ, то за-слугуе певно на ревне и розумне поперта зъ стороны людей доброи волѣ, перенятыхъ любовію ближнихъ.

Памятаймо прото, що стремленіе католикѣвъ до заспоковня и движненя нижшой версты народа годить ся вповнѣ зъ духомъ Церкви и водповѣдае зовсѣмъ еи водвѣчній практицѣ. А чи то, що до того причиняе ся, называе ся христіанскою роботою для люду чи демократією христіанскою, на тѣмъ дуже мало залежить, коли тѣлько дана Нами въ тѣмъ взглядѣ наука зъ всякимъ послушеньствомъ въ цѣлости буде держати ся. Но много

tholicorum hominum mens, una eademque voluntas atque actio. Nec refert minus ut actio ipsa, multiplicatis hominum rerumque praesidiis, augeatur, amplificetur. —

Eorum praesertim advocanda est benigna opera, quibus et locus et census et ingenii animique cultura plus quiddam auctoritatis in civitate conciliant. Ista si desit opera, vix quidquam confici potest quod vere valeat ad quaesitas popularis vitae utilitates. Sane ad id eo certius breviusque patebit iter, quo impensius multiplex praestantiorum civium efficientia conspiret. Ipsi autem considerent velimus non esse sibi in integro, infimorum curare sortem an negligere; sed officio prorsus teneri. Nec enim suis quisque commodis tantum in civitate vivit, verum etiam communibus: ut, quod alii in summam communis boni conferre pro parte nequeant, largius conferant alii qui possint. Cuius quidem officii quantum sit pondus ipsa edocet acceptorum bonorum praestantia, quam consequatur necesse est restrictior ratio, summo reddenda largitori Deo. Id etiam monet malorum lues, quae, remedio non tempestive adhibito, in omnium ordinum perniciem est aliquando eruptura: ut nimirum qui calamitosae plebis negligat causam, ipse sibi et civitati faciat improvide. — Quod si actio ista christiano more socialis late obtineat vegeatque sincera, nequaquam profecto fiet, ut cetera instituta, quae ex maiorum pietate ac providentia iam pridem extant et florent, vel exarescant vel novis institutis quasi absorpta defi-

залежить на тѣмъ, чтобы въ рѣчи такъ важнойъ была у католикѣвъ одна и та сама гадка, одна и та сама воля и одна и та сама работа. Не меньше важнымъ есть, чтобы та работа черезъ бѣльше число робѣтниківѣвъ и средствѣвъ помножила ся и розширила ся.

Особливо тыхъ потреба тутъ призвати до ласкавой работы, котрымъ станъ, маестокъ и образоване серця и духа надають бѣльше значеня. Коли не доставати буде сей работы, то ледво чи зможе ся вдѣяти щось такого, що мало бы пожаданий пожитокъ для жизни людю. Противно же отворить ся до того тымъ певнѣйша и коротша дорога чимъ бѣльше сила значнѣйшихъ обывательствѣвъ приложить рукъ до того. Тѣи же послѣднѣи нехай уважають, що имъ не вѣльно про долю найнизшихъ верствѣвъ дбати або не дбати, но що они до того прямо суть обовязанѣи. Божъ то никто не жѣе въ державѣ для самой лише власной користи, но такожь и для загальнои, такъ що до того, до чого однѣи для загального добра не суть въ силѣ причинити ся, мають тымъ бѣльше причиняти ся тѣи, що суть въ силѣ. А якъ великимъ есть сей обовязокъ, показуе сама надвыжка отриманыхъ дѣбрѣвъ, котру постигне конечно и строжшѣи одвѣтъ, якѣи треба буде дати найвысшому датељеви, Богу. До того наминае и пошеть бѣдѣ, котра, коли еи въ часѣ не зарадитъ ся, колись на погнѣбель вѣсѣхъ верствѣвъ выбухнути есть готова, такъ що той, кто занедбуе справу нещастного людю, самъ противъ себе и противъ державы поступае нерозважно. — Коли же та соціяльна работа въ спо-

ciant. Haec enim atque illa, utpote quae eodem consilio religionis et caritatis impulsae, neque re ipsa quidquam inter se pugnantia, commode quidem componi possunt et cohaerere tam apte, ut necessitatibus plebis periculisque quotidie gravioribus eo opportunius liceat, collatis benemerendi studiis, consulere. — Res nempe clamat, vehementer clamat, audentibus animis opus esse viribusque coniunctis; quum sane nimis ampla aerumnarum seges obversetur oculis, et perturbationum exitialium impendeant, maxime ab invalescente socialistarum vi, formidolosa discrimina. Callide illi in sinum invadunt civitatis: in occultorum conventuum tenebris ac palam in luce, qua voce qua scriptis, multitudinem seditione concitant; disciplina religionis abiecta, officia negligunt, nil nisi iura extollunt; ac turbas egentium quotidie frequentiores sollicitant, quae ob rerum angustias facillius deceptioni patent et ad errorem rapiuntur. — Aequae de civitate ac de religione agitur res; utramque in suo tueri honore sanctum esse bonis omnibus debet.

Quae voluntatum consensio ut optato consistat, ab omnibus prae-

сббъ христiанскій щиро ширити ся и розвивати ся буде, то певно не прійде нiякъ до того, щобы всѣ тi институтiи, якi зъ побожности и запобѣгливости предкѣвъ зъ давна уже находятъ ся и процвитають, або упали або новыми мовѣбы поглотились и щезли. Бо такъ тi якъ и тамтi, за порадою тои самоi релiгiи и любви введенi и въ ничѣмъ собѣ непротивнi, могутъ выгѣдно зъ собою злучитись и такъ тѣсно звязатись, що потребамъ людю и небезпеченствамъ що разъ бѣльше взмагающимъ ся спѣльными подвигами въ добрыхъ учинкахъ буде можна тымъ лекше зарадити. Справа сама говорить именно за себе, а говорить громко, що потреба тутъ смѣлыхъ сердець и соединенныхъ силъ; бо занадто богатый засѣвъ нужды есть безперечно очевидный, а страшнi небезпеченства згубныхъ переворотѣвъ, повисають надъ нами, особливо по поводу чимъ разъ бѣльше взмагаючи ся силы соціалистѣвъ. Хитро вдирають ся они въ середину державы; въ тѣмъ тайныхъ згромаждень и въ бѣлый день то словомъ то письмомъ ворохобять массы; а покинувши карбi релiгiи занедбують обовязки а пѣдносять лишъ свои права и пѣдбурюють убогi массы, що дня численнѣйшi, котрi зъ причины нужды для обманства суть тымъ преступнѣйшi и на роздорожа тымъ лекше пѣрвати ся дають. — Ходить ту такъ о державу якъ и о релiгiю; защищати и одну и другу въ еи чести, повинно бути святымъ обовязкомъ всѣхъ добромыслящихъ людей.

А щобы та такъ пожадана згода мала мѣсце, треба надто выстерѣ-

terea abstinendum est contentionis causis quae offendant animos et disiungant. Proinde in ephemeridum scriptis et concionibus popularibus sileant quaedam subtiliores neque ullius fere utilitatis quaestiones, quae quum ad expediendum non faciles sunt, tum etiam ad intelligendum vim aptam ingenii et non vulgare studium exposcunt. Sane humanum est, haerere in multis dubios et diversos diversa sentire: eos tamen qui verum ex animo persequantur addecet, in disputatione adhuc ancipiti, aequanimitatem servare ac modestiam mutuamque observantiam; ne scilicet, dissidentibus opinionibus, voluntates item dissideant. Quidquid vero, in causis quae dubitationem non respuant, opinari quis malit, animum sic semper gerat, ut Sedi Apostolicae dicto audiens esse velit religiosissime.

Atque ista catholicorum actio, qualiscumque est, ampliore quidem cum efficacitate procedet, si consociationes eorum omnes, salvo suo cuiusque iure, una eademque primaria vi dirigente et movente processerint. Quas ipsis partes in Italia volumus praestet institutum illud, a Congressibus coetibusque catholicis, saepenumero a Nobis laudatum: cui et Decessor Noster et Nosmetipsi curam hanc demandavimus communis catholicorum actionis, auspicio et ductu sacrorum Antistitum, temperandae. Item porro fiat apud nationes ceteras, si quis usquam eiusmodi est praecipuus coetus, cui id negotii legitimo iure sit datum.

гати ся всякихъ такихъ спорныхъ справъ, котрѣ умы оскорбляютъ и разъединяють. Для того нехай замовкнутъ въ дневникахъ и на вѣщахъ всякй занадто субтельный и зовсѣмъ безхосенный пытаня, якѣ якѣ не легко дадутъ ся розвязати, такѣ такожь до своего зрозумленя вѣдѣной силы таланту и незвычайной науки вымагають. Бѣтъ то вправдѣ рѣчь людска, въ многихъ рѣчахъ мати сумнѣня и въ рѣжныхъ рѣчахъ бути рѣжной гадки, но все таки годить ся, щобы тѣ, що щиро шукають правды, въ справѣ еще нерѣшеной, задержали рѣзновагу, смирнѣсть и взаимне почитане; щобы при роздвоеню гадокъ не роздвоились и волѣ. Но якои бы гадки ктось въ рѣчахъ невыключающихъ сомнѣня и не бувъ, то все таки маѣ бути того духа; щобы выреченю столицѣ Апостольской якѣ найсовѣстнѣйше повиновати ся бувъ готовъ.

А та работа католикѣвъ, якабъ она и не була, буде очевидно вѣдѣувати ся зъ тымъ бѣльшимъ успѣхомъ, коли всѣ ихъ стоваришеня, безъ нарушеня своихъ обѣщанныхъ правъ, поступати будуть пѣдъ проводомъ одной и той самой начальной власти. Якои ролѣ хочемо для нихъ въ Италиі, нехай покаже то часто нами захвалене заведење зъ стороны католицкихъ соборѣвъ и згромаждень, котрому и нашъ Попередникъ и Мы самі повѣрили задачу, управляти спѣльною работою католикѣвъ за волею и пѣдъ проводомъ священныхъ Настоятелѣвъ. То само маѣ дѣяти ся и у прочихъ народѣвъ, коли у нихъ знаходитъ ся гденибудь такій головный кружокъ, котрому таку задачу можна бы слушно повѣрити.

Iamvero in toto hoc rerum genere, quod cum Ecclesiae et plebis christianae rationibus omnino copulatur, apparet quid non elaborare debeant qui sacro munere fungantur, et quam varia doctrinae, prudentiae, caritatis industria id possint. Prodire in populum in eoque salutari-ter versari opportunum esse, prout res sunt ac tempora, non semel Nobis, homines e clero allocutis, visum est affirmare. Saepius autem per literas ad Episcopos aliosve sacri ordinis viros, etiam proximis annis¹, datas, hanc ipsam amantem populi providentiam collaudavimus, propriamque esse diximus utriusque ordinis clericorum. Qui tamen in eius officiis explendis caute admodum prudenterque faciant, ad similitudinem hominum sanctorum. Franciscus ille pauper et humilis, ille calamitosorum pater Vincentius a Paulo, alii in omni Ecclesiae memoria complures, assiduas curas in populum sic temperare consueverunt, ut non plus aequo distenti neque immemores sui, contentione pari suum ipsi animum ad perfectionem virtutis omnis excolerent. — Unum hic libet paulo expressius subiicere, in quo non modo sacrorum administri, set etiam quotquot sunt popularis causae studiosi, optime de ipsa, nec difficili opera, mereantur. Nempe, si pariter studeant per opportunitatem haec praecipue in plebis anima fraterno alloquio inculcare. Quae sunt: a seditione, a seditiosis usquequaque caveant; aliena cuiusvis iura habeant inviolata; iustam dominis observan-

¹ Ad Ministrum Generalem Ordinis Fratrum Minorum, die XXV nov. an. MDCCCLXXXVIII.

А въ всѣхъ тыхъ того рода справахъ, якѣ зъ интересами Церкви и христiаньскаго люду тѣсно вяжуться, показуе ся ясно, що то уже робити не мають тѣ, що повнять обовязки духовнiй, и якѣ великого за-собу въ науцѣ, розумѣ и любвѣ до всего того вимагае ся. Що ити въ нарѣдѣ и въ нѣмъ для его спасенiя трудити ся, якѣ того вимагають нынѣшнiй станъ рѣчiй и нынѣшнiй часы, естъ рѣчею всказаную, се мы неразъ уже въ нашихъ промовахъ до членѣвъ клиру ствердити уважали за потрѣбне. Частѣйше же въ письмахъ до Епископѣвъ и иншихъ мужей стану духовного, и въ послѣднихъ лѣтахъ выданныхъ (до Головного Начальника Чина Меншой Братiи зъ 25. XI. 1898.), похвалилисьмо власне тую любезну печаливѣсть о людѣ, и узналисьмо ви властивою для клиру обохъ чинѣвъ, свѣтскаго и монашескаго. Однакъ мусить тойже въ повненю тыхъ обовязкѣвъ поступати надзвычайно осторожно и розумно, по образу людей святыхъ. Св. Францисекъ, той мужъ убогiй и смиренный, той отецъ нещасливыхъ, св. Винкентiй а Павльо и много иншихъ, въ кождѣй добѣ церковнѣй вславившихъ ся, мали звичай, свѣй неустанный трудъ для люду такъ устроювати, що, не занимаючи ся больше якѣ треба и не забуваючи о собѣ, зъ рѣвною ревностiю свою власну душу до совершенства образовали. — Одно треба тутъ трохи выразнѣйше пѣднести, въ чѣмъ не тѣлько священослужителѣ, но и всѣ тiй, що занимають ся справою люду, о тѣйже справѣ якѣ найлѣпше и не зъ великимъ трудомъ заслужити ся могли бы, именно: коли обопѣльно старати ся будуть, въ догѣдну пору

tiam atque operam volentes exhibeant; domesticae vitae ne fastidiant consuetudinem multis modis frugiferam; religionem in primis colant, ab eaque in asperitatibus vitae certum petant solatium. Quibus perficiendis propositis sane quanto sit adiuvento vel Sanctae Familiae Nazarethanae praestantissimum revocare specimen et commendare praesidium, vel eorum proponere exempla quos ad virtutis fastigium tenuitas ipsa sortis eduxit, vel etiam spem alere praemii in potiore vita mansuri.

Postremo id rursus graviusque commonemus, ut quidquid consilii in eadem causa vel singuli vel consociati homines efficiendum suscipiant, meminerint Episcoporum auctoritati esse penitus obsequendum. Decipi se ne sinant vehementiore quodam caritatis studio; quod quidem, si quam iacturam debitae obtemperacionis suadeat, sincerum non est, neque solidae utilitatis efficiens, neque gratum Deo. Eorum Deus delectatur animo qui, sententiâ sua postposita, Ecclesiae praesides sic plane ut ipsum audiunt iubentes; iis volens adest vel arduas molientibus res, coeptaque ad exitus optatos solet benignus perducere -- Ad haec accedant consentanea virtutis exempla, maxime quae christianum hominem probant osorem ignaviae et voluptatum, de rerum copia in alienas utilitates amice impertientem, ad aerumnas constantem, invictum. Ista

особливо сѣ начала въ сердца людю по братерски вщѣпляти, а то: вѣдь ворохобнѣ и ворохобникѣвъ на всѣ боки стеречи сѣ; не нарушати ничиѣхъ правъ; господарамъ вѣддавати приналежну честь та роботу; не мати вѣдразы до житя родинного, въ многихъ взглядахъ плодоносного; почитати передъ всѣмъ религію и въ нѣѣ въ горестяхъ житя шукати певной вѣдрады. А щобы всѣ тѣ постановленя выконати, буде се дуже помѣчнымъ: або пригадувати собѣ на взнеслый взѣръ Родины Назаретскои и поручати сѣ ви опѣцѣ; або ставити собѣ передъ очи примѣры тыхъ, котрыхъ власне скуднѣсть въ мастку вынесла на щитъ чесноты; або такожь живити въ собѣ надѣю на неминаему надгороду въ лѣпшѣмъ житю.

Въ кѣнци наминаемъ до того еще разъ и зъ цѣлымъ натискомъ, щобы всѣ чи то єдиницѣ чи товариства, якѣмъ мѣры въ тѣй справѣ и не предпринимали, завсѣгды на то памятали, що воли Епископѣвъ совершенно повиновати сѣ треба. Нехай не дають сѣ обманути якимъ то занадто буйнымъ чувствомъ любви, котре, коли пре до якого небудь убытку приналежного послушеньства, щирымъ не єсть ани не хосеннымъ, ни Богу милымъ. Богъ любує сѣ духомъ лишь тыхъ, котрѣ зъ пожертвованемъ власного мнѣнія слухають приказѣвъ настоятелѣвъ Церкви, такъ якъ его самого; тымъ вѣнъ радо помагає, коли и тяжкѣ рѣчи начинають, а начатѣ доводитъ звычайно ласкаво до пожаданого кѣнца. До всего того нехай приступлять вѣдповѣднѣ примѣры чеснотъ, особливо такѣ, котрѣ доказовали бы, що християниѣ не навидить лѣнивства и розкошѣ; дає

quippe exempla vim habent magnam ad salutares spiritus in populo excitandos; vimque habent maiorem, quum praestantiorum civium vitam exornant.

Haec vos, Venerabiles Fratres opportune ad hominum locorumque necessitates, pro prudentia et navitate vestra curetis hortamur; de iisdemque rebus consilia inter vos, de more congressi, communicetis. In eo autem vestrae evigilent curae atque auctoritas valeat, moderando, cohibendo, obsistendo, ut ne, ullâ cuiusvis specie boni fovendi, sacrae disciplinae laxetur vigor neu perturbetur ordinis ratio quem Christus Ecclesiae suae praeфинивит. — Recta igitur et concordia et progrediente catholicorum omnium operâ, eo pateat illustrius, tranquillitatem ordinis veramque prosperitatem in populis praecipue florere, moderatrice et faultrice Ecclesia; cuius est sanctissimum munus, sui quemque officii ex christianis praeceptis admonere, locupletes ac tenues fraterna caritate coniungere, erigere et roborare animos in cursu humanarum rerum adverso.

Praescripta et optata Nostra confirmet ea beati Pauli ad Romanos, plena apostolicae caritatis, hortatio: *Obsecro vos... Reformamini in novitate sensus vestri... Qui tribuit, in simplicitate; qui praeest, in sollicitudine; qui misereatur, in hilaritate. Dilectio sine simulatione. Odientes malum, adhaerentes bono: Caritate fraternitatis invicem diligen-*

радо зъ своихъ достаткѣвъ на потребности другихъ, а въ долегливостяхъ есть постояннымъ и непобѣдимымъ. Таки примѣры мають велику силу до возбужденя въ народѣ здороваго духа, а еще бѣльшу, коли украшають жизнь значнѣйшихъ обывателей.

Напоминаемъ Васъ, Пречестнѣй Братя, щобысьте, вѣдповѣдно до потребъ мѣсяца и часу, зъ цѣлою вашою ревностію и розвагою о тое старали ся и на звычайныхъ вашихъ соборахъ о томъ нараждали ся. Особливо же уважайте, и, чи то гамючи загонистѣсть чи картаючи та опираючись, наставляйте зъ цѣлою силою вашей власти на тое, щобы пѣдъ позоромъ ширеня добробыту не розпрягалась сила святой карности та не нарушавъ ся порядокъ, який Христосъ опредѣливъ для Церкви своєї. При вѣдповѣднѣй, згѣдливѣй и впередъ поступающѣй роботѣ всѣхъ католикѣвъ покаже ся тымъ яснѣйше, що спокѣй, порядокъ и правдивый добробытъ межи народами процвѣтае особливо пѣдъ проводомъ и покровительствомъ Церкви, котрой найсвятѣйшимъ обовязкомъ есть, каждого до своего обовязку, выплывающого зъ преписѣвъ христіянськихъ, находити, богатыхъ и убогихъ братерекою любовію лучити и пѣдносити та крѣпити духа, середѣ нещастного обороту справъ людскихъ.

Нашѣй приписы и желаня нехай скрѣпитъ се св. Павла упѣнене къ Римлянамъ, повне апо. тольскои любви: *Молю оубо васъ... превѣрзѣйтесь вѣновлѣніємъ оумъ вашего... подавая, въ простотѣ: предстоай, сощцѣніємъ: мѣлаай, съ добрымъ ѣзколеніємъ: любви нелицемѣрна, ненавидяще злѣгъ, прилѣпляйтесь вѣгомъ:*

tes; honore invicem praevenientes: Sollicitudine non pigri: Spe gaudentes; in tribulatione patientes; orationi instantes: Necessitatibus sanctorum communicantes; hospitalitatem sectantes. Gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus: Idipsum invicem sentientes: Nulli malum pro malo reddentes: Providentes bona non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus¹.

Quorum auspex bonorum accedat Apostolica benedictio, quam vobis, Venerabiles Fratres, Clero ac populo vestro amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XVIII ianuarii anno MDCCCXI, Pontificatus Nostri vicesimo tertio.

LEO PP. XIII.

¹ XII, 1-17.

Повышу Енциклику Св. нашего Отця Льва ПП. XIII. подає ся нынѣшнымъ Всч. Духовенству АЕпархіальному до вѣдомости, до основного нерестудіованя и до поступованя въ практицѣ пѣсля неомыльныхъ засадъ въ нѣй такъ основно выложенныхъ.

Въ той цѣли поручає ся Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ назначити повышу Енциклику котромусь зъ способнѣйшихъ священникѣвъ кондеканальныхъ на предметъ до письменного реферату, якій на однѣмъ або и бѣльше зъ сегодѣшнихъ Соборѣвъ деканальныхъ предложити ся и всесторонно обговорити ся мавъ бы.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1901.

Ч. 20.

Ч. 169/орд — Надає ся власть удѣлюваня Благословенія Апостольского зъ повнымъ вѣдпустомъ въ часѣ смерти вѣсѣмъ Священникамъ, котрїи теперъ въ службѣ душпастырской суть.

На пѣдставѣ уповажненя, котре одержалисьмо вѣдъ св. Отця Льва XIII. пѣдъ д. 28. Лютого с. р., сообщеного Намъ письмомъ св. Конгрегаціи къ розширеню вѣры для обрядѣвъ восточныхъ тогоже дня пѣдъ Ч. 12.407 — надаємъ симъ однимъ заявленємъ Нашимъ вѣсѣмъ тымъ Священникамъ такъ мирскимъ якъ и монашескимъ, котрїи въ службѣ душпастырской теперъ (въ датѣ сего оголошеня) поставленїи суть, и котрїи дотычну власть

Братолюбіємъ дрѣгъ ко дрѣгъ любѣзнии: чѣстїю дрѣгъ дрѣга вѣольша творѣще: Трѣпѣнемъ не лѣнїи: Оупованїємъ радѣюще, скѣрви терпѣще; въ молитвѣ превѣвѣюще: Тревожанїємъ стѣхъ привѣвѣюще, страннолюбїа держѣще. Радѣватиса съ радѣущимъ и плакатиса съ плачѣущими. Тѣжде дрѣгъ ко дрѣгъ мѣдрствѣюще. Ни бѣдномъ же зла за зло въздающе, промышлѣюще дѣверѣя предъ вѣсѣми челоувѣки. (12, 1-17.).

А порукою тыхъ благъ нехай буде благословенство Апостольское, яке вамъ, Пречестна Братїе, Клирови и вашему народови зъ всякою любовю въ Господѣ удѣляемо.

Дано въ Римѣ при святѣмъ Петрѣ дня 28. Сѣчня р. 1901. Понтификату Нашого двайцѣть третьего.

ЛЕВЪ ПП. XIII.

або зовсімъ ще не отримали або лише на означений часъ, т. е. Парохамъ, Завѣдателямъ парохій, Сотрудникамъ и Душестаровникамъ такихъ закладѣвъ, котрі особні метрики помершихъ провадять, на весь той часъ, черезъ котрий будуть въ службѣ душпастирскій, власть удѣляти Вѣрнымъ благословеніе Апостольске зъ повнымъ вѣдпустомъ въ часъ смерти. Власть тая вѣдъ Епископа дана, не перестаетъ въ разѣ уступленія або зъ смертевъ Епископа. При удѣлянню сего Благословенія Апостольского належить стосовати ся до Вѣдомостій 1895 ч. 19 (ст. 38) и 1897 ч. 14 (ст. 31).

Тіи же Священники, котрі пѣзнѣйше въ службу душпастирську въ Архієпархії вѣйдуть, потребують нового наданія сеи власти.

При тѣй способності упоминаемъ поновно всѣхъ ВЧ. Душпастирѣвъ, щоби всѣмъ небезпечно хорымъ окрѣмъ сповѣди и св. Причастія такожъ всегда св. Єлеопомазанє и Благословеніе Апостольске зъ вѣдпустомъ на часъ смерти удѣлювали.

Пригадує ся такожъ приписъ, щоби зошитъ о „небезпечно хорыхъ и умирающихъ“ бувъ при кождѣй церквѣ въ требникъ виправлений або если требника того формата нѣтъ, особно оправлений. И щоби на припадокъ наглыхъ случаѣвъ такий самъ зошитъ (яко власнѣсть матричної церкви) и сосудъ зъ єлеемъ такожъ въ помешканію Пароха и каждого Сотрудника находивъ ся.

ВЧ. ОО. Деканѣвъ зъобовязуемо въ совѣсти, щоби на захованє всѣхъ сихъ розпоряджень при кождѣй способності, а особливо при визитахъ де-канальныхъ старанно уважали.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Марта 1901

Ч. 21.

Обвѣщенія конкурсѣвъ.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ

пѣдъ днямъ 28. Марта 1901 зъ реченцємъ до дня 22. Мая 1901 слѣдуючій парохіи:

Ч. 2037. — **Пѣдлипцѣ**, декан. Золочѣвского, наданія приватного.

Ч. 2058. — **Стѣльско**, декан. Роздѣльского, наданія фундаціи Станислава гр. Скарбка.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Именованія.

Завѣдателямъ декан. Тарнопѣльского именованый:

Ч. 408. О. Володимиръ Громницкій, парохъ Тарнополя.

Завѣдателямъ декан. Зборѣвского именованый:

Ч. 1688. О. Петро Чумакъ, парохъ Озерянки.

Завѣтателемъ декан. Пѣдгасецкого именованый :

Ч. 5410. О. Анастасій Лотоцкій, парохъ Тростяняця.

ІІ. Віцедеканомъ для декан. Перегиньского именованый :

Ч. 8913/00 О. Теодоръ Богачевскій, парохъ Лецѣвки.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 1292. Петро Гуляй ехсургендо въ Сновичи,

Ч. 1348. Андрей Киналь въ Божииковѣ,

Ч. 1457. Іоанъ Иванчукъ въ Зарубинцяхъ,

Ч. 1160. Володимиръ Андрухѣвъ въ Козѣвцѣ,

Ч. 956. Теофилъ Мечиславъ Кордуба въ Бѣлоголовахъ,

Ч. 1350. Іосифъ Дубанъвичъ въ Стратинѣ,

Ч. 1517. Михайлъ Абрагамовскій въ Куропатникахъ.

Ч. 1628. Волидимиръ Нижанковскій въ Фалиши,

Ч. 1121. Николай Пясецкій въ Грибѣвичахъ,

Ч. 1521. Антоній Зарихта, зрезигнувавши зъ пар. Чижикова, въ Шляхтинцяхъ,

Ч. 1596. Филеомонъ Ковальскій въ Студынцѣ,

Ч. 1322. Александеръ Гутковскій въ Пѣдлипцяхъ.

Сотрудництва получили 00.:

Ч. 1352. Александеръ Яримовичъ новопоставл. презв. въ Глинянахъ,

Ч. 672. Савинъ Дурбакъ ІІ. сотр. въ Тарнополи,

Ч. 1161. Герасимъ Семѣвъ экспонов. сотр. въ Дичковѣ,

Ч. 819. Любомиръ Билинскій въ Пѣдгайцяхъ.

Въ пропозиціи умѣщений 00.:

Ч. 947. — на Серетецъ: 1) Зенонъ Гутковскій, 2) Григорій Городницкій.

Ч. 950. — на Сихѣвъ: 1) Василій Владычинъ, 2) Володимиръ Стернюкъ, 3) Михайлъ Горчиньскій.

Ч. 948. — на Чесники: 1) Николай Любинецкій, 2) Іоанъ Королюкъ.

Ч. 949. — на Ражнѣвъ: 1) Николай Романюкъ, 2) Левъ Сѣдлинскій.

Ч. 1452. — на Шишковцѣ: Іларій Мединьскій самъ одинъ.

Ч. 1453. — на Протесы: Іоанъ Рудницкій самъ одинъ.

Ч. 1455. — на Пѣдберезцѣ: 1) Симеонъ Конопка, 2) Евгеній Шухевичъ, 3) Викторъ Гарухъ, — а въ списѣ: 4) Левъ Авдиковичъ, 5) Іоанъ Черепашиньскій, 6) Іоанъ Гургаль, 7) Михайлъ Твардіевичъ, 8) Павло Козюкъ, 9) Михайла Яцкевичъ, 10) Николай Поджарко, 11) Іоанъ Божейко, 12) Михайлъ Олексинъ, 13) Володимиръ Чайковскій, 14) Володимиръ Яцковскій, 15) Володимиръ Сабать, 16) Николай Романюкъ, 17) Павло Кудрикъ, 18) Евстахій Радкевичъ.

Ч. 1537. — на Качанѣвну: 1) Теофилъ Луцкъ, 2) Іосифъ Рейтаровскій, 3) Богданъ Домбчевскій, — а въ списѣ: 4) Теодоръ Пайкушъ, 5) Александеръ Гутковскій.

Ч. 1539. — на Конюхи: 1) Теодоръ Бѣлевичъ, 2) Ксенофонтъ Сосенко, 3) Корнилій Лотоцкій.

Ч. 1534. — на Соколѣвну: 1) Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, 2) Николай Малый, 2) Володимиръ Кальба, — а въ списѣ: 4) Іосифъ Дякъвъ, 5) Николай Романюкъ, 6) Левъ Сѣдлинскій, 7) Іосифъ Королюкъ, 8) Александеръ Чубатый.

Ч. 1538. — на Руду, дек. Стрый.: 1) Петро Яцишинъ, 2) Іоанъ Хавалка, 3) Іоанъ Яблоньскій, — а въ списѣ: 4) Левъ Юрчиньскій, 5) Теодоръ Дзюба.

Ч. 1536. — на Бужокъ: 1) Володимиръ Чайковскій, 2) Павло Дудикъ.

Ч. 1454. — на Млынище: 1) Герасимъ Семѣвъ, 2) Іоанъ Яблоньскій, 3) Іоанъ Маркевичъ.

Ч. 1535. — на Пѣдкамѣнь, дек. Залозец.: 1) Михайлъ Ваврикъ, 2) Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, 3) Михайлъ Горбачевскій, — а въ списѣ: 4) Яковъ Зробекъ, 5) Зенонъ Гутковскій, 6) Николай Герасимовичъ, 7) Николай Романюкъ, 8) Симеонъ Мухевичъ.

Презенты отримали 00.:

- Ч. 1349. О. Петро Шанковскій на Дулибы (дек. Стрый.)
 Ч. 1887. Григорій Городницькій на Серетець,
 Ч. 1646. Николай Любинецкій на Чесники.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 1349. Льва Шанковского на Дулибы,
 Ч. 1887. Григорія Городницкого на Серетець,
 Ч. 1646. Николая Любинецкого на Чесники.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згоджує ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 1200. Михаила Свѣтенького на Ладычинъ,
 Ч. 1201. Володимира Рудавского на Завадку,
 Ч. 1202. Григорія Комаряньского на Серники горѣшні.

До канон. институціи вѣзвані 00.:

- Ч. 1200. Михаилъ Свѣтенькій на Ладычинъ,
 Ч. 1201. Володимиръ Рудавскій на Завадку,
 Ч. 1202. Григорій Комаряньскій на Серники горѣшні.

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 1350. Емиліянъ Рудницькій на Конюшки,
 Ч. 638. Николай Садовскій на Шабалинъ,
 Ч. 1543. Теофилъ Копыстанскій на Клебанѣвку,
 Ч. 1544. Іоанъ Ілевичъ на Баличѣ нагѣрні,
 Ч. 1517. Теофилъ Войтовичъ на Козару,
 Ч. 1545. Мечиславъ Авдиковичъ на Княжолуку,
 Ч. 1542. Григорій Дяковъ на Жеребки великій,
 Ч. 1697. Теодоръ Леонтовичъ на Чехи,
 Ч. 1976. Александеръ Юрикъ на Дроговыже,
 Ч. 1596. Володимиръ Рудавскій на Завадку.

Грамоту вѣдпустительну до Епархіи Станиславѣвской отримавъ:

- Ч. 1630. О. Емиліянъ Билинкевичъ, парохъ Фалиша.

Декретъ увѣльнення вѣдъ испиту конкурсового парох. отримали 00.:

- Ч. 758. Іосифъ Бородіевичъ парохъ Якимова,
 Ч. 9269/00 Василь Бернацкій парохъ Пѣдборець,
 Ч. 1006. Алексей Зарихта парохъ Чижакова.

Вѣдпустъ на всегда отримала Церковь:

- Ч. 91|орд. Собора Пр. Богородицѣ въ Присвѣцяхъ.

Выказъ жертвъ вplyнувшихъ вѣдъ 1. Жовтня 1900 до кѣнца Грудня 1900
 до канцеляріи Митроп. Консистеріи:

а) на потребы Святѣйшого Отця:

Всч.	Урядъ	парох.	въ	Явчу	5	кор.	30	сот.
"	"	"	"	Гаяхъ	4	"	—	"
"	"	"	"	Бзовици	4	"	—	"
"	"	"	"	Кудобинцахъ	4	"	—	"
"	"	"	"	Ожидовъ	6	"	—	"
"	"	"	"	Толщовъ	12	"	—	"
"	"	"	"	Нѣневъ	4	"	—	"
"	"	"	"	Богутинъ	6	"	—	"
"	"	"	"	Выровъ	16	"	—	"
"	"	"	"	Завидовичахъ	4	"	—	"

Всч. Урядъ парох. въ	Хутари	2	кор.—	сот.
"	"	5	"	"
"	"	3	"	44
"	"	3	"	20
"	"	20	"	05
"	"	12	"	—
"	"	10	"	40
"	"	5	"	—
"	"	4	"	—
Впр. Урядъ декан.	Нараѣвскій	80	"	—
"	"	20	"	—
Всч. Урядъ парох. въ	Зарваниці	10	"	—
"	"	6	"	—
"	"	6	"	—
"	"	6	"	—
"	"	5	"	—
"	"	4	"	86
"	"	4	"	—
"	"	3	"	50
"	"	2	"	26
"	"	15	"	—
"	"	14	"	—
"	"	20	"	—
"	"	10	"	—
"	"	6	"	—
"	"	12	"	—
"	"	3	"	20
"	"	2	"	50
б) на мисіи и знесенє неволѣ въ Африцѣ:				
Всч. Урядъ парох. въ	Шныровѣ	1	"	72
в) на Институтѣ св. Іосафата:				
Впр. Урядъ декан.	Залозецкій	2	"	—
Свѣтлый Выдѣлъ повѣтовый въ	Стрюю	100	"	—
г) на фондѣ Неофитовѣ:				
Всч. Урядъ парох. въ	Долгѣмъ (дек. Калущ.)	1	"	60
"	"	1	"	04

Некрольогія.

Ч. 1120. О. Володимиръ Туркевичъ, парохъ Грибовичъ, померъ д. 14. Лютого 1901.

Ч. 1163. О. Ілярій Стеткевичъ, деканъ Подгаецкій, парохъ Божикова, померъ дня 20 Лютого 1901.

Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

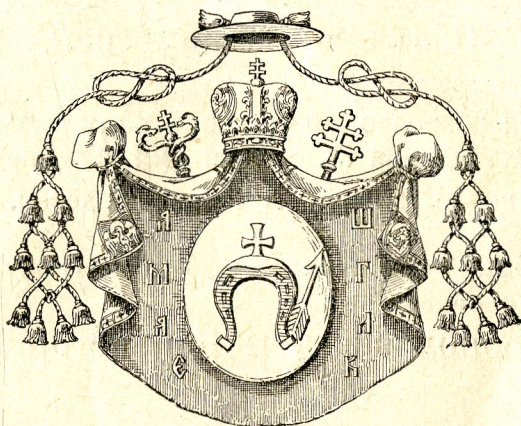
Львѣвъ, дня 2. Цвѣтня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріята.

Изъ типографіи Ставропигійской подъ управ. О. Данилюка.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 25. Цвѣтня.

Ч. V.

Ч. 22.

Ч. 2402. —Въ справѣ вѣдбути ся маючого на дняхъ 7. и 8. нов. ст. Мая 1901 испытѣ конкурсового парохіальнаго.

Испытъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 7. и 8. нов. ст. Мая 1901.

Получившій позволене приступити до того испытѣ мають о годинѣ $\frac{1}{2}$ 8 рано дня 7. Мая въ Церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслухання Службы Божой „о призванѣ помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ Консистерскихъ зѣбрати ся, де на приговоранѣмъ до того листѣ выпишутъ свои имена и выкажутъ ся позволенѣмъ до приступленя къ тому испытѣ.

Дальшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытѣмъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. Цвѣтня 1901.

Ч. 23.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 18. Цвѣтня 1901.
зъ реченцемъ до дня 13. Червня 1901 слѣдующій парохіи:

Ч. 2269. — Бережница зъ прилуч. Лотатники, декан. Стрыйского, наданя
приватного.

Ч. 2361. — Голобутѣвъ зъ прилуч. Завадѣвъ и Нежухѣвъ, декан. Стрый-
ского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 1092. — Оголошує ся конкурсъ на посаду катихита въ школѣ выдѣловѣй
и. кор. Ядвиги въ Львовѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна мѣйска въ Львовѣ розписала пѣдъ д. 22.
Лютого 1901 Ч. 512 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ школѣ выдѣ-
ловѣй женьскѣй им. корол. Ядвиги въ Львовѣ, зъ поборами означеными арт.
11 в уставы шкѣльной краевой зъ дня 6. Липня 1889 (В. з. кр. ч. 85).
— Обовязкомъ катихита буде учити религіи въ выдѣловѣй школѣ женьскѣй
им. корол. Ядвиги, евентуально въ иншѣй школѣ народнѣй або выдѣловѣй
въ Львовѣ, въ границяхъ вызначеныхъ §. 1. уставы шкѣльной краевой
зъ дня 22. Червня 1899. (В. з. кр. ч. 81).

Рѣвночасно розписує выше речена ц. к. окружна Рада шкѣльна кон-
курсъ на посаду гр. кат. катихита при школѣ народнѣй въ Львовѣ, могучѣй
при тѣй случайности опорожнити ся зъ поборами означеными арт. 11 а
уставы краевой шкѣльной зъ дня 6. Липня 1889. (В. з. кр. ч. 85).

Священики, убѣгаючи ся о тую посаду, мають свои поданя внести до ц. к.
окружної Рады шкѣльной мѣйской въ Львовѣ найдалше до дня 15. Мая
1901 посредствомъ своєї настоятельной власти.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 3. Цвѣтня 1901.

ХРОНИКА.

И м е н о в а н я.

Ордин. шкѣльнымъ комисаремъ для школъ декан. Тернопѣльского и Орд. вѣдпоручни-
комъ до ц. к. Рады шкѣльной въ Тернополи именованый:

Ч. 1233. О. Володимиръ Громницкій, завѣдатель деканата и парохъ въ Тернополи.

Ордин. шкѣльнымъ комисаремъ для школъ декан. Пѣдгаецкого именованый:

Ч. 1737. О. Анастасій Лотоцкій, завѣд. деканата и парохъ въ Тростянци.

Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 2309. Евстахій Нижанковскій въ Голобутовѣ,
- Ч. 1790. Іоанъ Рудницкій въ Бережницѣ,
- Ч. 1699. Теодоръ Пиндусъ въ Дрыщовѣ,
- Ч. 2317. Николай Здерковскій новопоставл. пресв. въ Драгановцѣ.

Сотрудництва получили 00.:

- Ч. 2038. Ілія Кузѣвъ П. сотр. въ Бережанахъ,
- Ч. 2319. Стефанъ Івасикъ новопоставл. пресв. въ Островѣ (дек. Ходор.),
- Ч. 2318. Николай Стрѣльбицкій въ Добростанахъ,
- Ч. 2320. Евстахій Хрущевскій въ Долгѣмъ (дек. Теремов.),
- Ч. 2080. Ювеналь Билиньскій въ Брязѣ.

Введеніи 00.:

- Ч. 588. Петро Патрило въ сотр. въ Доброводахъ,
- Ч. 636. Евстахій Данилевичъ въ сотр. въ Германовѣ,
- Ч. 710. Теодоръ Царъ въ сотр. въ Мѣзунѣ,
- Ч. 751. Зеновій Маркевичъ въ сотр. въ Бурштинѣ,
- Ч. 772. Емилянъ Кордуба въ завѣд. Тейсарова,
- Ч. 1346. Петро Рудакевичъ въ сотр. въ Козѣвцѣ (дек. Теремов.),
- Ч. 1683. Михайлъ Абрагамовскій въ завѣд. Куропатникъ,
- Ч. 1684. Андрей Киналь въ завѣд. Божикова,
- Ч. 1744. Савинъ Дурбакъ въ сотр. въ Тернополи,
- Ч. 1813. Іоанъ Иванчукъ въ завѣд. въ Зарубинцахъ,
- Ч. 1814. Теофилъ Кордуба въ завѣд. Козѣвки,
- Ч. 1847. Іосифъ Дубановичъ въ завѣд. Стратина,
- Ч. 1903. Александеръ Яримовичъ въ сотр. въ Глинянахъ,
- Ч. 1958. Володимиръ Андрухѣвъ въ завѣд. въ Бѣлоголовахъ,
- Ч. 2068. Антоній Зарихта въ завѣд. въ Шляхтинцахъ,
- Ч. 2105. Александеръ Гутковскій въ завѣд. въ Пѣдлицяхъ,
- Ч. 2107. Герасимъ Семѣвъ въ экспонов. сотр. въ Дичковѣ,
- Ч. 2118. Любомиръ Билиньскій въ сотр. въ Пѣдгайцахъ,
- Ч. 2256. Володимиръ Нижанковскій въ завѣд. Фалиша.

Увѣльненіи 00.:

- Ч. 1346. Петро Рудакевичъ вѣдъ сотр. въ Долгѣмъ (дек. Теремов.),
- Ч. 166. Теофилъ Кордуба вѣдъ завѣд. въ Саранчукахъ,
- Ч. 1684. Андрей Киналь вѣдъ сотр. въ Божиковѣ,
- Ч. 1761. Володимиръ Богачевскій вѣдъ сотр. въ Пѣдгайцахъ,
- Ч. 1744. Петро Нижанковскій вѣдъ сотр. въ Тернополи,
- Ч. 1813. Іоанъ Иванчукъ вѣдъ завѣд. Клебанѣвки,
- Ч. 1835. Антоній Зарихта яко парохъ Чижикова,
- Ч. 1957. Григорій Дяковъ вѣдъ экспонов. сотр. въ Дичковѣ,
- Ч. 2023. Герасимъ Семѣвъ вѣдъ завѣд. въ Жеребкахъ,
- Ч. 2051. Володимиръ Андрухѣвъ вѣдъ завѣд. въ Баличахъ нагѣрныхъ,
- Ч. 2105. Александеръ Гутковскій вѣдъ завѣд. въ Пѣсенянахъ,
- Ч. 2136. Николай Пясецкій вѣдъ сотр. въ Добростанахъ,
- Ч. 2256. Володимиръ Нижанковскій вѣдъ сотр. въ Семигеновѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 1456. — на СТРУТИНѢ НИЖНЬЙ: 1) Левъ Авдиковичъ, 2) Игнатій Юхновичъ, 3) Іосифъ Гоцкій.

Презенты получили 00.:

- Ч. 1981. Александеръ Мѣйскій jure devolutivo на Клещѣвну,
 Ч. 2086. Левъ Сѣлиньскій на Ражнѣвѣ,
 Ч. 2100. Александеръ Любинецкій на Новошины,
 Ч. 2246. Михайлъ Ваврикъ на Пѣдкамѣнѣ,
 Ч. 2270. Володимиръ Кальба на Соколѣвку,
 Ч. 2293. Теодоръ Дзѣоба на Руду (дек. Стрый.).

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 1981. Александра Мѣйского на Клещѣвну,
 Ч. 2086. Льва Сѣлиньского на Ражнѣвѣ,
 Ч. 2100. Александра Любинецкого на Новошины,
 Ч. 2246. Михаила Ваврикъ на Пѣдкамѣнѣ,
 Ч. 2270. Володимира Кальба на Соколѣвку,
 Ч. 2293. Теодора Дзѣоба на Руду (дек. Стрый.)

Канон. институцію отримали 00:

- Ч. 2214. Михайлъ Свѣтенкій на Ладычинѣ,
 Ч. 2309. Петро Шанковскій на Дулибы,
 Ч. 2167. Григорій Комаряньскій на Серьки горѣшвѣ.

Зъ презенты зрезигнувааъ:

- Ч. 2108. О. Діонизій Свистунъ на Чернихѣвѣ.

Митр. Консисто́рія вставила ся до Выс. ц. к. Намѣстництва о плату зъ фонда рел. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 1191. въ Сорокахъ,
 Ч. 1101. въ Островѣ (дек. Ходоров.)
 Ч. 850. въ Мосткахъ,
 Ч. 1507. въ Лапшинѣ,
 Ч. 822. въ Боркахъ великихъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво повѣдомило Митр. Консисто́рію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и просв. асигнувало плату зъ фонда рел. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 817. въ Луцѣ малѣй на 1. рѣкъ,
 Ч. 821. въ Козьовѣй на 1. рѣкъ.

Рукополагані въ пресвитеры слѣдующі кандидаты стану духовного:

- Ч. 1400. 1) Юзенаъ Билиньскій, 2) Евстахій Хрущевскій, 3) Николай Стрѣльбицкій,
 4) Николай Здерковскій, 4) Стефанъ Ивасикъ.

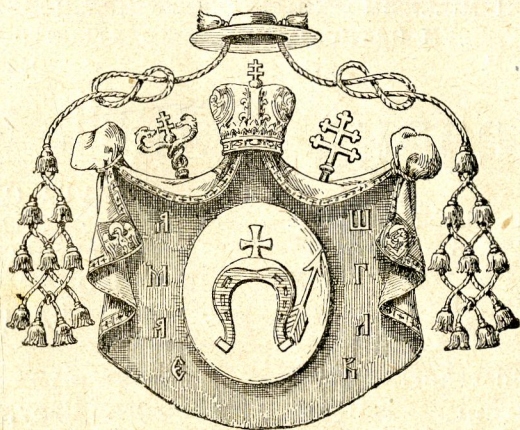
Власть binandi продовжено:

- Ч. 923. 00. Нароку и Сотруднику въ Струсовѣ до кѣнця Лютого 1902 р.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвѣ, дня 25. Цвѣтня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**
 Митрополитъ.

Львівско-Архієпархіяльний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 1. Мая.

Ч. VI.

Ч. 24.

Ч. 2366. Оголошує ся великій Ювілей въ Архієпархіи вѣдъ 1. лат. мая до 31. лат. жовтня сего року.

Митр. Ординаріатъ оголошує симъ великій Ювілей въ Архієпархіи вѣдъ 1. лат. мая до 31. лат. жовтня сего року, и удѣляє тутъ ВЧ. Священству I. дотычну Булю св. Отця, додаючи до того II. пѣзнѣйшій рѣшеня въ дѣлѣ сего Ювілея а III. зарядженя взглядомъ церквей, котрій мають вѣдѣдовати ся въ цѣли позысканя сего Ювілея, якъ такожъ инші приписы ювілейні; дотычний же Листъ пастырскій необавомъ осѣбно послѣдує.

Булю св. Отця мають ВЧ. Душпастырѣ въ найблизшу недѣлю оголосити, при чѣмъ однакожь мають ся выпустити мѣся Священникѣвъ дотычащій (им. absolutio complicitis и irregularitas). Належить такожъ при оголошеню опустити власти Сповѣдникамъ взглядомъ супружества удѣленій (точки 5—9), котрій лише въ данѣмъ разѣ при сповѣди употребити ся мають.

EXTENSIO VNIVERSALIS IVBILAEI IN VRBE
CELEBRATI ANNO DOMINI MILLESIMO NO-
NINGENTESIMO AD VNIVERSVM CATHOLI-
CVM ORBEM.

LEO EPISCOPUS

SERVVS SERVORVM DEI VNIVERSIS CHRIS-
TIFIDELIBVS PRAESENTES LITTERAS
INSPECTVRIS SALVTEM ET APOSTOLICAM
BENEDICTIONEM

Temporis quidem sacri, quod
solemni caerimoniarum religio-
ne hesterno die conclusimus, sicut
iucundus Nobis decursus fuit, sic est
futura grata recordatio. Quod enim
Ecclesia optarat, quodque spectarat
unice, ut permoveret salutariter ani-
mos post annos quinque et septua-
ginta instaurata celebritas, id vide-
mur, annuente Dei numine, consecuti.
Non enim pauci, sed ad centena
millia et ex omnibus civitatum or-
dinibus numerantur, qui extraordi-
nariam sacrae indulgentiae potiundae
facultatem libentes magnaue cum
alacritate arripere studuerint. Neque
est dubitandum, quin poenitentia sa-
lutari expiati atque ad christianas
virtutes renovati plurimorum animi
inde fuerint: ob eamque rem novum
quoddam fidei pietatisque robur ex
hoc fonte et capite catholici nomi-
nis usquequaque influxisse, non im-
merito existimamus.

Iamvero, quod in simili causa
Decessores Nostri consuevere, nunc
est in animo Apostolicae caritatis
dilatare spatia, amplioremque cae-
lestium bonorum praebere faculta-
tem. Nimirum concreditum Nobis the-
saurum indulgentiae sacrae, qui anno
exacto Romae tantum patuit amplis-
sime, eundem dimidiato anno pro-

РОЗШИРЕНЕ ЗАГАЛЬНОГО ЮБІЛЕЯ ВЪ
РИМЪ ПРАЗНОВАНОГО ВЪ РОЦЪ ТЫСЯЧЪ
ДЕВЯТЬСОТНЪМЪ НА ВЕСЬ СВѢТЪ
КАТОЛИЦКІЙ.

ЛЕВЪ ЕПИСКОПЪ

СЛУГА СЛУГЪ БОЖИХЪ
ВСѢМЪ ХРИСТІЯНСКИМЪ ВѢРНЫМЪ,
КОТРІ СЕ ПИСЬМО ЧИТАТИ БУДУТЪ
ПОЗДОРОВЛЕНЕ И АПОСТОЛЬСКЕ
БЛАГОСЛОВЕНЕ.

Якъ бувъ Намъ милый пере-
бѣгъ св. Часу, якій Мы вчера се-
редъ религійныхъ торжествъ заклю-
чили, такъ буде намъ милою и згад-
ка на него. Бо то, чого желала со-
бѣ Церковь а до чого єдино стремѣ-
ло торжество, по 75. лѣтахъ зновъ
вѣдбуते, именно щобы побудити ду-
шѣ до спасенія — се Мы очевидно
осягнули. Бо не лише кѣлька, а до
сто тысячъ и то зъ всѣхъ верствъ
державныхъ числять тѣ, котрі зъ
надвычайной случайности вѣдпусту
святого радо и зъ великою готово-
стію користати старали ся. И не мож-
на сумнѣвати ся, що черезъ то ду-
шѣ многихъ спасительнымъ покая-
немъ очистили ся и до христіань-
скихъ честнотъ наново загрѣли ся,
а длятого слушно маємъ то пере-
свѣдчене, що зъ вѣдси, зъ сего же-
рела и главы имени католицкого, но-
ва якась сила вѣры и побожности
на всѣ стороны росплыла ся.

Теперь же, якъ то въ подѣб-
ныхъ випадкахъ Наші Предше-
ственники за звычай чинили, намѣря-
емъ розширити просторонь для Апо-
стольской любви и подати бѣльшу
случайнѣсть до осягненія небесныхъ
благъ. Хотемо именно, щобы повѣ-
ренный Намъ скорбъ святого вѣдпу-
сту, якій въ роцѣ минувшѣмъ въ

ximo in toto orbe catholico patere universitati christifidelium volumus. Valebit id quidem, arbitramur, latius ad revocandos christianos mores, ad copulandas cum Apostolica Sede arctius voluntates, ad cetera vulgo comparanda bona, quae fuse persecuti sumus, cum primo Iubilaeum magnum indiximus. Pertinebit id ipsum ad exorientis saeculi primordia rite dedicanda: neque enim aptius videmus iniri posse saeculum, quam si homines instituant de promeritis Redemptionis Christi uberius proficere. Minime vero dubitamus, quin novum hoc salutis praesidium omnes Ecclesiae filii eo sint animo accepturi, quo est a Nobis exhibitum. Confidimus autem Venerabiles Fratres Episcopos, universumque clerum, pro explorata ipsorum vigilantia diligentiaque daturus, uti par est, operam, ut communia optata plenissime eveniant.

Itaque auctoritate omnipotentis Dei, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, Iubilaeum magnum, quod in hac Sacra Urbe celebratum est, ad universum catholicum orbem per has litteras extendimus ac sex mensium spatio prorogamus, et pro extenso prorogatoque haberi volumus.

Quapropter omnibus utriusque sexus Christifidelibus in quacumque ora ac parte terrarum existentibus, etiam iis qui forsan elapso anno Sacro Romam venerunt, ibique seu

самомъ лише Римъ преобильно бувъ отвореный, черезъ половину року слѣдующого въ цѣломъ католицкомъ свѣтѣ для всѣхъ вѣрныхъ Христовыхъ стоявъ отворомъ. Причинить ся то, якъ гадаемъ, на всѣ стороны до обновленія христіаньскихъ обычаѣвъ, до тымъ тѣснѣйшого полученія сердце въ Апостольскою Столицю, и до осягненія черезъ весь загаль тыхъ благъ, якѣ Мы широко обговорили, коли по разъ першій заповѣлисмо великій Ювильей. Причинить ся се такожъ до достойного освященія начатку нового столѣтія; бо по Нашой гадцѣ не можна лѣпше начати нового столѣтія, якъ коли люде собѣ постановлять, користати тымъ обильнѣйше въ заслугъ вѣдкупленія Христоваго. Не сумнѣваемъ ся же зовсѣмъ, що всѣ сыны Церкви пріймуть то нове средство до спасенія въ тѣмъ дусѣ, въ якѣмъ оно Нами подане. Надѣмъ ся такожъ, що Пречестнѣй Братя, Епископы и весь Кліръ, при ихъ випробованой чуйности и пильности, всѣми силами о то старати ся будуть, щобы нашій спѣльнѣй желанія въ цѣлости сповнили ся.

Такъ отже властію всемогучого Бога, блаженныхъ Апостолѣвъ Петра и Павла и Нашою властію розширяемъ симъ письмомъ великій Ювильей, якій обходжено въ сѣмъ св. Мѣстѣ, на цѣлый католицкій свѣтъ, и продовжаемъ на протягъ 6 ти мѣсяцей и хочемъ его мати такъ то розширенимъ та продовженимъ.

Длятого всѣмъ вѣрнымъ Христовымъ обоого рода, де бы они и ни перебували, такожъ и тымъ, що може въ минувшомъ Святѣмъ роцѣ до Риму прибули и тамъ або деин-

alibi quavis ratione hoc idem Iubilaeum a Nobis concessum adepti sunt, qui intra sex menses a die publicationis harum litterarum in qualibet Dioecesi factae computandos, Ecclesiam Cathedralem in civitate episcopali, et maiorem in ceteris locis dioecesis, tresque alias tam in illa, quam in istis, ab ipsis Ordinariis sive per se, sive per suos Officiales, aut Parochos vel Vicarios foraneos, designandas, semel saltem in die per quindecim continuos vel interpolatos dies, sive naturales, sive etiam ecclesiasticos, nimirum a primis Vesperis unius diei ad integrum subsequentis diei crepusculum devote visitaverint, et pro Ecclesiae exaltatione, haeresum extirpatione, catholicorum principum concordia, et christiani populi salute pias ad Deum preces effuderint, vere poenitentibus et confessis, sacraque Communione refectis, plenissimam peccatorum suorum indulgentiam, remissionem et veniam misericorditer in Domino semel concedimus et impertimus, ita tamen ut Confessio annualis et Sacra Communio Paschalis ad effectum lucrandi Iubilaei minime suffragentur. In locis vero, in quibus quatuor Ecclesiarum defectus verificetur, eisdem Ordinariis eodemque modo facultas conceditur designandi minorem Ecclesiarum numerum, seu etiam unam, si una tantum adsit Ecclesia, in quibus vel in qua fideles aliarum Ecclesiarum visitationes supplere possint, eas vel eam visitantes iteratis ac distinctis vicibus, eodem die naturali vel ecclesiastico, ita tamen ut numerus visitationum omnium sit sexaginta et per quindecim continuos vel interpolatos dies distribuantur. Ratione vero habita peculiaris conditionis, in qua certas

де въ якій нибудь способъ разыскали Ювильей Нами наданный, коли до 6-и мѣсяцей вѣдъ оголошеня сего Письма въ котрой нибудь Епархіи Церковь катедральну въ престольнѣмъ мѣстѣ Епископскѣмъ а Церковь головну въ иншихъ мѣсяцяхъ Епархіи и такъ тутъ якъ и тамъ еще и 3 иншія Церкви, котры вѣдъ Ординаріѣвъ самыхъ або вѣдъ Ихъ Офіціалѣвъ, Парохѣвъ, або Декановъ будутъ имъ всказані, хоть разъ на день въ 15-и по собѣ слѣдующихъ або и перерванныхъ природныхъ або церковныхъ дняхъ т. е. вѣдъ Вечернѣ одного ажъ до смерку другого дня, побожно вѣдвѣдаютъ и за возвышеніе Церкви, выкорѣненіе ересей, згоду католицкихъ князѣвъ и спасеніе христіянського народа по щирѣмъ розкаянію, Сповѣди и св. Причастію побожній молитвы до Бога заносити будутъ — удѣляемъ и надаемъ милостиво въ Господѣ одинъ разъ повный вѣдпустъ, оставленіе и прощеніе ихъ грѣхѣвъ, такъ однако, що рѣчна Сповѣдь и св. Причастіе Пасхальне не мають вчисляти ся до разысканя вѣдпусту Ювильейного. Въ мѣсцевостяхъ, де бракъ 4-хъ Церквей есть оправдѣнный, надае ся Ординаріямъ власть, означити менше число Церквей або и лишь одну, коли есть одна лише Церковь, котрыми або котрою вѣрній заступити могутъ вѣдвѣданіе иншихъ Церквей, вѣдвѣдуючи тія або тую частѣйше того самого природного або церковного дня, однако въ той способъ, щобы число всѣхъ вѣдвѣданъ выносило 60 и роздѣлене було на 15. по собѣ наступающихъ або и перерванныхъ дней. Зъ взгляду же на особливше положеніе, въ якѣмъ деякія особы знаходити ся могутъ, постановляемъ :

quasdam personas versari contigerit, haec statuimus:

I. Navigantes et iter facientes, si post elapsos sex menses dictos ad sua domicilia, aut alio ad certam stationem se receperint, peractis quae praescripta sunt, et visitata quindecim vicibus Ecclesia Cathedrali, vel maiori aut Parochiali eorum domicilii vel stationis, eandem indulgentiam consequi possint.

II. Locorum Ordinariis facultatem facimus dispensandi a praescriptis visitationibus Moniales, Oblatas, aliasque puellas ac mulieres in claustris monasteriorum aut in aliis piis domibus et Communitatibus vitam agentibus; item Anachoretas et Eremitas, aut alias quaslibet personas in carcere aut captivitate existentes, aut valetudine vel alio impedimento detentas, quominus statas visitationes peragant; eisque omnibus et singulis in locum visitationum alia pia opera sive per se ipsos, sive per eorum earumve Regulares Praelatos aut Confessarios, etiam extra sacramentalem Confessionem, commutandi; similiter dispensandi pueros, nondum ad primam Communionem admissos, eisque alia pia opera etiam pro sacramentali Communione praescribendi; Capitulis autem, Congregationibus tam saecularium quam regularium, Sodalitatibus, Confraternitatibus, Universitatibus, seu Collegiis quibuscumque, nec non Christifidelibus cum proprio Parocho, aut alio sacerdote ab eo deputato, statutas Ecclesias processionally visitantibus, easdem visitationes ad minorem numerum reducendi.

1. Коли подорожуючи землю або морем по 6-и згаданих мѣсяцяхъ на мѣсце своего мешканя або деінде до певного побиту прийдуть, то можуть черезъ выповнене того, що єсть приписане, и 15 разове вѣдвѣданне катедральнои, головної або парохіальнои Церкви мѣсяця ихъ мешканя або побиту доступити сего вѣдпущу.

2. Ординаріямъ удѣляемъ власть звѣльняти вѣдъ приписаного вѣдвѣдованя Церквей: Монахинѣ, Жертвованицѣ (Oblatae) и инші въ монастыряхъ або побожныхъ домахъ та Стотварішеняхъ проживаючихъ дѣвицъ та невѣстъ; такъ само Анахоретѣвъ, Бремитѣвъ и инші якѣ нибудь особы въ вязници або полонѣ находячи ся, або станомъ здоровья або иншою якою перешкодою такъ вздержані, що постановленыхъ тутъ вѣдвѣданъ вѣдбути не можуть, та всѣмъ тымъ замѣсть тыхъ вѣдвѣданъ накладати инші учинки, чи то самі особисто, чи черезъ ихъ монастырскихъ Преложенихъ або черезъ Сповѣдникѣвъ и поза св. Сповѣдію; рѣвножъ звѣльняти дѣтей, до першого св. Причастія еще не допущенихъ, и имъ замѣсть св. Причастія приписати инші побожні учинки; Калитуламъ же, Конгрегаціямъ такъ свѣтскимъ якъ монашескимъ, Товариствамъ, Братствамъ, Университетамъ и иншимъ всѣмъ Колегіямъ а такожъ и вѣрнымъ Христовымъ, колибы зъ своимъ парохомъ або иншимъ священникомъ, вѣдъ него призначенимъ, вызначені Церкви вѣдвѣдали процесіонально, зменшити число тыхъ вѣдвѣданъ.

De Confessario Iubilaei haec indulgemus:

I. Moniales earumque Novitiae sibi ad hunc effectum eligere poterunt Confessarium quemcumque ad excipiendas Monialium Confessiones ab actuali Ordinario loci approbatum.

II. Ceteri omnes utriusque sexus Christifideles tam laici quam ecclesiastici, Saeculares et cuiusvis Ordinis et Instituti etiam specialiter nominandi Regulares poterunt ad eundem effectum sibi eligere quemcumque presbyterum Confessarium, tam Saecularem, quam cuiusvis Ordinis et Instituti etiam diversi Regularem, ab Ordinario actuali loci ad audiendas personarum saecularium confessiones approbatum; vel, si agatur de Regularibus, Confessarium proprii Ordinis eligere volentibus, a Praelato Regulari ad suorum Religiosorum audiendas confessiones approbatum.

III. Confessario ita approbato et ad effectum lucrandi Iubilaei electo facultatem hac vice concedimus, intra dictum semestris spatium in foro dumtaxat conscientiae absolvendi ab excommunicationis, suspensionis et aliis ecclesiasticis sententiis et censuris a iure vel ab homine quavis de causa latis seu inflictis, etiam Ordinariis locorum, ac Nobis et Sedi Apostolicae, etiam in casibus cuicumque ac Summo Pontifici et Sedi Apostolicae speciali licet forma reservatis, et qui alias in concessione quantumvis ampla non intelligerentur concessi, necnon ab omnibus peccatis et excessibus, quantumcumque gravibus et enormibus, etiam iisdem Ordinariis ac Nobis et Sedi Apostolicae, ut praefertur, reservatis, iniuncta poenitentia salutari aliisque de iure iniungendis. Excipitur crimen absolutionis complicitis,

Що до Ювильейного Сповѣдника позволяемъ:

1. Монахинѣ и ихъ Новицѣ могутъ собѣ для той цѣли vybrati котораго нибудь Сповѣдника, вѣдѣ мѣстнаго Ординарія до слуханя Сповѣди Монахинѣ апробованого.

2. Всѣ иныи вѣрніи Христови обоюго рода, такъ міряне якъ духовніи, свѣтскіи и Монахи каждого Чина и Заведеня, хотѣбы и такого, которебы повинно выразно навести ся — могутъ для той самой цѣли vybrati собѣ на Сповѣдника якого нибудь священника, вѣдѣ мѣстнаго Ординарія до слуханя Сповѣди свѣтскихъ особъ апробованого; або коли ходитъ о Монахѣвъ, котріи хотять vybrati собѣ Сповѣдника зъ своего Чина — вѣдѣ Настоятеля Чина для слуханя Сповѣди Монахѣвъ апробованого.

3. Тому такъ апробованому и до узысканя вѣдпущу Ювильейного выбраному Сповѣдникови удѣляемъ на той разъ власть, въ протягу того цѣврку и то лишъ въ области совѣсти розрѣшати вѣдѣ екскоммуникаціи, суспензіи и вѣдѣ иншихъ церковныхъ вырокѣвъ та цензуръ, поставленныхъ зъ якои нибудь причины правомъ (a jure) або чоловікомъ (ab homine), колибъ навѣтъ Ординаріямъ, Намъ або Апостольскому Престолови въ способъ особливий були задержаніи и не находились въ позволеняхъ и найдалше идучихъ; такъ само вѣдѣ всѣхъ хотъ якъ тяжкихъ и великихъ грѣхѣвъ та проступкѣвъ, навѣтъ Ординаріямъ, Намъ и Столиці Апостольскій, якъ сказано, задержанныхъ, при наложеню спасительной покуты и иншихъ правомъ приписанныхъ учинкѣвъ. Вый-

quod ter, aut amplius admissam fuerit. — Praecipue vero haereticos, qui fuerint publice dogmatizantes, ne absolvat, nisi, abiurata haeresi, scandalum, ut par est, reparaverint; item qui bona vel iura ecclesiastica acquisierint sine venia, ne absolvat nisi iis restitutis aut se composuerint, vel sincere promiserint, quam primum se composituros apud Ordinarium, vel apud Sanctam Sedem.

IV. Item vota quaecumque etiam iurata, et Sedi Apostolicae reservata (Castitatis, Religionis et obligatorii, quae a tertio acceptata fuerint, seu in quibus agatur de damno tertii semper exceptis, necnon poenalibus, quae praeservativa a peccato nuncupantur, nisi commutatio futura iudicetur eiusmodi, ut non minus a peccato committendo refraenet, quam prior voti materia) in alia pia et salutaria opera commutare; et cum poenitentibus huiusmodi in Sacris Ordinibus constitutis etiam Regularibus super occulta irregularitate ad exercitium eorumdem Ordinum et ad superiorum assecutionem, ob censuram violationem dumtaxat contracta, dispensare possit, dummodo ad forum ecclesiasticum non sit deducta, nec facile deducenda.

V. Similique modo cum illis qui, scienter vel ignoranter, cum impedimento gradus secundi et tertii, vel

мае ся проступокъ розрѣшена особы участвовавшей въ грѣсѣ (absolutio complicitis), котрый три або бѣльше разѣвъ поповнивъ ся. — Особливо же най не розрѣшае еретикѣвъ, котрѣ публично учили, доки не вѣдкличуть ереси, и въ той способѣ, якѣ то годить ся, не направлять соблазни; такѣ само най не розрѣшае тыхъ, що добра або права церковный собѣ присвоили безъ позволеня, доки ихъ не повернуть або не вѣдшкодують, або щиро не приобѣцяють, у Ординарія або Столицѣ Апостольской якѣ найскорше рѣчь залагодити.

4. Такѣ само може Словѣдникъ всѣ обѣты, навѣтъ присягою скрѣплені и Столицы Апостольской за держані (зъ выемкою обѣтѣвъ чистоты, вступленя въ Чинъ и обѣтѣвъ, котрѣ приняла трета особа або въ котрыхъ розходить ся о шкоду третого, такѣ само обѣтѣвъ карныхъ, котрѣ называютъ ся презервативными вѣдъ грѣха, хіба що змѣна була бы такою, що повстримовала бы не менше вѣдъ грѣха, якѣ давнѣйшій предметъ обѣту) змѣняти на иншій побожный и спасительный учинки, и сего рода каинникѣвъ, котрѣ суть въ священныхъ чинахъ поставлені, навѣтъ Монахѣвъ звѣльняти вѣдъ тайной нецѣльности (irregularitate) въ цѣли сповняня своихъ чинѣвъ священныхъ и осягненя высшихъ, коли въ таку нецѣльность попали лише черезъ нарушене цензуръ и коли та нецѣльность не прійшла еще передъ судъ церковный и не такъ легко передъ тойже прійти може.

5. Подѣбно и тыхъ, що свѣдомо або несвѣдомо зъ перепоню 2-го и 3-го або самого лише 3-го, або 3-го и

tertii solius, aut tertii et quarti, vel quartis solius consanguinitatis, vel affinitatis etiam ex copula licita provenientis, matrimonium iam contraxerunt, dum modo huiusmodi impedimentum occultum remaneat, dispensare pro foro tantum conscientiae possit ad remanendum in matrimonio.

VI. Similiter, pro foro conscientiae tantum dispensare valeat super impedimento dirimente occulto tam primi et secundi, quam primi tantum, aut secundi tantum gradus affinitatis ex copula illicita provenientis in matrimonio contracto; atque etiam, dummodo causae graves et quae canonicè sufficientes habentur intersint, in contrahendo: ita tamen ut, si huiusmodi affinitas proveniat ex copula cum matre desponsatae, vel desponsandae, huius nativitas copulam antecesserit, et non aliter.

VII. Dispensare similiter, pro eodem foro, tam de contracto, quam de contrahendo possit super impedimento cognationis spiritualis, itemque super occulto impedimento criminis, neutro tamen machinante, idest quando solum concurrant adulterium et fides data de matrimonio contrahendo post coniugis mortem.

VIII. Dispensare ad petendum debitum possit in casu affinitatis incestuosae matrimonio supervenientis.

IX. Ad petendum pariter debitum cum illis qui voto simplici castitatis obstricti matrimonium contraxerunt, dispensare valeat, illos

4-го або самого лише 4-го степені кривняцтва або свояцтва, походячого и зъ позволеної звязи (copula), супружество заключили — може сповѣдникъ диспензовати въ самѣй лише області совѣсти на позбѣтанє въ супружествѣ, коли лише та перепона єсть тайною.

6. Подѣбно може сповѣдникъ диспензовати въ самѣй лише області совѣсти вѣдѣ тайної перешкоди уневажняючої такъ 1-го и 2-го, якъ самого лише 1-го, або самого лише 2-го степені свояцтва походячого зъ не позволеної звязи въ супружествѣ уже заключеномъ, а такожъ, коли суть важні и канонично достаточні причини, и въ супружествѣ заключити ся маючомъ: однакѣ лише такъ, щоби, коли таке свояцтво походить зъ звязи зъ матерію послубленої або послубити ся маючої — єи народженє попередило звязь, а не инакше.

7. Рѣвножъ диспензовати може Сповѣдникъ въ тѣй області такъ що до заключеного якъ заключити ся маючого супружества вѣдѣ перепони духовного свояцтва, такъ само вѣдѣ тайної перепони злочинства, однакѣ лише коли одна сторона не посягала на житє другої, т. є. коли лишѣ наступило чужоложство и обѣтниця супружества на випадокъ смерті другої сторони супружескої.

8. Сповѣдникъ може диспензовати до жаданя довгу супружеского въ разѣ наступившого уже по слубѣ прелюбодѣйного швагровства (incestuosae affinitatis).

9. Такъ само може Сповѣдникъ диспензовати до жаданя довгу супружеского тыхъ, котрі при поединчѣмъ обѣтѣ чистоты заключили су-

monendo facturos contra id votum, si extra usum matrimonialem delinquant, ac remansuros eodem prorsus ac antea voto obstrictos, si coniugi supervixerint.

X. Nolumus autem per praesentes litteras super aliqua alia irregularitate vel publica, vel occulta, seu defectu aut nota, aliaque incapacitate, aut inhabilitate quoquo modo contractis dispensare, vel aliquam facultatem tribuere super praemissis dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi etiam in foro conscientiae; nolumus ulli Confessario facultatem tribuere absolvendi complicem in quolibet inhonesto contra sextum Praeceptum peccato; aut complici licentiam impertiri eligendi confessorium huiusmodi ad effectum praesentium, ut iam in Constitutione Benedicti XIV, quae incipit *Sacramentum Poenitentiae* declaratum fuit: nec quidquam praefatae et aliis pontificiis Constitutionibus derogare volumus quoad obligationem denunciationum; neque demum iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato seu Iudice ecclesiastico nominatim excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias et Censuras incidisse declarati vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictorum sex mensium satisfacerint, et cum partibus, ubi opus fuerit, concordaverint, ullo modo has easdem Litteras suffragari posse aut debere.

Ceterum, siqui post inchoata, huius Iubilaei consequendi animo,

прудество, напоминаючи тыхже, що провинять ся противъ того обѣта, коли согрѣшати поза супружествомъ, та що они до того обѣта зобовязаными позбѣстануть, коли пережѣють другу сторону супружеску.

10. Не хочемъ же нынѣшнымъ письмомъ диспензовати вѣдѣ ніякои иншої публичной або тайной неправильности або недостатку або пятна або иншої якої неключимости або неспосѣбности, въ якій нибудь спосѣбъ затыгненою, або дати комусь власть до диспензованя вѣдѣ названыхъ недостаткѣвъ або до успосѣбленя и приверненя въ попередный станъ хоть лише въ области совѣсти; не хочемъ такожъ жадному Сповѣдникови дати власть, розрѣшати особу участвовавшу въ якѣмъ нибудь грѣсѣ противъ шестои задовѣди, або тѣйже особѣ дати позволене, выбирати собѣ такого сповѣдника для нынѣшної цѣли, якъ се заявлено уже въ конституціи Венедикта XIV: *Sacramentum Poenitentiae*; такожъ не хочемъ помянутой и иншихъ Папскихъ конституцій въ ничѣмъ вѣдмѣняти що до обовязку денунціяціи; ани не хочемъ наконецъ, щобы тымъ, котрѣ Нами и Апостольскою Столицею або иншимъ якимъ Достойникомъ або Судією церковнымъ поименно яко екскомуниковаий, суспендованій, заперщений або въ иншій якій Цензуры попавшій зѣстали публично оголошеній — се наше Письмо могло або мало въ якій нибудь спосѣбъ помочи, хибѣ що въ часѣ згаданныхъ 6-и мѣсяцѣвъ задосять учинили бы, або, де того потреба було бы, зъ сторонами погодили бы ся.

Въ прочѣмъ, колибы декотрѣ вѣрній по розпочатю приписаныхъ

praescripta opera, praefinitum Visitationum numerum morbo impediti complere nequiverint, Nos piaae promptaeque illorum voluntati benigne favere cupientes, eosdem vere poenitentes et confessos, ac Sacra Communione refectos, praedictae Indulgentiae et remissionis participes fieri volumus. Si qui autem post obtentas absolutiones a censuris, aut votorum commutationes seu dispensationes praedictas, serium illud ac sincerum ad id alias requisitum propositum eiusdem Iubilaei lucrandi, ac cetera necessaria opera adimplendi mutaverint; licet propter id ipsum a peccati reatu immunes vix censi possint; nihilominus huiusmodi absolutiones, commutationes et dispensationes ab ipsis cum praedicta animi dispositione obtentas, in suo vigore persistere decernimus ac declaramus.

[Слѣдуютъ клявуль кожду Булю заклю:ающій.]

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Domini-cae Millesimo noningentesimo, Octavo Calendas Ianuarii, Pontificatus Nostri Anno vicesimo tertio.

C. Card. Aloisi-Masella Pro-Dat. — A. Card. Macchi.

учинкѣвъ, въ намѣренію позысканія Ювілея, означенного числа вѣдѣданія Церквей задля слабости доповнити не могли — то хотимъ, увзглядняючи ихъ побожну и готову волю, щобы они по ширѣмъ розкаяню, Сповѣди и св. Причастію згаданого вѣдпусту и вѣдпущенія грѣхѣвъ стали ся участниками. Коли бы же декотрі по розрѣшенію вѣдъ Цензуръ або замѣненію обѣтѣвъ або по згаданныхъ диспензахъ змѣнили статочне и щире постановлене позысканія Ювілея и сповненія прочихъ учинкѣвъ до того потрѣбныхъ — то хоть ледви можна ихъ задля того уважати безъ вины грѣха, все таки постана-вляемъ и рѣшаемъ, що помимо того всѣ сего рода розрѣшенія, замѣны и диспензы, зъ выше згаданнымъ ус-собленемъ отриманій, мають повѣстати въ своѣй силѣ.

Дано въ Римѣ у св. Петра Року Воплощенія Христоваго 1900 25. грудня а въ 23. роцѣ Нашого Понтификату.

K. Card. Альойсій Маселла Про-Дат. А. кард. Маккій.

II.

а) Рѣшенія Св. Отця, оголошені письмомъ св. Пенитенціаріи изъ 25. Сѣчня 1901.

1) An tempore praesentis Iubilaei liceat Confessariis pluries uti facultatibus extraordinariis eisdem concessis erga eundem poenitentem, qui nondum omnia opera iuncta adimplevit ad Iubilaei Indulgentiam lucrandam?

SSmus respondendum mandavit: Affirmative.

2) An in locis ubi processiones in viis publicis non permittuntur, possint, ad effectum reducendi visitationum numerum, processionibus aequiparari

coadonationes corporum moralium et aliorum fidelium qui in designatis Ecclesiis, hora praestituta sub proprii Moderatoris et respective sub proprii Parochi vel alterius Sacerdotis ab Eo deputati ductu, colliguntur, ut ibidem una simul visitationes peragant?

SSmus, attentis praesentium temporum adjunctis, ex speciali gratia benigne indulget, ut in locis, in quibus processiones non permittuntur, visitationes, prout exponitur, peractae habeantur tanquam processionaliter factae.

3) An pro iis, qui degunt in losis ab Ecclesia parochiali valde dissitis, possit ab Ordinario alia Ecclesia vel publicum oratorium facilioris accessus ad visitationes peragendas designari?

De speciali gratia SSmi: Affirmative.

6) **Рѣшеня св. Конгрегаціи ко розширеню вѣры въ справахъ обр. вост. изъ 8. Марта 1901 Ч. 12.425.**

1) An potest Episcopus distinctionem *locorum* quoad visitandas Ecclesias ordinare secundum distinctionem *politicarum communitatum*; ita ut si v. c. sunt duo complexus domorum ab invicem dissiti imo et propriis nominibus appellati, tamen relate ad Jubilaeum tanquam unus locus tractentur, si simul unam politicam communitatem constituunt; et e contra si adsunt duae politicae communitates, ipsae relate ad Jubilaeum tanquam duo distincti loci habeantur, etsi forte domus ad unam politicam communitatem pertinentes domibus alterius communitatis contigni sint?

Nihil obstat, quominus Episcopus designet distinctionem locorum conformiter ad distinctionem communitatum politicarum.

2) An postest Episcopus relate ad Jubilaeum oratoria publica, sicut ei visum fuerit, vel tanquam Ecclesias tractare, vel a visitationibus Jubilaei excludere, etsi in aliquo loco nulla vel tantum una alia Ecclesia adesset, praesertim si celebratio Missae in oratorio limitata est (v. c. ad dies solummodo feriales)?

Affirmative.

3) An potest Episcopus Ecclesiam longe distantem, quae non est major in aliquo loco, a visitationibus Jubilaei excludere, etsi in eodem loco tantum una alia Ecclesia adesset?

Affirmative.

4) An valeat visitatio Ecclesiae cum intentione lucrandi Jubilaeum facta tunc, cum simul fit ad auditionem praescriptae diebus dominicis et festis Missae?

Affirmative.

5) Si forte tempore visitationis intentae in Ecclesia tantus est numerus fidelium, ut intendens visitationem non possit in eam intrare, an sufficit oratio ante Ecclesiam facta?

Affirmative.

в) Рѣшеня св. Пенитенціаріи изъ I. Цвѣтня 1901.

1) An possunt fideles confessionem s. Communionem et visitationes Ecclesiarum omnes vel ex parte in locis, ubi veluerint, peragere; imo non solum in propria sed etiam in aliena dioecesi dummodo in hac aliena dioecesi respectivo tempore Jubilaeum celebretur et Ecclesiae visitentur in respectivis locis designatae atque modo in Bulla Jubilaei praescripto?

Affirmative pro visitationibus privatim peractis: quia si praefatae personae intersint visitationibus processionaliter in aliena dioecesi peractis, nequeunt diminutionis numeri beneficio gaudere.

2) An possunt fideles praescriptas visitationes *ex parte* simul cum Parocho vel e. g. simul in confraternitatibus et *ex parte* singillatim proportionaliter persolvere: si v. c. Episcopus in priori casu numerum dierum ad quinque reducerit (ita ut una dies valeat pro tribus diebus seorsivae visitationis) et aliquis fidelium processionaliter cum Parocho tantum per tres dies Ecclesias visitaverat, an potest ipse per sex dies seorsivae visitationis numerum ad lucrandum Jubilaeum explere?

Affirmative.

3) An s. Communio ex obligatione propter periculum vitae suscepta atque ipsam praecedens confessio possunt simul valere ad lucrandum Jubilaeum?

Negative; sed pendere a prudenti arbitrio Episcopi in locum visitationum statuere tum alia pia opera, tum eorumdem numerum.

III.

Мѣсцевости въ Архіепархіи мають ся взглядомъ Ювілея розрѣзняти по послѣ политическихъ громадъ, такъ що кожду политичну громаду належить уважати яко одну и особну мѣсцевѣсть. Лише тогды, если дома двохъ або бѣльше громадъ стыкають ся зъ собою и назвы ихъ ино черезъ додатокъ до того самого имени розрѣзняють ся, позбавляе ся усмотреню Пароха, взглядно — если есть бѣльше Парохѣвъ — взаимному ихъ порозумѣню, щобѣ громады тѣи взглядомъ Ювілея за одну мѣсцевѣсть уважати.

Каплицѣ, въ котрыхъ есть дозволена коли небудь вѣдправа св. Литургіи и таяжѣ дѣйстви въ недѣлѣ вѣдправляе ся, если не кождою, то по черзѣ що другою або третою або хоть що четвертою або пятою недѣлѣ — мають ся уважати взглядомъ вѣдвѣдженъ ювильныхъ яко церкви. Иный же каплицѣ що до тыхъ вѣдвѣдженъ выключаютъ ся, хотьбы навѣтъ жадной иншою церкви въ тѣйже мѣсцевости не було. А позаякѣ ВПреосвященный лат. Ординаріятъ Львѣвскій заявивъ желане, щобѣ для Вѣрныхъ лат. обряда до вѣдвѣдженъ ювильныхъ була назначена въ Львовѣ одна церковь нашего обряда и выбравъ на тоє тут. мѣйску церковь Успенія П. Б., а также назначивъ и вѣрменську Архикатедрю, прото за обостороннымъ согласіемъ назначае

Митроп. Ординаріятъ для Вѣрныхъ нашего обряда въ Львовѣ до вѣдѣженъ юбилейныхъ окрѣмъ Архикатедръ св. Георгія ще туюжъ церковь Успенія П. Б. и Архикатедръ латиньску и вѣрменьску.

Заразомъ дозволяє ся за порозумѣнемъ Ординаріятѣвъ, щобы по за Львовомъ, если взгляды Парохи обохъ обрядѣвъ на тоє согласать ся, для Вѣрныхъ лат. або и вѣрм. обр. були назначені въ дотычній мѣсцевости такожъ церкви нашего обряда; а для Вѣрныхъ нашего обряда, церкви лат. або и вѣрм. обряда, если въ тойже мѣсцевости находят ся.

Предположивши тоє, розпоряджає ся взглядомъ означенія церквей по за Львовомъ до вѣдѣженъ юбилейныхъ слѣдуюче:

1) Если въ якѣйсь мѣсцевости есть больше нѣжъ чотыри церквей такихъ, котры могутъ бути послѣ вышє сказаного назначені, то позѣста-
вляє ся О. Парохи, щобы окрѣмъ головной (парохіальной) церкви vybrati ще три до вѣдѣженъ для Вѣрныхъ нашего обряда (межи ними могутъ евентуально послѣ сказаного находить ся церкви лат. або и вѣрм. обряда). — Въ разѣ если въ тойже мѣсцевости есть больше нѣжъ одна парохія гр. кат., мають Парохи межи собоу порозумѣти ся, котры церкви або котра церковь окрѣмъ парохіальныхъ має бути назначена. А сльбы порозумѣне не наступило, то поручає ся означене ВЧ. О. Декану.

2) Если въ якѣйсь мѣсцевости суть чотыри церкви, то належить тѣжъ вѣдѣжувати.

3) Если де суть три церкви, то має парохіальна кожного дня 2 разы бути вѣдѣжена. Въ разѣ же, если межи тыми трома церквами есть больше нѣжъ одна парохіальна, то взглядомъ означенія, котра зъ нихъ має 2 разы вѣдѣжувати ся, належить поступити такъ якъ вышє пѣдъ 1).

4) Если де суть двѣ церкви, то має кожда 2 разы вѣдѣдати ся.

5) А если есть лишь одна церковь въ мѣсцевости, то мусить таяжъ 4 разы бути вѣдѣжена.

6) Если же въ якѣйсь мѣсцевости нема жадной такой церкви, котра бы могла бути назначена, то мусять Вѣрныи тойжъ мѣсцевости вѣдѣженія юбилейны въ иныхъ якихъ хотять мѣсцевостяхъ вѣдѣжувати; и все одно есть, чи черезъ все пятнайцять день въ одной и той самой мѣсцевости, чи въ мѣсцевостяхъ различныхъ. Впрочемъ и Вѣрнымъ всехъ тыхъ мѣсцевостей, въ которыхъ находят ся церкви до вѣдѣженія назначені, вѣльно вѣдѣженія все або вѣдѣжати въ иныхъ мѣсцевостяхъ вѣдѣжувати.

Позволяє ся также Парохамъ, щобы выключити вѣдѣ вѣдѣженъ юбилейныхъ церквей якоисъ мѣсцевости, котра не есть головна (парохіальна) и надто далеко вѣдѣдалена, хотѣбы кромѣ тойжъ церкви лише ще одна въ тойже мѣсцевости була.

Если же ходило бы о тоє, щобы для Вѣрныхъ, котры за далеко мешкають вѣдѣ церквей назначеныхъ, означити якусь иншу близшу церковь до вѣдѣженъ юбилейныхъ, то треба въ томъ дѣлѣ до Митроп. Ординаріята удати ся.

Взглядомъ часу, черезъ котрый назначені церкви мають черезъ цѣлый протягъ Юбилея каждого дня пѣдѣ належитымъ надзоромъ бути отвореными,

призначає ся въ Львовѣ часъ вѣдъ 6-ои години рано до 7-ои вечеромъ; що бѣльше менше и въ иншихъ мѣстахъ заховати треба. По селахъ же належить, если церковь не буде цѣлый день отворена, вызначити такъ передъ полуднемъ якъ и по полудни такій години, въ котрыхъ Вѣрній можуть приходити и єсть для нихъ найлегше. Розумѣє ся, що въ разѣ если єсть назначена такожъ церковь другого обряда, то означене годинъ тыхъ мусить дѣяти ся за вѣпольнымъ порозумѣнемъ обохъ Парохѣвъ. Такъ назначеній години треба Вѣрнымъ частѣйше оголошувати, щобы всѣ о тѣмъ знали.

Що дотычить вѣдвѣдженъ процесіональныхъ, Митр. Ординаріятъ зменшає число тыхже въ цѣли позысканя Ювілея на три дни и добре буде если процесій въ кождѣй парохіи бѣльше н. пр. шѣсть въ часѣ ювілейнѣмъ вѣдбуде ся, щобы дати спосѣбнѣсть для всѣхъ парохіянъ (хотьбы и бѣльше мѣсцевостей до парохіи належало), абы були присутными на тыхже процесіяхъ. — При тѣмъ зауважає ся, що Вѣрній, котрій хотять корыстатися изъ зменшеня числа вѣдвѣдженъ, мусять вѣдвѣдження процесіональнѣ вѣдбувати зъ Парохомъ своего обряда; а инакше кожде вѣдвѣдження процесіональнѣ рѣвноло бы ся въ цѣли позысканя Ювілея лише одному вѣдвѣдженю приватному. Впрочемъ можуть Вѣрній нашего обряда въ цѣли позысканя Ювілея вѣдвѣджувати церкви назначеній въ якѣйсь мѣсцевости для Латинникѣвъ, и на оборотъ Латинники церкви назначеній для Вѣрныхъ нашего обряда. Но не можна того самого дня вѣдвѣджувати по части церкви назначеній для одного а по части для другого обряда (н. пр. двѣ для одного а двѣ для другого обряда назначеній.)

Для ученикѣвъ всѣхъ шкѣлъ зменшає ся число процесіональныхъ вѣдвѣдженъ на два, котрій за порозумѣнемъ всѣхъ Католикѣвъ взглядныхъ шкѣлъ вѣдбути ся мають; а слибы кто зъ ученикѣвъ лише въ однѣмъ такѣмъ вѣдвѣдженю участвовавъ, то почислити ся єму тоє за 8. приватныхъ вѣдвѣдженъ.

Примѣчає ся, що чотыри вѣдвѣдження на день мають бути пѣсля Булѣвъ розличными. Но если одну и ту саму церковь треба бѣльше нѣжь разъ вѣдвѣджувати, то досыть єсть, щобы за кождымъ разомъ зъ церкви выйти и можна заразъ зновъ въ ню вѣйти. А если въ мѣсцевости, де вѣдбуває ся процесіональнѣ вѣдвѣджуване, єсть лише одна церковь назначена, то належить по кождѣмъ вѣдвѣдженю зъ процесіѣвъ выйти, церковь хоть одинъ разъ наоколо обѣйти, и назадъ въ ню вѣйти.

До позысканя ювілея не довѣѣ вѣдвѣджане пѣдчасъ обовязковои Литургіи въ недѣлѣ и урочистѣ свята; але мусить вѣдвѣджене въ тѣи дни вѣдбути ся або передъ выуханемъ св. Литургіи або ажъ потому. Не єсть конечнымъ, въ цѣли вѣдвѣдженъ пѣшки ити, але можна также и ѣхати.

Взглядомъ приписаного помолєня ся не єсть конечнымъ, щобы памятити всѣ наведеній интенціи, але єсть досыть, молити ся въ намѣреню св. Отця. Не єсть такожъ означено, якѣ молитвы и якъ довго треба молити ся; що найменше належить змовити хоть 5. Отче нашъ и 5. Богородице Д., або инші молитвы хоть такого самого трєваня. — Чинъ вѣдправы при процесіональныхъ вѣдвѣдженяхъ церквей роздѣле ся ВЧ. Парохамъ пѣзнѣйше.

Розумѣ ся, що не єсть конечнымъ, абы сповѣдь и св. Причастіе було въ церквѣ до вѣдѣдженя назначеній. Генеральна сповѣдь не єсть приписана, если сама собою каючому ся не єсть конечна; однакожь всегда єсть она дуже желательною. Розрѣшене не єсть условіємъ до позысканя Ювилея приписанымъ (н. пр. сли сповѣдаючій ся не має достаточной до розрѣшеня матеріи).

Порядокъ ювилейныхъ дѣлъ єсть довольный; а именно можна сповѣдати ся або передъ вѣдѣдженями або въ часъ вѣдѣдженъ або по цѣлковитѣмъ укрѣпленю ихъ, абы лише всѣ дѣла въ часъ ювилейныхъ доповнити. Однакожь треба доконче при послѣднихъ дѣлахъ въ ласцѣ Божій бути; кто бы отже по сповѣди и св. Причастію передъ послѣднимъ вѣдѣдженемъ попавъ въ грѣхъ смертный, мусить въ цѣли позысканя Ювилея передъ тымже послѣднимъ вѣдѣдженемъ ще разъ сповѣдати ся, и не довѣе къ позысканю ювилейного вѣдпущу возбуждене жалю совершенного. Но если кто по всѣхъ, хотьбы и въ смертныхъ грѣху вѣдбутыхъ вѣдѣдженяхъ належито сповѣдає и причащає ся, то у него єсть св. Причастіе послѣднимъ, въ ласцѣ Божій доповненымъ дѣломъ.

Сестрамъ Служебницамъ дозволяє ся взглядомъ ювилейной сповѣди вѣльный выбѣръ зъ межи вѣхъ въ архіепархіи апробованныхъ Сповѣдникѣвъ.

Сповѣдники можуть перемѣнювати приписані до позысканя Ювилея дѣла лишь изъ слушной причины и зъ выняткомъ Сповѣди, св. Причастія (окрѣмъ для дѣтей) и хоть одноразового помолєня ся на означеній интенціи. Звертає ся тутъ увага, що неразъ (н. пр. для хорыхъ, котрі не суть тяжко або небезпечно хорі) може бути слушна причина до перемѣны вѣдѣдженъ церквей, а не має до перемѣны молитовъ; и тогда можна вѣдѣдженя всѣ на щось иншого змѣнити, а молитвы всѣ (т. е. черезъ 15 день, каждого дня по 4 розличні разы) мусять позѣстати (розличіє молитовъ того самого дня може яка будь хотьбы найменша перерва бути) Для монахинь належить вѣдѣдженя назначеныхъ церквей перемѣнити на вѣдѣдженя монастырской церкви або каплицъ; якъ также для вязнѣвъ на вѣдѣдженя каплицъ заведеня. Но СС. Служебницѣ мають вѣдѣджувати церкви, взагалѣ для Вѣрныхъ назначеній. Замѣна приписаныхъ дѣлъ може дѣяти ся на якій будь иншій дѣла побожности, самоотверженя и любви (межи иншими н. пр. на милостину для св. Отця, на повторне принятіє св. Тайнъ и т. д.); и не має бути на щось значно меншого, хіба бы состояніє каючого ся було таке, що ничо бѣльшого выповнити не дозволяє.

И перемѣна слюбѣвъ не має дѣяти ся на щось выразно меншого; однакожь може она наступити привилеемъ Ювилея безъ особной причины на саме желане каючого ся.

Если кому, кто має намѣрене позыскати Ювилей и зачавъ вже дѣла ювилейні выповняти, розрѣшене мусить ся вѣдложити по за часъ ювилейный, то вѣнъ вправдѣ вже Ювилей не позыскає, однакожь Сповѣдникъ може его, если вѣнъ має добру волю до приписѣвъ Сповѣдника застосувати ся, вѣдъ задержаня грѣхѣвъ и вѣдъ цензуръ увѣльнити, такожъ слюбы єму перемѣнити,

а потому, хотъ вже по часѣ Ювілея, може его кождый Сповѣдникъ вѣдъ тыхже грѣхѣвъ розрѣшити. —

Щобы Ювілей позыскати, треба мати намѣрене тогожь позысканя; впрочѣмъ не есть конечнымъ, абы намѣрене тоє при кождѣмъ ювілейнѣмъ дѣлѣ наново възбуджувати, але треба, щобы всѣ дѣла ювілейнѣ силою того намѣреня выповняти. На тоє належить особливо звернути увагу Вѣрныхъ при процесіональныхъ вѣдѣженяхъ; бо слобы кто участвувавъ тогды лише зъ набожности, безъ намѣреня выповнення условія до Ювілея приписаного, то процесія тая не служила бы ему до позысканя вѣдпусту ювілейного.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Цвѣтня 1901.

Ч. 25.

Ч. 2763. — Въ справѣ ремунерація за Литургіи фонда рел. надані зъ днемъ 1. сѣчня 1901.

Митрсп. Консистерія повѣдомляє симъ всѣ тіи Веч. Уряды парохіальнѣ, котрымъ зъ днемъ 1. лат. Сѣчня 1901 надані зѣстали Литургіи фонда рел. до вѣдправляня, що мають о вынагороджене за вѣдправу тыхже вѣднести ся впростъ до Выс. ц. к. Намѣстництва, де и предложено (до Ч. К. 1365) особный Спись всѣхъ тыхъ парохій.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. Цвѣтня 1901.

Ч. 26

Ч. 2820. — Взымає ся Веч. Уряды декан. къ стягненню и тутъ надѣсланю належитости за Шематизмъ на рѣкъ 1901.

Подаяючи до вѣдомости Веч. Урядѣвъ деканальныхъ о пересланю Шематизма Клира Архидієцезального на 1901 р. поручає ся припадаючу належитѣсть за 1. примѣрникъ въ квотѣ 2 короны 60 сот. вѣдъ Урядѣвъ парохіальныхъ зажадати и туюжь надѣслати до 31. Мая 1901 р. до тутешной Канцеляріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. Цвѣтня 1901.

Ч. 27.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 27. Цвѣтня 1901. зъ реченцемъ до дня 22. Червня 1901 слѣдующій парохіи:

Ч. 2522. — Илѣвъ, деканата Роздольского, наданя фундаціи Станислава графа Скарбка.

- Ч. 2523. — Германѡвъ, деканата Львѡвско-загородского, наданя приватного.
 Ч. 2631. — Фалишь зъ прилуч. Станькѡвъ, деканата Стрыйского, наданя
 Иосифа князя Пузины.

Вѡдъ Митрополитальной Консистеріи.

ХРОНИКА.

Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 1980. Михаилъ Гаврилюкъ въ Стѡльску,
 Ч. 2244. Володимиръ Левицкій въ Чижиковѣ,
 Ч. 1858. Михаилъ Олексинъ въ Суховолі,
 Ч. 2057. Игнатій Глѣбовицкій въ Иловѣ,
 Ч. 2285. Евстахій Данилевичъ въ Германовѣ.

Сотрудниство получили:

- Ч. 2057. О. Іоанъ Каратницькій въ Пѡдмихайлю.

Презенты получили 00.:

- Ч. 1858. Михаилъ Олексинъ на Суховолі,
 Ч. 2701. Іоанъ Рудницькій на Протесы,
 Ч. 2451. Іоанъ Маркевичъ на Млынище.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 1858. Михаила Олексина на Суховолі,
 Ч. 2701. Іоана Рудницкого на Протесы,
 Ч. 2451. Іоана Маркевича на Млынище.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 2392. Николая Любинецкого на Чесники,
 Ч. 2525. Александра Любинецкого на Новошины,
 Ч. 2424. Григорія Городницкого на Серетецъ.

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 2741. О. Ксенофонтъ Сосенко на Конюхи.

Выказъ жертвъ вplyнувшихъ до Канцеляріи Консистерской за часъ вѡдъ 1. Сѣчня 1901 до 31. Марта 1901.

а) на потребности Святѣйшого Отця:

Всч. Урядъ парох. въ Вишенцѣ великій	1	кор.	30 сот.
Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	— "
Всч. Урядъ парох. въ Дашавѣ	2	"	— "
" " " " Цѣшкахъ	4	"	50 "

б) на мисіи и Грѡбъ Христовъ въ Святѣй земли:

Впр. О. Пралатъ-Кобыляньскій	1	"	— "
Всч. Урядъ парох. въ Плавю	2	"	— "

в) на мисіи и знесенє позволь въ Африцѣ:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	"	—	"
Всч. Урядъ парох. въ Долгѣмъ (Кал. дек.)	3	"	—	"

г) на мисіи католицкій:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	"	—	"
Всч. Урядъ парох. въ Дашавѣ	2	"	10	"

д) на Институтъ св. Іоасафата:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

е) на Товариство св. Ап. Павла:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

ж) на Товариство св. Ап. Петра:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

з) на церковь въ Патрасъ:

Всч. Урядъ парох. въ Плавю	2	"	—	"
--------------------------------------	---	---	---	---

и) на Служебницѣ Пресв. Д. Маріи:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	4	"	—	"

у) на Новціятъ въ Словитъ:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
--	---	---	---	---

к) на стипендію и панегирикъ Д-ва Левицкого:

Всч. Урядъ декан. Зборѣвскій	3	"	—	"
--	---	---	---	---

л) на фондъ Неофитѣвъ:

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	"	—	"
--	---	---	---	---

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 2245. О. Іоанъ Юркевичъ, деканъ Львѣвско-загородекій и парохъ Германова, померъ дня 30. Марта с. р.

Душа Его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

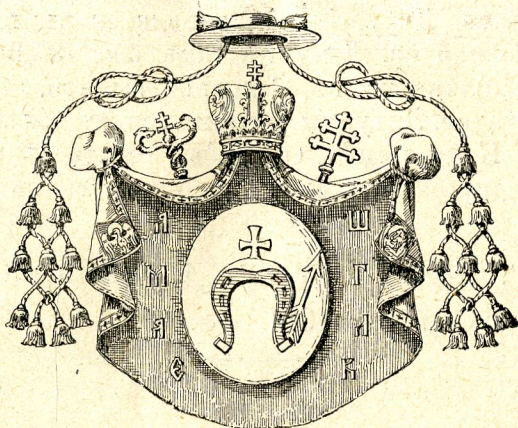
Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Мая 1901.

АНДРЕЙ.

Митрополитъ.

Львѣвско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 16. Мая.

Ч. VII.

Ч. 28.

Ч. 8126. — Пригадує ся розпорядженє щорѣчныхъ моленій зъ вѣдпустами передъ Сошествіємъ св. Духа.

Всѣ Всч. Настоятелѣ парохій взывають ся до оголошенія народови въ праздникъ Вознесенія и вѣдпавленія въ своихъ церквахъ вѣдъ пятницѣ по Вознесенію до суботы передъ Сошествіємъ вклучно особныхъ моленій до св. Духа вѣдпустами надѣлєныхъ — пѣсля приказу въ Вѣдомостяхъ АЕпарх. зъ р. 1897 Ч. 47. (стор. 82.)

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. Мая 1901.

Ч. 29.

Ч. 2809/1. — Додатокъ взглядомъ способу правленія двохъ св. Литургій одного дня.

До розпорядженія въ Вѣдомостяхъ зъ р. 1891 Ч. 34. (ст. 85.) взглядомъ способу правленія двохъ св. Литургій одного дня додає ся:

До I. Если друга св. Литургія вѣдправляе ся въ тѣй самѣй церквѣ, то можна омыте зъ першой св. Литургіи (якъ вже въ Вѣдомостяхъ 1899 Ч. 52. ст. 93. сказано було) такожъ въ Сакрарію выляги.

До II. А если друга св. Литургія править ся въ иншѣй церквѣ, то можна пѣсля рѣшенія св. Конгрегаціи Обрядѣвъ омыте зъ першой св. Литургіи такожъ зъ собою до другои церкви брати и разомъ зъ омытѣмъ другои св. Литургіи спожити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1901.

Ч. 30.

Ч. 2809/2.—Точки, котрѣ Всч. Настоятель деканатѣвъ мають наводити при предкладаню прошенъ о продовжене власти binandi.

Всч. Настоятель деканатѣвъ взывають ся, щобы при предкладаню прошенъ о продовжене власти binandi всегда доносили:

1) чи причины, про котрѣ власть binandi зѣстала надана, тревають незмѣннѣй;

2) чи нема иншого Священника нашего обряда, котрый бы правильно (зъ вынѣткѣмъ хоробы або выѣзду) другу Службу вѣдправляе;

3) чи при уживаню тои власти строго и точно заховують ся приписы въ Вѣдомостяхъ 1891 Ч. 34. (ст. 85.) данѣ, вразѣ зъ додаткѣмъ тутъ пѣдъ Ч. 2809/1 наведенѣмъ; и

4) чи не терпятъ притѣмъ прочѣ обовязки парохіальнѣй, именно проповѣди, катехизаціи и сповѣданѣ вѣрныхъ въ недѣлѣ и свѣта.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1901

Ч. 31.

Ч. 2958/1. — Заказуе ся Вѣрнымъ „Листъ Божій“ и иншѣй того рода писъма забобоннѣй.

Митр. Ординаріятѣмъ предложено зошитъ пѣдъ назвою „Листъ Божій“, котрый межи Вѣрными розширяе ся и въ котрѣмъ пише ся, що „сей листъ появивъ ся на горѣ Елеоньскѣй“, и розличнѣй въ нѣмъ мѣстятъ ся рѣчи забобоннѣй и пр. „пятницю первого тыжня великого посту кто постить, наглою смертію не умре“ и много иншихъ.

Прото Митр. Ординаріятъ покликуючи ся на Конституцію Апостольську въ Вѣдомостяхъ 1897 ч. 50. (ст. 85.) пѣдъ точками 12. и 13.:

12. не вѣльно буде... читати або переховувати книги, въ котрыхъ забобоны...и другѣ сего рода суевѣрія научаютъ ся або поручаютъ ся —

13. Книги або писъма, котрѣ оповѣдають о новыхъ зъявищахъ, объявленяхъ..., если обвѣщаютъ ся безъ законного позволенія Настоятельствъ Церкви, суть забороненѣй —

— взымає Всч. Душпастырѣвъ къ обвѣщенію народови такожь въ имени Митр. Ординаріята и св. Отця Намѣстника Христоваго на земли, що такъ той „Листъ Божій“ якъ и всякій иншій того рода письма не вѣльно нѣ читати нѣ у себе переховувати, але у кого бы щось такого було, має тоє або самъ спалити або Душпастыреви къ знищенію вѣдати. А кто бы заказъ той переступавъ, той не лише грѣшитъ противъ 1 шой заповѣди Божой, позаякъ вѣрити въ рѣчи яко обявленій, котрѣ не суть вѣдъ Г. Бога обявленій; але такожь грѣшитъ черезъ непослухъ противъ Тыхъ, до котрыхъ Г. Иисусъ Христосъ сказавъ: „Кто васъ слухає, Мене слухає, а кто васъ вѣд-кидає ся, вѣдкидає ся Мене и Того, котрый Мене послава“.

Взагалѣ мають Всч. Душпастырѣ Вѣрныхъ завѣзвати, щобы не куповали нѣ молитвословѣвъ нѣ иншихъ книжокъ, до вѣры св. и побожности вѣдносячихъ ся, если на нихъ не єсть выпечатане дозволеня друку зъ стороны власти церковной.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Мая 1901.

Ч. 32.

Ч. 2988/2. — Заказує ся куповане образѣвъ святыхъ и иншихъ святыхъ рѣчей у жидѣвъ.

Позаякъ не годить ся, щобы невѣрній торговали рѣчами святыми и до вѣры св. належачими, при чѣмъ дуже легко можуть заходити зневажаня рѣчей святыхъ, прото мають Всч. Душпастырѣ оголосити Вѣрнымъ, що Митр. Ординаріятъ заказує куповане образѣвъ святыхъ и иншихъ до вѣры св. и побожности належачихъ рѣчей (якъ медалики, кресты, ризы и сосуды церковній и т. п.) у жидѣвъ; и що въ противнѣмъ разѣ предметы купленій, чи то для себе чи для церкви, не будуть благословеній. А то тымъ бѣльше, позаякъ предметы тѣи у жидѣвъ купленій, бувають часто лихѣ и невѣдповѣднѣи.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Мая 1901.

Ч. 33.

Ч. 3017. — Поучене В. ц. к. Министерства скарбу о фасіонованію доходу Священникѣвъ въ цѣли вымѣрєня податку особисто-доходоваго.

В. Президія ц. к. Намѣстництва заудѣлила тутъ пѣдъ Ч. 2661/пр., въ слѣдствіє рескрипта ц. к. Министерства вѣр. и прѣсв. до Ч. 2103 — 1901 слѣдуюче поучене ц. к. Министерства скарбу о фасіонованію доходу Священникѣвъ въ цѣли вымѣрєня податку особисто-доходоваго:

„Belehrung über die Einbekennung des Einkommens der Geistlichen zum Zwecke der Personal-Einkommensteuerbemessung.

Seitens der Finanzlandesbehörden sind bereits die öffentlichen Kundmachungen über die Einbringung der Bekenntnisse zur Personaleinkommensteuer

pro 1901 erlassen worden und es tritt nunmehr an die Steuerpflichtigen, und somit auch an die Geistlichen die Aufgabe heran, rechtzeitig der im Gesetze statuierten Pflicht zur Einbringung der Bekenntnisse Genüge zu leisten.

Die in den früheren Jahren hinsichtlich der Personaleinkommensteuerveranlagung der Geistlichkeit gemachten Wahrnehmungen und gesammelten Erfahrungen lassen es der Finanzverwaltung zum Zwecke der Herbeiführung einer völlig klaglosen Durchführung der Personaleinkommensteuerveranlagung, welche gewiss ebenso im Interesse der Steuerträger, als auch der mit der Veranlagung betrauten Organe gelegen ist, geboten erscheinen, die folgende Belehrung über die Einbekennung und Veranlagung des Einkommens der Geistlichen zu verlautbaren.

Das Personalsteuergesetz umschreibt im §. 159 den für alle Steuerpflichtigen geltenden Begriff des Einkommens in der nachstehenden Weise.

Als Einkommen gilt die Summe aller in Geld oder Geldeswert bestehenden Einnahmen der einzelnen Steuerpflichtigen mit Einschluss des Miethwertes der Wohnung im eigenen Hause oder sonstiger freier Wohnung, sowie des Wertes der zum Haushalte verbrauchten Erzeugnisse der eigenen Wirtschaft und des eigenen Gewerbebetriebes, sowie sonstiger dem Steuerpflichtigen allenfalls zukommenden Naturaleingänge abzüglich der auf Erlangung, Sicherung und Erhaltung dieser Einnahmen verwendeten Ausgaben, sowie etwaiger Schuldzinsen, auch insoferne diese nicht zu den soeben bezeichneten Ausgaben gehören.

Dieser Begriff des Einkommens hat im Allgemeinen, soferne nicht das Personalsteuergesetz specielle Weisungen hinsichtlich der Berechnung des Einkommens der Geistlichen erteilt, auch auf die Personaleinkommensteuerveranlagung der Geistlichen in Anwendung zu kommen.

Als allgemeine Regel hat demnach auch hinsichtlich der Personaleinkommensteuerveranlagung der Geistlichen zu gelten, dass die gesammten Einnahmen nach ihrer thatsächlichen Höhe unter Ausweis der wirklich erlaufenen Ausgaben und gesetzlich zulässigen Abzüge einzubekennen sind.

Als Einnahmen kommen insbesondere in Betracht:

1) Das Einkommen aus den zum Beneficium gehörigen Grundstücken, Gebäuden und Capitalien.

2) Die Messstipendien und Stolgebühren nach Massgabe der weiter unten folgenden Erläuterungen, sowie alle den Geistlichen seitens der Pfarrangehörigen mit Rücksicht auf ihre berufliche Stellung zufließenden Gaben. Zu den letzteren sind insbesondere auch diejenigen Gaben zu zählen, welche, ohne zu den Stolgebühren zu gehören, als auf dem Herkommen beruhend, anlässlich geistlicher Functionen (Taufe, Segnungen u. a. m.) geleistet werden oder sonst sich mehr oder weniger regelmässig, insbesondere auch zu bestimmten Zeiten (Ostern, Quatember, Erntezeit u. dgl.) zu wiederholen pflegen.

3) Die eventuelle Congrua-Ergänzung.

4) Alles jenes Einkommen, welches den Geistlichen nicht mit Rücksicht auf ihre kirchliche Stellung, sondern auf Grund privatrechtlicher Verhältnisse zufließt,

Für die sub 1, 3 u. 4 aufgezählten Einnahmen, sowie für die Berechnung der Ausgaben und Abzüge finden die allgemeinen gesetzlichen Vorschriften auch für die Geistlichen Anwendung, so dass es in dieser Beziehung wohl näherer Erläuterungen nicht bedarf; hingegen bedürfen einige der den Geistlichen mit Rücksicht auf ihre Berufsstellung zukommenden Einnahmen einer besonderen Erörterung.

In dieser Beziehung ist namentlich hervorzuheben, dass auch der Wert der Wohnung im Pfarrgebäude gemäss der ausdrücklichen Bestimmung der §§. 159 und 167 Z. 1. des Personalsteuergesetzes, bezw. des Art. 23 Z. 4 der Vollzugsvorschrift zum 4. Hauptstücke einzubekennen und der Besteuerung zu unterziehen ist.

Der häufig geltend gemachte Einwand, dass gemäss §. 164 al. 3 des Personalsteuergesetzes der Wert der eben erwähnten Wohnung in das der Besteuerung unterliegende Einkommen nicht einzurechnen sei, ist gesetzlich nicht begründet.

Gleichwie nämlich Staatsbeamte, welche in der öffentlichen Verwaltung gewidmeten Gebäuden wohnen, den Wert der Amtswohnung gemäss §. 159 P. St. G. zur Personaleinkommensteuer fatieren müssen, können auch die Geistlichen aus dem Umstande, dass sie in einem mit Rücksicht auf seine Zweckbestimmung von der Gebäudesteuer befreiten Gebäude wohnen, die Freilassung des Wertes ihrer Wohnung von der Personaleinkommensteuer für sich nicht in Anspruch nehmen. Bei Ermittlung des Geldwertes der Wohnung werden blos die thatsächlich zu Wohnungszwecken des Fatenten und seines Dienstpersonales benützten Räumlichkeiten, nicht aber auch ämtlichen Zwecken mittelbar oder unmittelbar dienende Räume, wie Pfarrkanzleien, Archive, zur Beherbergung anlässlich canonischer Visitationen und ähnlichen Zwecken ausschliesslich bestimmte Zimmer, in Betracht zu ziehen sein.

Eine specielle und nunmehr theilweise abgeänderte Bestimmung in Absicht auf die Berechnung des Einkommens der Geistlichen statuiert das Personalsteuergesetz ferner im §. 202 Abs. 5 hinsichtlich jener Geistlichen, welche im Genusse einer Congrua-Ergänzung stehen.

Nach dieser Bestimmung hatten solche Geistliche die Stolgebühren und jene Messstipendien, welche im Sinne des §. 3 des Gesetzes vom 19. April 1885 R. G. B. Nr. 47 bei Bemessung der Congrua-Ergänzungen zur Anrechnung gelangen, lediglich mit demjenigen Betrage einzubekennen, mit welchem sie in dem letzten von der politischen Landesstelle geprüften und eventuell berichtigten Einbekeintnisse zur Congruaergänzung in Anrechnung gebracht wurden.

Diese Bestimmung des Personalsteuergesetzes hat nunmehr mit Rücksicht auf die durch das Gesetz vom 19. September 1898 R. G. Bl. Nr. 176 über die Dotation der katholischen Seelsorgegeistlichkeit geschaffene geänderte Sachlage eine Modification erfahren.

Da nämlich dieses Gesetz bei Bemessung der Congrua-Ergänzung nur mehr die Stolgebühren in Betracht zieht, so kann auch nur rücksichtlich dieser die eben erörterte Bestimmung des §. 202 Abs. 5 P. St. G. in Anwendung kommen.

Die Stolgebühren sind demnach auch fernerhin im Sinne des §. 202 Abs. 5 P. St. G. lediglich mit demjenigen Betrage einzubekennen, mit welchem sie in dem letzten (im Sinne des Gesetzes vom 19. September 1898 R. G. Bl. Nr. 176 verfassten) von der politischen Landesstelle geprüften und eventuell richtiggestellten Einbekenntnisse zur Congruaergänzung in Anrechnung gebracht wurden.

Die Messstipendien hingegen, welche nach dem Gesetze vom 19. September 1898, R. G. Bl. Nr. 176 bei der Bemessung der Congruaergänzung nicht mehr in Betracht gezogen werden, sind nunmehr ausnahmslos nach ihrem thatsächlich erzielten Betrage in das Personaleinkommensteuerbekenntnis aufzunehmen, beziehungsweise der Veranlagung zu Grunde zu legen.

Nur für das in die Durchschnittsberechnung pro 1901 fallende Jahr 1898, in welchem das Gesetz vom 19. April 1885 R. G. Bl. Nr. 47 noch in Wirksamkeit stand, werden auch die Messstipendien nur in jenem Betrage einzubekennen sein, in welchem sie bei der Bemessung der Congruaergänzung nach dem Gesetze vom 19. April 1885, R. G. Bl. Nr. 47. in Anrechnung gebracht worden sind.

In Bezug auf die Art des Veranlagungsverfahrens verfügt der Abs. 3 des §. 206 P. St. G., dass soferne es sich um die Einschätzung der Einkünfte Geistlicher aus Dienstbezügen handelt, lediglich das Gutachten der politischen Landesbehörde im Einvernehmen mit der vorgesetzten kirchlichen Behörde nicht aber auch das Gutachten sonstiger Auskunftspersonen in Anspruch zu nehmen ist.

Diese Bestimmung des Personalsteuergesetzes, welche auch für die Messstipendien nach wie vor in Geltung bleibt, bestimmt lediglich die Form der Erhebungen über die Einkünfte der Geistlichen aus Dienstbezügen lässt aber die der Schätzungscommission allgemein eingeräumte Schätzungsbefugnis auch hinsichtlich des genannten Einkommenszweiges, sowie des sonstigen Einkommens der Geistlichen unberührt.

Es versteht sich von selbst, dass von dieser Schätzungsbefugnis nur dann Gebrauch zu machen ist, wenn die Schätzungscommission nach eindringlicher Erwägung aller ihr bekannten Verhältnisse zu der Ueberzeugung gelangt, dass die Bekenntnisangaben den thatsächlichen Verhältnissen nicht entsprechen; je gewissenhafter daher diese Angaben gemacht und je genauer hiebei die gesetzlichen Vorschriften und die vorstehend gegebenen Erläuterungen befolgt werden, desto seltener wird sich die — im allseitigen Interesse und ganz besonders im Interesse der Stellung der Geistlichkeit selbst durchaus unerwünschte Nothwendigkeit ergeben, zu einer von dem Bekenntnisse abweichenden Einschätzung zu schreiten.“

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Водъ Митрополитальной Консistoriі

Лѣвѣвъ, дня 14. Мая 1901.

Ч. 34.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:а) *пѣдъ днемъ 5. Мая 1901 зъ реченцемъ до дня 27. Червня 1901:*Ч. 2758. — **Дулѣбы**, деканата Ходорѣвского, наданя приватного.б) *пѣдъ днемъ 11. Мая 1901 зъ реченцемъ до дня 6. Липня 1901:*Ч. 3044. — **Конюхѣвъ** зъ прилуч. Колодниця, деканата Стрыйского, наданя приватного.**Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.**

II.

Ч. 2925. — **Розписує ся конкурсъ на посаду катихита школъ народныхъ въ Бережанахъ.**

Ц. к. окружна Рада школьна въ Бережанахъ розписала пѣдъ днемъ 11. Цвѣтня 1901 Ч. 584 конкурсъ на посаду сталога гр. кат. катихита въ 6-клясовѣй школѣ женскѣй въ Бережанахъ зъ обовязкомъ учити религію такожь въ тамошнѣй школѣ 5-клясовѣй мужескѣй и въ 1-клясовыхъ школахъ мѣшаныхъ на передмѣстяхъ „Адамѣвка“ и „Мѣсточко“ въ границяхъ означеныхъ арт. 1. уставы зъ дня 22. Червня 1899, Ч. 81. В. з. и розпор. кр. — До той посады привязаніе суть поборы II. клясы платъ по мысли уставы зъ дня 6. Липня 1899 Ч. 85. В. з. кр.

Священники, убѣгаючи ся о тую посаду, мають внести свои належито удскументованіе поданія посредствомъ свои настоятельной власти до ц. к. окружной Рады школьной въ Бережанахъ до дня **31. Мая с. р.**

Тое подає ся Всѣмъ Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1901.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНИЯ:****Завѣдатель емъ декан. Львѣвско-загородского именованый:**

Ч. 2521. — О. Илярій Пачовскій, мѣстодеканъ и парохъ Пикуловичъ.

Архіерейску грамоту похвальну зъ правомъ уживаня вѣдзнакъ крылшаньскихъ отримавъ:

Ч. 2811. О. Ксенофонтъ Сосенко парохъ Конюхъ.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 2828. Николай Здерковскій въ Конюхѣвъ,

Ч. 2472. Людовикъ Савицкій въ Дулѣбахъ.

Сотрудничество получивъ:

Ч. 2472. О. Николай Галайть въ Конюхахъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 3043. Бронимъ Алексеевичъ на Чернихѣвъ,
- Ч. 2982. Иосифъ Рейтаровскій на Качанѣвку,
- Ч. 2919. Петро Чикалюкъ на Солуковъ,
- Ч. 2356. Іоанъ Гургаль на Тростянець,
- Ч. 2759. Іларій Медыньскій на Шишкѣвцѣ.

Вставлено ся до Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ канон. институціи 00.:

- Ч. 3043. Бронима Алексеевича на Чернихѣвъ,
- Ч. 2982. Иосифа Рейтаровского на Качанѣвку,
- Ч. 2759. Іларія Медыньского на Шишкѣвцѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 3024. Миханла Ваврика на Пѣдкамѣнь,
- Ч. 2945. Володимира Кальбы на Соколѣвку.

До канон. институціи вѣзванъ на мѣс. Вересень 00.:

- Ч. 2919. Петро Чикалюкъ на Солуковъ.
- Ч. 2856. Іоанъ Гургаль на Тростянець.

Канон. институцію отримали 00.:

- Ч. 3018. Николай Любинецкій на Чесники,
- Ч. 3127. Дамянъ Бачинскій на Кутѣбръ,
- Ч. 3128. Корнилій Бачинскій на Мышковичѣ.

Испытъ конкурсовый парохіальный выдержали 00.:

- Ч. 3016. Александръ Корѣнець, Теофилъ Кордуба, Іоанъ Кондрать, Іоанъ Потопникъ, Северинъ Наконечный, Едвардъ Косановскій, Кароль Бутринскій, Ярославъ Лучаковскій, Іоанъ Билинkevичъ.

Вѣдпущены на всегда отримали церкви:

- Ч. 2439. пар. Св. О. Николая въ Островѣ, дек. Ходорѣвского, д. 9 (22) Мая и д. 6 (19) Грудня,
- Ч. „ фил. Усѣкновенія ч. главы св. Іоанна Крестителя въ Рудѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- Ч. 2827. О. Іоанъ Здерковскій, парохъ Конюхова, дек. Стрыйского, померъ дня 25. Цвѣтня 1901.

Душа Ёго поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

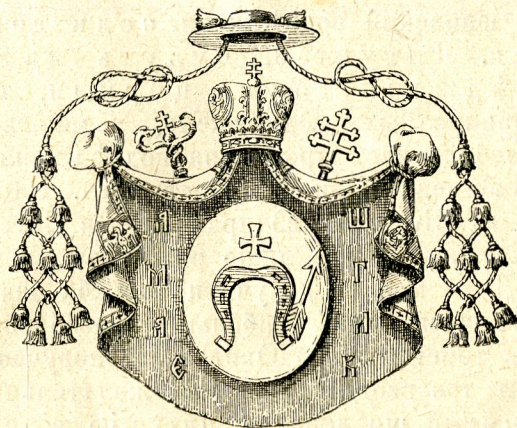
Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. Мая 1901.

АНДРЕЙ.

Митрополить.

Львівсько-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 10. Червня

Ч. VIII.

Ч. 35.

Ч. 3512. — Розпоряджає ся набоженство въ часѣ Ювілея.

Всч. Настоятелямъ парохій поручає ся въ найблизшу недѣлю або свято по одержаню сего розпорядження оголосити народови и въ слѣдуючу потому недѣлю або свято вѣдправити по причинѣ Ювілея св. Литургію при выставленихъ найсв. Тайнахъ зъ долученемъ Службы „О прозываніи помощи Св. Духа,“ а при кѣнци супликацію зъ попередною на случай погоды процесією наоколо церкви. При тѣмъ належить заовзвати Вѣрныхъ, щобы они въ загаль вѣсгда, а особливо черезъ весь часѣ Ювілея молили Господа Бога за себе и цѣлу парохію, за всю Церковь св. и весь свѣтъ: ходитъ о тоѣ, щобысьмо въ тѣмъ новѣмъ столѣтію и въ такихъ небезпечныхъ часахъ якъ теперъ суть, черезъ поканяіе и молитву упросили собѣ и другимъ милосердія вѣдъ Г. Бога.

И вѣдъ вѣспѣмненой св. Литургіи почавши мають ся въ всѣ недѣлѣ и урочистѣ свята на кѣнци спѣваноі св. Литургіи вѣдправляти вразѣ зъ народомъ моленія, приписанѣ при процесіональных вѣдвѣдженяхъ церквей. Належить при тѣмъ Вѣрнымъ оголосити, що тіи, котрѣ бы хотѣли въ недѣлю

або свята вѣдправляти ювілейнѣ вѣдвѣдження, если тогды, коли идуть на выслуханє св. Литургіи, будутъ мати намѣренє ювілейного вѣдвѣдження тоижь церкви, то заразомъ вже и выповнять одно изъ приписаныхъ вѣдвѣдженъ, и мають ще лише того самого дня въ котрый небудь часъ прочіи три вѣдвѣдження доповнити.

А на урочистє закінченє Ювілея мають Всч. Настоятелѣ парохій въ послѣдну недѣлю 27. лат. Жовтня вѣдправити св. Литургію цѣлкомъ такъ само, якъ позыше сказано, зъ тою лише рѣжницею, що замѣсть Службы о призванє помочи Св. Духа має ся долучити Служба благодарствєнна. — Въ кѣнци, щобы дати Вѣрнымъ якъ наибѣльшу способнѣсть до всевозможной користи духовной изъ теперѣшного Ювілея, препоручає ся дуже Всч. Душпастырямъ, щобы, якъ тоє всегда дуже єсть желательнымъ, такъ особливо черезъ сей часъ ювілейный що день св. Литургію вѣдправляли; черезъ що и Вѣрніи будутъ мати всегда способнѣсть до выслуханя св. Литургіи и такожь до вѣдправленя ювілейной сповѣди и св. Причастія. Въ особеннѣсти най уважають Всч. Душпастырѣ и Катихиты, щобы и дѣти шкѣльнѣи (такожь и тїи, котріи ще не причащають ся) Ювілей позыскали, и за себе и за всѣхъ Г. Бога молили. Належить такожь пѣсля можности старати ся, абы въ часѣ ювілейномъ забавы и танцѣ не вѣдбували ся, позаякъ єсть то часѣ загальнои покуты и молитвы.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Червня 1901.

Ч. 36.

Ч. 3136. Вѣдпусты на набоженство въ мѣсяцю Маю и въ мѣсяцю Червни наданіи.

Позаякъ въ декотрыхъ парохіяхъ нашихъ вѣдправляє ся особѣне набоженство черезъ мѣсяць Май, прото подають ся тутъ вѣдпусты, котріи до того набоженства суть прилученіи:

1.) Вѣдпустъ 300 днѣвъ кожного дня того мѣсяця, если кто публично або приватно Пресв. Дѣву особными побожными упражненями и молитвами або актами чеснотъ почитає; и

2.) повный вѣдпустъ разъ на мѣсяць въ довѣльномъ дни того мѣсяця або и въ день 1. Червня при сповѣди, св. причастію и помолєню ся пѣсля намѣреня св. Отця. —

Додають ся тутъ ще вѣдпусты наданіи на публичніи або приватніи особніи молитвы або побожніи упражненя черезъ мѣсяць Червень въ честь найсв. Серця І. Христа:

1.) Вѣдпустъ 7. лѣтъ кожного дня, разъ на день; и

2.) повный вѣдпустъ въ довѣльный день того мѣсяця при сповѣди, св. причастію, вѣдвѣдженю церкви и помолєню ся тамъ пѣсля намѣреня св. Отця. —

Всѣ тїи вѣдпусты можна также за помершихъ жертвувати. Мѣсяцъ мають ся числити пѣсля нашего церковного мѣсяцєслова; а въ церквахъ на-

шихъ можуть и Латинники вѣдпусти пѣсля нашого мѣсяцослова позыскувати (якъ и Русины въ церквахъ лат. пѣсля лат. мѣсяцослова).

До вѣдправы въ церквѣ въ мѣсяцяхъ Маю и Червни може служити книжочка: Источникъ милосердія (к. 0.30, зъ почтою 0.33). До приватного же набоженства на Май: Чтенія о пресв. Дѣвѣ Маріи (0.60, зъ почтою 0.65); а на Червень: Пѣзнане любви и милосердія Г. І. Христа (0.80, зъ почтою 0.90). Книжки тѣ можна получить пѣдъ адресою: „Выдавництво ОО. Василіанъ, Жовква.“

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1901.

Ч. 37.

Ч. 3318. Змѣна заряджень взглядомъ процесій юбилейныхъ.

Заряджене взглядомъ процесій юбилейныхъ дане въ Вѣдомостяхъ ч. 24. (ст. 53.) змѣнюе ся взглядомъ тыхъ мѣсцевостей, въ котрыхъ есть меньше нѣжъ 4. церкви до вѣдвѣдженъ назначеній такъ, що кожда церковь (хоть-бы въ мѣсцевости лишь одна була) мае ся процесіонально ино одинъ разъ вѣдвѣдати; а замѣсть бракующихъ прочихъ церквей уповажняють ся на пѣдставѣ рѣшенъ св. Пенитенціаріи Всч. Настоятелѣ парохій vybrати або церкви въ филиальныхъ мѣсцевостяхъ, або въ сусѣдныхъ парохіяхъ назначеній (розумѣе ся за порозумѣнемъ зъ тымижъ сусѣдными Душпастырями), або якій небудь каплицѣ (хоть небогослужебній), кресты, цминтарѣ и т. п. въ своѣй власнѣй або въ прилученыхъ мѣсцевостяхъ. Замѣсть разъ *силою сего уповаженія* выбранныхъ стацій можуть ВЧ. Душпастырѣ другимъ разомъ инші стаціи выбирати. Но треба Вѣрнымъ повторительно тое оголошувати, що стаціи тѣ суть лишь до процесіональныхъ вѣдвѣдженъ важній, а при приватныхъ вѣдвѣдженяхъ мають ся ино тѣ церкви вѣдвѣджувати, котрі въ кождѣй мѣсцевости назначеній суть (если ино одна церковь назначена, то тая одна 4. разы денно черезъ 15. днѣвъ.) — Впрочемъ примѣчае ся, що если процесіональнѣй вѣдвѣдженія вѣдбули ся вже пѣсля попередного зарядженія, то суть они важній.

Звертае ся ще увага на тое, що и въ першу церковь, котру ся мае вѣдвѣджувати, треба зъ процесією входить, и не можна вѣдвѣджуванія въ першѣй церквѣ безъ процесіонального входу розпочинати. Если н. пр. вѣдвѣджуванія мають ся зачинати по св. Литургіи або по вечѣрни, вѣдправленѣй въ церквѣ до вѣдвѣдженъ назначенѣй, то треба впередъ зъ процесією на другѣй до вѣдвѣдженія назначеній мѣсяца ити, и ажъ потому до вѣспѣмненой церкви въ цѣли вѣдвѣдженія еѣ зъ процесією вертати. — Въ разѣ, если процесіи двоухъ або бѣльше парохій разомъ вѣдбувати ся мають, можна изъ першої церкви зъ процесією выйти, хотьбы лишь до ворѣтъ цминтаря, на-противъ процесіи другои парохіи; а потому мають обѣ процесіи разомъ до тоижъ першої церкви вѣйти.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 21. Мая 1901.

Ч. 38.

Ч. 3397. — Взглядомъ картъ вписовыхъ до брацтвъ найсв. Тайнъ и тверезости.

Всч. Душпастырѣ повѣдомляють ся, що о карты вписовѣ до брацтвъ найсв. Тайнъ и тверезости належить на будуче удавати ся не до Митр. Консисто́ріи, але до Товариства св. Ап. Павла (Львѣвъ, ул. Коперника 36).

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 25. Мая 1901.

Ч. 39

Ч. 3636. — Установляють ся таксы фундаційныхъ богослужень.

Пѣсля дотеперѣшного звичаю приймають на фундацію читану св. Литургію капиталъ К. 100, несучій процентъ 4—5 К., на спѣвану же св. Литургію такъ саму якъ и зъ парастасомъ К. 200 зъ процентомъ 8—10 К.; а понеже при тѣмъ панахида и парастасъ не мають жадной своєї таксы фундаційной и такъ само акафистъ и параклисъ къ Пресв. Богородицѣ, прото Митр. Ординаріятъ установляє на будуче для всѣхъ сихъ набоженствъ слѣдуючі таксы фундаційнѣ въ коронахъ:

читана Литургія 4, спѣвана Литургія 8, панахида 2, парастасъ 4, акафистъ 1'60, параклисъ 2.

Прото, поки процентъ вѣдъ капиталѣвъ буде выносити 4 або около 4 вѣдъ ста, мають ся прѣимати для наведенихъ фундаційныхъ богослужень слѣдуючі капиталы въ коронахъ:

читана Литургія 100, спѣвана Литургія 200, панахида 50, парастасъ 100, акафистъ 80, параклисъ 100 такъ, що капиталъ 200 К. може бути достаточнымъ або на спѣвану Литургію саму, або на читану зъ парастасомъ.

Но взглядомъ принятыхъ вже дотеперѣшнѣхъ фундацій маѣмъ повѣдати и надалѣше та сама вѣдправа, котра зѣстала вже призначена, хотъ принятый капиталъ и процентъ тогожъ капиталу естъ меншій нѣжъ теперѣшній установленный.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Червня 1901.

Ч. 40.

Ч. 3074. — Въ справѣ збиранія датковъ на дѣвочѣ воспиталищѣ въ Станиславѣвъ.

Епархія Станиславѣвска не мала доси власного института, въ котрѣмъ могли бы виховувати ся рускі дѣвчата. На ту цѣль записавъ п. Осостовичъ Александръ, пенсіонованный инженеръ желѣзницъ половину реальности своєї въ Станиславѣвъ, а другу половину набула тамошна Всч. Епископска Капитула за 16.337 коронъ зъ сплатою до 4. лѣтъ, и намѣряѣ по ваканціяхъ сего року отворити на свою руку згадане заведење пѣдъ именемъ „Маріи“ и проводомъ Пр. монахинѣ Чина св. Василия вел. — Розходить ся теперѣшнѣ о чимъ скоршу сплату тяжачої повысшої квоты а заравомъ о выбудованѣ вѣдповѣдної каплицѣ, котра бы такъ для ужитку института, якъ такожъ

для вѣрныхъ той части мѣста вѣддаленой значно вѣдъ катедральнаго храма служити могла.

Митроп. Ординаріятъ поручае горячо то нове, спасительне заведенє обще знаному жертводлюбію нашего Всеч. Духовенства и Вѣрныхъ. — Датки належить высылати впростѣ до Всесв. Епископской Консистоїи въ Станиславовѣ.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Червая 1901.

Ч. 41.

Ч. 2375. — Поручае ся Всч. Духовенству збиранє складокъ на церковь въ Ракѣвци прилученой пар. Красѣвъ, декан. Щирецкого.

На прошенє комитету церковнаго въ Красѣвъ Митр. Ординаріятъ поручае Всч. Духовенству заохотити вѣрныхъ, щобы на будову нової церкви въ Ракѣвци по можности добровѣльными датками причинити ся не залишили.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Мая 1901

Ч. 42.

Ч. 3703. — Въ справѣ платнѣ приватныхъ сотрудниковъ.

Приватнѣ сотрудники лишаютъ ся часто безъ всякой платнѣ по причинѣ, що платня зъ фонду религійнаго, на одинъ рѣкъ имѣ признана, выйшла а дотычнѣй парохъ не постаравъ ся въ своѣмъ часѣ о продовженє той платнѣ на дальшѣ лѣта. Всякѣ пѣзнѣйшѣ рекламаціи не доводятъ до цѣли а кѣнчатъ ся звичайно тымъ, що сотрудникъ тратитъ пенсію а парохъ сотрудника. Щобы тымъ недостаткамъ запобѣчи, постановляе ся :

1). Парохи, котрымъ признано приватнаго сотрудника зъ платнею въ фонду религійнаго на одинъ рѣкъ, мають що найменше на три мѣсяцѣ передъ уплывомъ сеї платнѣ внести сюда въ дорозѣ Уряду деканальнаго поданє о продовженє сеї платнѣ на дальшѣ лѣта.

2). Такъ парохи въ своѣмъ поданію якъ и деканы въ своѣмъ предложенію мають въ интересѣ гымъ скоршого полагодженя справы покликати ся на тут. рѣшенє, котрымъ о в. призволенію платнѣ зъ фонду религійнаго для там. приватнаго сотрудника на одинъ рѣкъ зѣстали повѣдомленѣ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, д. 6. Червня 1901.

Ч. 43.

Ч. 3520. — Въ справѣ выдана повнѣйшого Шематизму.

До Всч. Урядѣвъ деканальныхъ.

Для улєкшеня працѣ Всч. Урядамъ деканальнымъ и для прискорєня справы розѣслала Митрополитальна Консистоїа квестіонарѣ въ цѣли выдана повнѣйшого Шематизму и потрѣбне поученє впростѣ до Урядѣвъ паро-

хіяльнихъ. Однакъ Всч. Уряды деканальні допилюють, щоби повыше розпорядженє виконано и Уряды парохіяльнї въ означенѣмъ часѣ надѣслали выповненїя бланкеты. Всѣ квестіонарѣ надѣсланїи Урядами парохіяльними перегляне Урядъ деканальний, неточнїи и неповнїи вѣдошле до доповненя або переписаня, а вѣдтакъ уложенїи въ азбучнѣмъ порядку пѣсля назвѣ парохїи предложити Митрополитальнѣй Консисто́ріи найдалше до дня 6. н. ст. липня с. р. а заразомъ выкаже, котрїи Уряды парохіяльнїи не надѣслали квестіонарѣвъ.

Про запасъ посылає ся Всч. Урядамъ деканальнымъ по 10. бланкетѣвъ кожного формуляра до пѣсланя тымъ Урядамъ парохіяльнымъ, котрїи будуть ихъ потребували. Остаючіи, чистїи бланкеты упрашає ся назадъ звернути Митрополитальнѣй Консисто́ріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 30. Мая 1901.

Ч. 44.

Ч. 3403. — Даръ Товариства „Ризница“ въ Самборѣ на фондъ вдов.-сиротинскїи.

Митрополитальна Консисто́рія заявляючи заразомъ подяку Хвальнѣй Дирекціи Товариства „Ризница“ въ Самборѣ подає до прїятной вѣдомости, що отримала вѣдъ згаданої Дирекціи изъ зыскѣвъ Товариства за р. 1900 на коренный фондъ запомоги АЕпархїяльныхъ свящ. вѣдѣвъ и сирѣтъ значный даръ въ квотѣ 520. коронѣ, котрый каса головна сего фонда втягнула въ свои книги пѣдъ днемъ 22. Мая 1901 Арт. 245.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 5. Червня 1901.

Ч. 45.

Обвѣщеня конкурсовїи.

I.

Митроп. Консисто́рія розписує на конкурсъ слѣдуючіи парохїи:

а) пѣдъ днемъ 25. Мая 1901 зъ реченцемъ до дня 13 Липня 1901 :

Ч. 3336. — **Оброшинъ** зъ прилучен. Бартатѣвъ и Басѣвка, декан. Щирецкого, наданя ВПреосвящ. Архієпископа Львѣвского обр. лат.

б) пѣдъ днемъ 6. Червня 1901 зъ реченцемъ до дня 9. Серпня 1901:

Ч. 3667. — **Якимѣвъ**, деканата Буского, наданя латиньского пароха въ Выжнянахъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

II.

Ч. 3597. — Розписує ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при школѣ народнѣй въ Рогатинѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Рогатинѣ розписала пѣдъ д. 26. Цвѣтня с. р. Ч. 1134. конкурсъ на посаду сталога гр. кат. катихита при 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Рогатинѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религій такожѣ въ 6-клясовѣй школѣ женскѣй зъ поборами III клясы платѣ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899 ч. 81. В. з. кр. — Священики убѣгаючій ся о тую посаду мають свои удокументованій поданя посредствомъ свои настоятельной власти внести до выше сказаной ц. к. окружной Рады шк. до дня 30. Червня с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31. Мая 1901.

III.

Ч. 3598. — Розписує ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при школахъ народныхъ въ Журавнѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Жидачовѣ розписала пѣдъ д. 29. Цвѣтня с. р. Ч. 584. конкурсъ на посаду сталога гр. кат. катихита въ 4-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женскѣй въ Журавнѣ зъ поборами III. клясы платѣ и увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899 Ч. 81. В. з. кр. — Священики убѣгаючій ся о тую посаду мають свои належито удокументованій поданя внести посредствомъ свои настоятельной власти до выше сказаной ц. к. окружной Рады шкѣльной до дня 30. Червня с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31. Мая 1901.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНИЯ:

Ординаріятскими комисарами шкѣльными именованій 00.:

Илярій Пачовскій для декан. Львѣвско-загородского, Петро Чумаць для декан. Збѣровского.

Архієрейску грамоту похвальну зъ правомъ уживаня вѣдзнакъ крылошаньскихъ отримавъ:

О. Іоанъ Филиповскій ц. к. войсковый капелянъ I. кл. въ Краковѣ.

Завѣдательства получили 00.:

Николай Здерковскій въ Конюховѣ, Михайлъ Бобовникъ въ Оброшинѣ.

Въ пропозиціи умѣщений 00.:

на СТУДѢНКУ: 1) Іоакимъ Федюкъ, 2) Іосифъ Высочанскій, 3) Іоанъ Палѣвъ — а въ списѣ: 4) Петро Петриця.

на ШЛЯХТИНЦѢ: 1) Антоній Зарихта, 2) Іоанъ Королюкъ.

Презенты получили 00.:

Володимиръ Чайковскій на Бужокъ, Іосифъ Гоцкій на Струтинъ нижній.

Зъ презенты зрезигнувавъ:

О. Северинъ Наконечный на Пѣддѣстрыны.

До канон. институціи вѣзванъ на мѣс. Вересень 00.:

Володимиръ Кальба на Соколѣвку, Михайлъ Ваврикъ на Пѣдкамѣнь, Іларій Мединскій на Шпешкѣвцѣ.

Канон. институцію отримали 00.:

Корнилій Бачинскій на Мышковичѣ, Дамянъ Бачинскій на Куткѣрѣ, Григорій Гордницькій на Серетѣцѣ.

Декретъ увѣльнення вѣдъ испиту конкурсового парох. отримавъ:

О. Михайлъ Яцкевичъ парохъ Хоросна.

Выс. ц. к. Намѣстництво повѣдомило Митроп. Консисторію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и просв. асигнувало плату зъ фонда религійного для приват. сотрудниковъ: въ Стрѣлкахъ и Камянкахъ на дальшій 1. рѣкъ.

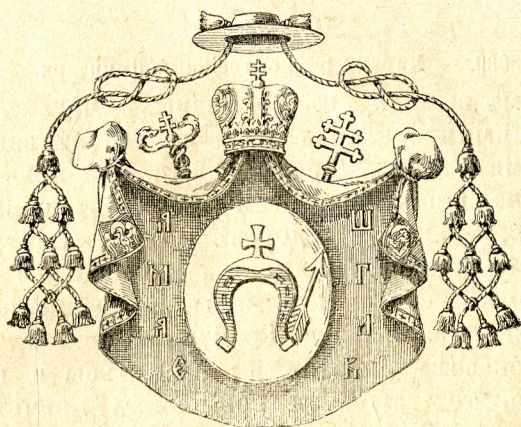
НЕКРОЛЬОГІЯ

О. Ефремъ Глинскій, парохъ Оброшина, померъ дня 7. Мая с. р.
Душа Ёго поручае ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Червня 1901.

✠ АНДРЕЙ.
Митрополить.

Львѣвско-Архіепархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 5. Липня.

Ч. IX.

Ч. 46.

Ч. 4097 — Взглядомъ имматрикуляціи неживыхъ уродженыхъ.

О имматрикуляціи неживыхъ родженыхъ выдало выс. ц. к. Министерство внутрѣшнихъ справъ розпоряджене до ц. к. Намѣстництва въ Градци зъ д. 31. сѣчня 1901. ч. 30550, котре рескриптомъ в. ц. к. Намѣстництва въ Львовѣ зъ дня 29. мая 1900 ч. 15408 заудѣлене доводити ся тутъ ВЧ. Духовенству до вѣдомости и захованя. Дѣти развитіи до здѣбно-сти жизненной, котріи на свѣтѣ прійшли неживыми, мають записати ся такъ въ книгу метрикальну родженыхъ, якъ и въ книгу метр. умершихъ, въ обохъ пѣдъ назвою неживороджене (mortuus natus або mortua nata); но для вы-тягѣвъ статистичныхъ мають записати ся тѣлько въ списъ родженыхъ, формулярѣ Б.

Пороненіи плоды животніи, котріи розвитемъ своимъ не постигли здѣб-ности жизненну, суть выключеніи зъ записѣвъ метрикальныхъ, но довжніи осмотру оглядача умершихъ доставити ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 26. Червня 1901.

Ч. 47.

Ч. 3839. — Характеръ конфесійный цминтаря.

Въ одніомъ особнѣмъ wypadкy въ послѣднихъ часахъ рѣшивъ Трибуналъ администраційный, що цминтарь, хоть бувъ въ табулѣ записаный на громаду, помимо того не есть цминтаремъ громадскімъ, але конфесійнымъ (католическимъ); а то зъ причины, що всегда пѣсля приписѣвъ управленя маестку церковного трактувавъ ся, именно въ дорожѣ конкуренціи удержувавъ ся, дохѣдъ зъ него до церковной касы впылавъ, и гробарь зъ стороны духовной установлявъ ся. Взглядомъ твердження громады, що цминтарь той есть помимо того власностію громадскою, зауважавъ Трибуналъ, що вписъ табулярный ще не есть несомнѣннымъ доказомъ власности; но хотьбы и цминтарь той бувъ власностію громадскою, то такой зъ повысшихъ причинъ видно, що вѣнъ ставъ ся черезъ назначене (Widmung) конфесійнымъ. Заразомъ заявивъ Трибуналъ, що рѣшене такой справы (т. е. чи цминтарь має ся уважати яко громадскій чи яко конфесійный) належить до властей администраційныхъ, а не судовыхъ.

Впрочѣмъ хоть при конфесійныхъ цминтаряхъ парохъ заряджує, но мѣсцева громада має надзѣръ санитарный.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 23. Червня 1901.

Ч. 48.

Ч. 3725. — Въ справѣ метрики Маріи Каляфушь догадно зъ Жаклѣ ad Велдѣжь.

Пошукуюсь метрика рождества и крещенія Маріи, доньки матери званои Каляфушь (Каляфушка.) Мати Каляфушь умерла 5. мая р. 1888 въ Уграхъ въ громадѣ Rókamez, а еи доньку найдено на поляхъ належащихъ до тойже громады и изъ доходження показує ся, що та дитина есть правдоподобно неслюбна, родомъ зъ громады Жакля въ Галичинѣ прилученои до парохіи Велжішь (?) певно Велдѣжь. Понеже повставъ вопросъ, чи та дитина есть окрещена и записана въ книгахъ родженныхъ, то на прошене уряду столничого въ Cserehaz вслѣдствіе вѣдозвы вѣцезупана въ Кошицахъ и рескрипту в. ц. к. Намѣстництва зъ дня 18. мая 1901. ч. 49488 припоручає Митроп. Консистерія всѣмъ урядамъ парохіальнымъ архидієцезіи, щобы безпроводочно слѣдили, чи актъ родження и крещенія Маріи Каляфушь родженои около року 1879 не есть записаный, и щобы на случай найдена той метрики вытягъ метрикальный того акту безпроводочно сюды бувъ пересланный. Примѣчає ся же, що въ книгахъ метрик. мѣсцевости Жаклѣ, парохіи Велдѣжь не є записанымъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Червня 1901.

Ч. 49.

Ч. 4074. — Складки на будову церкви въ Ракѣвци.

Комитетъ церковный въ Ракѣвци предложивъ сюда зъ прошенемъ о оголошене слѣдуючу вѣдову :

„Я́мнѣ глаго́лю ва́мъ, по́нѣже со-
твори́сте е́диномъ сѣхъ бра́тѣй мо-
ѣхъ ме́ншихъ, мнѣ сотвори́сте.“
(Мат. XXV. 41.)

Славу Іисусу Христу!

До сердець христіянськихъ, до сердець добрыхъ, до щирости и звѣстной жертволюбивости руской кличемо и благаемо : въ имя Христове поратуйте насъ ! Дочерна церковь въ селѣ Ракѣвци, приналежнѣмъ до руско-кат. парохіи въ Красовѣ, дек. Щирецкого, пов. Львѣвского, старенька, лиха грозить кождою хвилѣ заваленемъ. Мешканыцѣ села сего загаломъ взявши люде бѣднѣй, переважно поденнѣй зарѣбники. Зъ нихъ же еще велика бѣльшѣсть исповѣдники обряду латиньского, котрѣ мяють въ мѣсци гарный мурованный костелъ и своего пароха. Руско-кат. душь въ Ракѣвци всего 330 а и зъ сѣхъ лишь 29. мають по трошки землѣ, не найпершою якости.

Заходить конечно потреба выбудованя нового дому Божого. А звѣдки роздобути средствъ ? Законно взявши, обовязані до сего парохіяне въ Ракѣвци живучѣ, бо до дочерной церкви иншихъ конкуренційныхъ сторонъ нема. Але се просто неможливе було бы до здѣйсненя. При загальнѣй бѣднѣмъ населеня сѣхъ кѣлька тысячей стягнути вѣдъ нихъ було бы для нихъ же самыхъ руиною.

Мы упросили Нашого Высокопреосвященнаго Архіерея Архипастыря и Отця Кирѣ Андрея, що зволили заохотою зъ своей стороны поперти наше богоугодне дѣло, а теперъ вручаемо долю совершена сего дѣла въ Вашѣ руки Всечестнѣй Отцѣ Духовнѣй и въ Вашѣ руки христіянскѣй жертволюбивый Народе рускѣй Вѣдываемось до сердець Вашихъ добрыхъ : не пожалуйте хотьбы и найменшой лепты на се велике дѣло, а Имена Вашѣ запишуться глубоко въ сердцахъ нашихъ бѣдныхъ парохіянъ въ Ракѣвци и передаваться будутъ грядущимъ поколѣніямъ яко имена Добрѣдѣвъ. Нарѣдъ оцѣнить вагу добра, якого вѣдъ Васъ зазнав, и по вѣкѣ въ молитвахъ своихъ не забуде Именъ Вашихъ !

Въ Ракѣвци д. 8. Цвѣтня 1901.

За комитетъ церковный

Евгеній Шухевичъ

парохъ.

Повысшу вѣдову подае ся до вѣдомости такъ Всч. Клира якъ и вѣрныхъ АЕпархіи зъ якъ найтеплѣйшимъ припорученемъ, причинити ся по силамъ своимъ до вознамѣреной будовы помянутой Святынь, того особливо въ нынѣшнѣй часы единого заборола не тѣлько вѣры святой, але и народно-

сти руской. Евентуальнѣ хотѣбы и найменшій жертвы посылати належить на руки підписаного комитету. —

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Червня 1901.

Ч. 50.

Ч. 1901 — Припоручае ся Всч. Духовенству дѣлце: „Das Gesetz vom 19. September 1898 (R. G. Bl. Nr. 176), betreffend die Dotation der katholischen Seelsorge — Geistlichkeit — von Dr. Benno Fritsch“

Подае ся до вѣдомости Всч. Духовенства, що знана фирма Манцо въ Вѣдни выдала въ нѣмецкѣмъ языкѣ дѣлце: „Законъ зъ 19. Вересня 1898 (В з. д. Нр. 176) дотычно дотаціи католицкого душпастьрскаго Клира, вразѣ зъ дотычными матеріялами и розпорядженнями, зъ поясненями, рѣшеннями и ухвалами, для практичного ужитку душпастьрскаго Клира.“ — Дѣлце тоє уложене черезъ Д-ра Бенно Фрітшъ, ц. к. министеріального концеписта въ Министерствѣ вѣроисповѣданя и просвѣты, надае ся дуже до ужитку Всч. Духовенства въ дотычныхъ справахъ, а протое припоручае ся до закупна для бібліотекъ деканальныхъ, взглядно парохіальныхъ.

Дѣстати тоє дѣлце можна по цѣнѣ 1. к. 80 с. брошуроване, а 2. к. 40 с. опрaвнe у фирмы Manz'sche Verlags—Buchhandlung, Wien I. Kohlmarkt 20.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 13. Червня 1901.

Ч. 51.

Обвѣщення конкурсѣй.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсѣ слѣдующій парохіи:

а) підъ днемъ 20. Червня 1901 зъ реченцемъ до дня 15. Серпня 1901 :

Ч. 3999. — Жукѣвъ зъ прилучеными Гиновицѣ и Шумляны малі, декан. Бережаньскаго наданя приватного.

Ч. 4102. — Черниця, зъ прилученою Панькѣвцѣ, деканата Бродскаго, наданя приватного.

б) підъ днемъ 29. Червня 1901 зъ реченцемъ до дня 24. Серпня 1901:

Ч. 4153. — Дѣдилѣвъ, деканата Бускаго, наданя приватного.

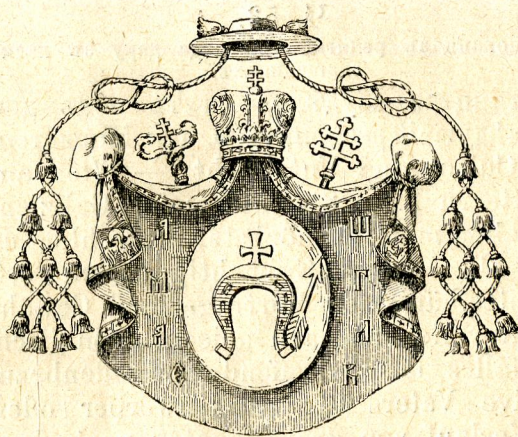
Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Липня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 10. Серпя.

Ч. X.

Ч. 52.

Ч. 4400. — Даръ ВЧ. О. Игнатія Гальки пароха Дубковецъ на фондъ АЕпарх. сваяц. вѣдѣвъ и сирѣтъ.

ВЧ. О. Игнатій Галька ювлять, выслуженый деканъ и парохъ Дубковецъ подаровавъ на фондъ Архіепарх. сваяц. вѣдѣвъ и сирѣтъ книжочку касы щадничой м. Львова Ч. 25.124 на 500 зр. (теперь въ стоимости около 867 зр.), котру каса головна помянутого фонда у себе на фондъ коренный въ пріемы внесла пѣдъ днемъ 1. Липня 1901 арт. 8.

Митроп. Консисторія зъ заявленемъ заслуженой подяки подае здѣлану тую великодушну жертву, до загальнои вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи

Львѣвъ, дня 9. Липня 1901.

Ч. 53.

Ч. 4586. — О речинци асигнована зъ религійного фонда дару зъ ласки для вдовъ и сиротъ по священникахъ.

Выс. ц. к. Намѣстниство заудѣлило тутъ пѣдъ днемъ 3. Липня 1901 Ч. 65.407 въ вѣдписи слѣдующій рескриптъ В. ц. к. Министерства Вѣр. и Просв.:

Der Minister für Cultus und Unterricht. — Wien an 11. Juni 1901. — Abschrift. — An den Herrn k. k. Statthalter für Galizien. — Seine k. u. k. Apostolische Majestät haben mit Allerhöchster Entschliessung vom 6. Mai 1901 mir Allergnädigst die Allerhöchste Ermächtigung zu ertheilen geruht, bei Erstattung der allerunterthänigsten Vorträge auf Gewährung von Versorgungsgenüssen für Hinterbliebene nach griech. katholischen Geistlichen als den Zeitpunkt des Anfalles des betreffenden Gnadenbezuges den Todestag des Ehegatten respective Vaters der Gnadenwerber oder sofern das Gnadengesuch erst nach Verlauf von drei Monaten nach dem Todestage eingebracht wird, den Tag der Einbringung des Gesuches in Antrag bringen zu dürfen. — Hievon beehre ich mich Euere Excellenz mit Beziehung auf den Bericht vom 15. März 1901 Z. 2619/Pr. behufs Rücksichtnahme bei Erstattung der bezüglichen Berichte in Kenntniss zu setzen. — Der k. k. Minister für Cultus und Unterricht: Hartel m. p.

Зъ повышеного рескрипта выходить, що пѣсля Найвышого рѣшеня Его Цѣс. и Кор. Апост. Величества признаный даръ зъ ласки для вдовъ и сиротъ по священникахъ высигнованый бути мае вѣдъ дня смерти священника, если дотычне прошене до трехъ мѣсяцѣвъ вѣдъ дня смерти священника внесене зѣстане, коли але дотычне прошене доперва по трехъ мѣсяцяхъ вѣдъ дня смерти священника внесене зѣстане, высигнованый бути мае той даръ зъ ласки доперва вѣдъ дня внесена прошеня.

Поручае ся ВЧ. Урядамъ декан., щобы на случай смерти священника, повѣдомили о тѣмъ позѣсталу родину зъ поученемъ, що до прошеня о даръ зъ ласки належить долучити: метрику смерти священника, метрику вѣнчання, метрики уродження позѣсталыхъ сиротъ низше 24 лѣтъ вѣку, и свѣдоцтво убожества, въ котрѣмъ кромѣ убожества мае посвѣдчити ся и тое, що вдова взглядно сироты не суть въ станѣ заробити собѣ на удержане. — При тѣмъ примѣчае ся, що прошене остемпльоване о выеднане того дару зъ ласки можна внести до В. ц. к. Намѣстниства.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. Липня 1901.

Ч. 54.

Ч. 4291. — Оголошуютъ ся грѣхи задержаній въ лат. Архіепархіи Львѣвскоѣ.

ВПреосв. Ординаріятъ лат. Архіепархіи Львѣвскои заудѣливъ тутъ пѣдъ Ч. 2365 изъ 20. Червня с. р. слѣдующій, въ тѣйже лат. Архіепархіи задержаній грѣхи:

1. Homicidium voluntarium.
2. Incestus in primo consanguinitatis et affinitatis gradu.
3. Procuratio abortus secuto effectu.
4. Commixtio carnalis cum Judaeis utriusque sexus, nec non famulitium nutricum apud Judaeos.

5. Incendium aedium

6. Sollicitatio ad turpia in sacro poenitentiae tribunali.

7. Confessio sacramentalis coram presbytero Ecclesiae Romanae non unito.

Бракують отже въ зрѣванню до грѣхѣвъ гр. кат. Архіепархіи задержанныхъ три грѣхи, а именно: *violatio voti abstinentiae vel temperantiae quoad potus inebriantes; percussio patris vel matris; и bestialitas.* Дальше два грѣхи суть у насъ больше застереженій, а именно: *procuratio abortus, etiam sine effectu; и incensio aedium, etiam sine effectu.* Въ концѣ есть ту оденъ грѣхъ который у насъ не находитъ ся: *Sollicitatio ad turpia in sacro poenitentiae tribunali.*

Хоть отже взагалѣ вѣльно нашимъ священникамъ и каючихъ ся лат. обряда розрѣшати, а и въ латинскихъ церквахъ за вѣдомостю и согласіемъ достычныхъ парохѣвъ сповѣдати но въ разѣ выше наведенныхъ задержанныхъ грѣхѣвъ зъ стороны каючихъ ся лат. обряда треба о судовластіе до ВПреосв. лат. Ординаріята удавати ся. Однакожь въ тыхъ самыхъ выпадкахъ, въ котрыхъ пѣсля освѣдченя и постановы въ Вѣдомостяхъ Ч. 3. (стор. 5.) вѣльно вѣдъ грѣхѣвъ тутъ задержанныхъ впростъ розрѣшати, дозволено то само и при резерватахъ лат. Архіепархіи.

Кромѣ того освѣдчивъ ВПреосв. лат. Ординаріятъ, що священники нашего обряда, котрі одержали власть розрѣшати вѣдъ тутешныхъ резерватѣвъ, могутъ такожъ розрѣшати и вѣдъ резерватѣвъ лат. Архіепархіи. И Митр. Ординаріятъ удѣляе таксамо лат. священникамъ, котрі вѣдъ своего Ординаріята власть взглядомъ резерватѣвъ для вѣрныхъ лат. обряда отримали, также и то въ той самой мѣрѣ власть взглядомъ резерватѣвъ тутешныхъ для Вѣрныхъ нашего обряда.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Липня 1901.

Ч. 55.

Ч. 4933. — Оголошуе ся реченець къ рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначае ся речинець на день 3 н. ст. Вересня 1901, въ котрѣмъ то дни желаючіи принять тую св. Тайну о 8. годинѣ рано въ церквѣ архикатедральной службы Божьей выслуhati, а по тойже въ тутешномъ Митроп. Ординаріятѣ особисто явити ся мають.

Въ цѣли узысканя принятия до Дому пресвитеріального обовязаніи кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріату въ непереступномъ речинци до дня 28. н. ст. Серпня 1901 включно, посред-

ствомъ дотычного Уряду деканального и заосмотрити тіи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня, выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатаной копертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившійся свѣдоцтвомъ вѣнчання.

4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану вѣйсового, або, що ему прислугувувувзгляднене §. 31. закона о общѣй краевѣй оборонѣ. Примѣчае ся, що лише тіи кандидаты къ посвяченю припущеніи будуть, котрі при попереднѣмъ испытѣ къ тому належито успособлеными оказуть ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Липня 1901.

Ч. 56.

Ч. 4725. — О загальныхъ Зборахъ Вѣдпоручникѣвъ почт. Клира въ дѣлѣ вдов. сир. фонда.

Хотѣй уже дукратно вѣдъ р. 1898 намѣрѣвъ Митроп. Ординаріятъ скликати загальніи Зборы Вѣдпоручникѣвъ почт. Клира по дѣламъ фонда вдовичо-сирот., то однако зайшли знаніи сумніи поводы, недопустили сповнити повзѣте намѣреня.

Тымъ пріятнѣйше созывае Митроп. Ординаріятъ въ текучѣмъ роцѣ въ мѣс. Вересни на день 12 н. ст. Вересня помянутіи Зборы, приказуючи скоро по получению сего оголошеня на соборчику деканальнѣмъ перевести выбѣръ въ кождѣмъ деканатѣ дотычного одного Вѣдпоручника и дати му урядове сего выбора затверждене для конечного выказаня ся тымъ передѣ розпочатѣмъ загальныхъ Зборѣвъ.

Зѣбхавшій ся Вѣдпоручники мають передвѣсѣмъ въ первѣмъ дни Зборѣвъ о год. $\frac{1}{2}$ 8 рано присутствовати на св. Литургіи о призванѣ помочи св. Духа въ тут. церквѣ Архикатедральнѣй, потѣмъ явитись въ сали Консистоорскихъ Засѣданъ, вписати ся на приготѣванѣмъ листѣ и вылегитимовати ся зложениемъ урядового о выборѣ затвержденя, а въ кѣнци заняти мѣсце на зборахъ и точно въ назначенѣмъ часѣ участвовати въ тыхже.

ПРОГРАМА

для загальныхъ Зборѣвъ Вѣдпоручникѣвъ почт. Клира Львѣвской гр. кат. Митрополитальной Архіепархіи въ д. 12. и 13. н. ст. Вересня 1901.

По вѣдкрытѣ Засѣданя покличе Предсѣдатель Комисіи фондомъ управляющей, яко Предсѣдатель Зборѣвъ, зѣ помежи Всч. Вѣдпоручникѣвъ, двоухъ къ ведению протокола засѣданъ — а по справдженю выборѣвъ до Зборѣвъ и увѣреню о присутствіи всѣхъ пѣдписавшихъ ся на листѣ присутствія, ѣтчитаетъ Секретаръ Комисіи фонда справоздане Комисіи за часѣ вѣдъ послѣднихъ Зборѣвъ.

Касієръ фонда вѣдчитав справозданє о станѣ пріємѣвъ и выдѣткѣвъ головной касы за часть вѣдѣ послѣднихъ Зборѣвъ (ажь по день 12. Вересня 1901). Комитетъ скрутаційный предложитъ свое справозданє о переведенѣмъ шконтрѣ касы головной фонда.

Послѣ будуть выборы комитетѣвъ:

а. касового, б. администраційного и в. петиційного — если окаже ся потреба, то и г. статutowого.

Дальше наступлять нарады надѣ предметами предложити ся маючими.

Комитеты обрадовати будуть въ свободныхъ комнатахъ на пресвитеріи.

По окѣнченію обрадѣ въ комитетахъ слѣдує:

друге загальне Засѣданє къ окѣнчительному рѣшенію справъ предложеныхъ, — на конецъ:

выбѣръ новой Комисіи фондомъ управляющей, а по вѣдчитанію и пѣдписанію протокола обохъ Засѣданъ слѣдує закрыте тыхже и загальныхъ Вѣдпоручникѣвъ Зборѣвъ.

Внесєня поодинокі, достаточно умотивовані, довжні що найменше на 8 день напередѣ доставлені бути въ Комисію фондомъ управляющей.

Вѣдѣ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Липня 1901.

Ч. 57.

Ч. 5147 — Обвѣщенє конкурсове о пріятію до Львѣвской духовной Семинаріи кандидатѣвъ стану духовного.

Кандидаты стану духовного зъ Львѣвской Митроп. Архієпархіи желаючі до тутейшой гр. кат. духовной Семинаріи бути принятыми, мають до дня 20-го н. ст. Вересня с. р. свои прошенія Митроп. Консисторіи предложити и до нихъ слѣдуючі свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взглядного уряду парохіального, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родичѣвъ гр. кат. обряду и въ тѣмъ же обрядѣ окрещенный и миропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества вѣдѣ взглядного уряду парохіального або деканального выданє, а ц. к. Староствомъ потверждено.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвротчій наукъ гимназіальныхъ зъ залученіемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слабѣсть або яку иншу причину пѣдчасъ наукъ пѣвротче або довше школы бувъ залишивъ, то має свѣдоцтвомъ вѣдѣ дотычного уряду деканального и вѣдѣ ц. к. Староства выданнымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ, и чимъ занимавъ ся.

4) Свѣдоцтво норовственности вѣдѣ взглядного уряду деканального стверждено, въ котрѣмъ кромѣ поведєня просителя и то выраженымъ бути має, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровію просителя и о вѣдбутѣй природнѣй або щепленѣй оспѣ посвѣдчающе.

6) Посвѣдченє дотычно звязи вѣйскової.

Прошеня и свѣдоцтва мають бути приписаними марками штемплевими заосмотреній. Такожъ увѣдомляють ся кандидаты стану духовного, що дня 30. и. ст. Вересня с. р. мають передъ 8 ою годиною рано въ Архикатедральнѣй церквѣ св. ВМ. Георгія явити ся тамже выслухати зъ набожностію св. Литургію, котра о 8-ѣй годинѣ для нихъ вѣдправити ся, а по св. Литургіи въ сали, до того назначити ся маючѣй, пѣдати ся испитови зъ спѣву церковного и началъ и вѣры христіянської. При тѣмъ примѣчае ся, що знаючѣй пѣніе гармоніѣне при рѣвнихъ прочихъ условіяхъ будуть скорше увзглядненіи при принятію до заведеня, но за тоє будуть обовязані дальше въ гармоніѣнѣмъ спѣвѣ упражняти ся, и на кожде завѣзанѣ Всч. Ректорату Семинаріи въ тѣмъ же спѣвѣ безусловно участь брати. Дальше въ дни ѣтъ Всч, Ректора Семинаріи означенѣмъ мають назначеніи къ принятію пѣдати ся осмотру лѣкаря заведеня що до стану здоровья.

Наконецъ має кождѣй кандидатъ стану духовного при принятію до Семинаріи выказати ся власнымъ Молитвословомъ єрейскимъ и Изборникомъ службъ церковныхъ. Послѣдна точка обовязує такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовного, котріи вже суть питомцями Семинаріи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 8. Серпня 1901.

Ч. 58.

Ч. 4981.—Обвѣщене конкурсове на одно опорожнене мѣстце фундаціи б. п. Кардинала Митрополита Левицкого въ дѣвчѣмъ воспиталищи пѣдъ зарядомъ Инокіи Ч. св. Василія В. въ Львовѣ.

На одно опорожнене мѣстце фундаціи б. п. Кардинала Митрополита Михаила Левицкого въ дѣвчѣмъ воспиталищи пѣдъ зарядомъ Инокіи Ч. св. Василія Великого въ Львовѣ для осиротѣвшихъ священническихъ дѣвчатъ Архіепархіи Львѣвской учащихъ до публичныхъ шкѣлъ розписує ся конкурсъ зъ речинцемъ до 25. и. ст. Серпня 1901.

Матери або опѣкуны желаючѣй таки сироты умѣстити въ згаданѣмъ воспиталищи мають свои прошеня, заосмотреніи свѣдоцтвомъ крещенія дѣтчныхъ сирѣтъ и свѣдоцтвомъ убожества внести въ означенѣмъ речинци до Митрополитальной Консисторіи. Передовсѣмъ увзглядняти ся будуть дѣвчата, сироты священничѣй въ крайнѣй зѣстаючѣй нуждѣ, не маючѣй нѣ матери, нѣ заможнѣйшихъ сродникѣвъ, котріи бы ся ними опѣкували; въ недостатку такихъ слѣдуютъ сироты, котрыхъ матери вправдѣ жиють, но не мають и наименшихъ средствъ до ихъ удержаня и образованя.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 8. Липня 1901.

Ч. 59.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 23. Липня 1901 зъ речинцемъ до дня 18. Вересня 1901 слѣдуючій парохіи:

Ч. 4905. — Кошляки зъ прилуч. Голотки, деканата Збаражского, наданя приватнаго.

Ч. 4906. — Галичъ, деканата Галицкого, наданя В Преосвященнаго Митрополиты. При томъ примѣчає ся, що поданя внесені при попереднѣмъ розписаню тыхъ парохій на конкурсъ, остають важными и на теперь.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 5049. — Розписує ся конкурсъ на посады гр. к. катихитѣвъ при школахъ народныхъ въ Буску и Радеховѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Каменцѣ струм. розписала пѣдъ днемъ 10. Липня с. р. Ч. 1670 конкурсъ на посады гр. кат. катихитѣвъ въ школахъ народныхъ въ Буску и Радеховѣ зъ поборами III клясы платѣ. — Священики убѣгаючій ся о котору изъ тыхъ посадѣ, мають свои належито удокументовані поданя посредствомъ своєї настоятельной власти внести до выше сказанои Рады шкѣльной до кѣнца Серпня 1901.

Тов подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 1. Серпня 1901.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНИЯ:**

I. Мѣстодеканомъ Львѣвско-загородского деканата именованый:

О. Юліанъ Твардієвичъ парохъ Дмитровичъ.

II. Мѣстодеканомъ Львѣвско-загородского деканата именованый:

О. Володимиръ Брылинскій парохъ Гряды.

II. Мѣстодеканомъ Буского деканата именованый:

О. Теодоръ Бѣлевичъ парохъ Вырова.

Завѣдательства получили ОО.:

Михаиль Мосора excurrendo въ Жуковѣ, Максимиліанъ Кинашъ въ Дѣдиловѣ, Александръ Ярымовичъ въ Якимовѣ, Іосифъ Бородієвичъ въ Драганѣвцѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

на Пустомыты: 1) Николай Кукурудза, 2) Володимиръ Сабатъ, 3) Михаилъ Яцкевичъ — въ списъ: 4) Володимиръ Глѣбовицкій, 5) Николай Романюкъ, 6) Павло Кудрикъ, 7) Иполитъ Хоминъ, 8) Евгенийъ Мондѣбовичъ, 9) Володимиръ Стернюкъ, 10) Василій Владычинъ.

на Куропатники: Николай Романюкъ самъ одинъ.

на Арыштѣвъ: 1) Іоанъ Палѣвъ, 2) Павло Дудикъ, 3) Корнилій Лотоцкій.

Презенту отримавъ:

О. Антоній Зарыхта на Шляхтинцѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаджає ся на канон. институцію 00:

Іоана Рудницкого на Протесы, Іоана Маркевича на Млынище, Іеронима Алексевича на Чернихѣвъ, Іосифа Гоцкого на Стругинъ нижній, Володимира Чайковского на Бужокъ, Іосифа Рейтаровского на Качанѣвку.

Канон. институцію отримали 00.:

Иларій Мединскій на Шижкѣвъ и Михаилъ Ваврикъ на Пѣдкамѣнь.

Декретъ увѣльнена вѣдѣ испиту конкурсового парох. на протягъ 6 лѣтъ отримали 00.

Юліанъ Мандычевскій парохъ Николаева, Савинъ Устіяновичъ парохъ Головеца.

Власть binaudi до кѣнца Червня 1902 р. одержали 00.:

Парохъ и Сотрудники въ Тарнополи.

Вставлено ся до св. Апостольского Престола о вѣдпусть для церкви:

Св. Анны въ Голоску.

Вѣдпусты на всегда отримали церкви:

Св. О. Николая въ Островъ, Усѣкновенія ч. главы Св. Іоанна Крестителя въ Рудъ:
Св. О. Николая въ Войниловъ.

Престолъ упривилеованый на 7 лѣтъ отримали церкви:

Св. Іоанна Крестителя въ Иванѣвъ, Успенія Пр. Богородицъ въ Ярычовъ новѣмъ, Всеведенія въ Храмъ П. Б. въ Ярычовъ старѣмъ, Преображенія Г. И. Христа въ Буркановъ, св. Арх. Михаила въ Дозовъ, Св. О. Николая въ Островъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Сильвестеръ Лепкій, парохъ Жукова, померъ дня 5. Червня.

О. Теодоръ Мацелюхъ, парохъ Дѣдилова, померъ дня 13. Червня.

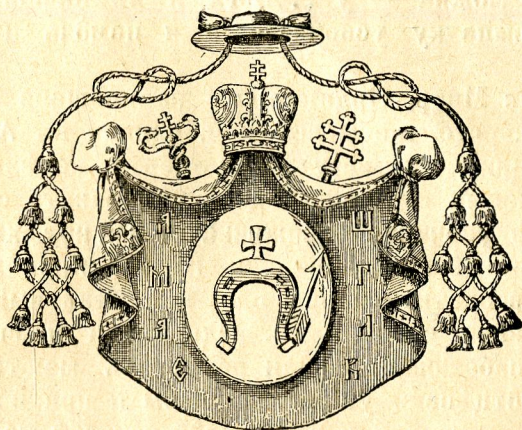
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдѣ Митрополитального Ординаріата.

Лѣвѣвъ, дня 10. Серпня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 12. Вересня.

Ч. XI.

Ч. 61.

Ч. 5420. — Розпоряджає ся щорочне набоженство для рекрутѣвъ въ мѣсяци вересня.

Всѣхъ ц. к. войсковый Урядъ парохіальный львівского округа зауваживъ слушно въ поданю до Митр. Ординаріату внесенѣмъ, що служба войскова, хоть честна и конечна, но має такожъ великѣ тяжкостѣ и часто молодцѣ, першѣй разѣ до тоижь службѣ побранѣ, зъ розпуки або и зъ бути, залишаючи упѣмненя родичѣй своихъ, вѣддають ся пѣяньству або и розпустѣ, нищать здорѣе свое физичне и моральне, и неразѣ стають ся згѣршенемъ цѣлымъ громадамъ. А часомъ, угративши належиту пѣдставу моральну и религійну, при неминуемыхъ часовыхъ обтяженяхъ службѣ, котрѣ для старшихъ воякѣвъ ничимъ суть, они упадають на духу такъ, що навѣтъ и жите собѣ вѣдбирають.

Яко вѣрующѣ христіане повиннѣ мы въ всѣхъ терпѣняхъ сего житя, котрѣ не дадутъ ся усунути, потѣхи и помочи шукати тамъ, где едино

правдиву потѣху найти можна — у Г. Бога и въ нашѣй св. вѣрѣ. Тамъ найдемъ въ кождѣмъ випадку успокоене, а и помѣчь и благословенство Боже.

Протое розпоряджае Митр. Ординаріятъ на прошене тогожъ Всч. войскового Уряду парохіального, щобы всѣ Всч. парохіи въ Архіепархіи въ мѣсяци Вересни кождого року въ третю або четверту недѣлю при проповѣди оголосили, що въ означеный седмицный день водправити ся при выстаеленю Найсв. Тайнѣ въ пушцѣ урочисте набоженство для новыхъ рекрутѣвъ, котрі мають въ тѣмъ роцѣ до войска ставити ся. Въ тѣй проповѣди належить рекрутѣвъ по вѣтцѣвски заохотити, щобы они всѣ безъ выимки на тѣмъ набоженствѣ були и такожъ сповѣдъ св. водправили и св. Причастіе прийняли. Пѣдчасъ тогожъ набоженства для рекрутѣвъ мають ся они въ водновѣднѣй промовѣ по вѣтцѣвски упѣмнути, щобы и при войску вѣру св. заховали, все на Г. Бога памятали и въ кождѣй потребѣ до Него удавали ся, абы по скѣнченѣй службѣ побожно и честно и въ ласцѣ Божѣй до дому вернули.

Тое урочисте набоженство и особливо зъ серця походяче упѣмнене священника позѣстане все въ памяти рекрутѣвъ, а то тымъ бѣльше, позаякъ они въ тыхъ дняхъ лѣпше до тогожъ розположеніи суть. Такій урочистый день не лишити ся безъ великого пожитку на цѣлый часъ ихъ службы въ войску.

Митр. Ординаріятъ має певну надѣю, що всѣ Всч. Парохіи предлежаще розпоряджене, котре естъ такъ дуже важне для духовного добра и спасенія рекрутѣвъ, всегда ревно выповняти будуть.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Серпня 1901.

Ч. 61.

Ч. 1072. — Поручае ся книжку „о. І. Боско“.

Напечатана парохомъ Жужеля, Всч. о. Сѣлецкимъ, книжка: „О. Іоаннъ Боско“ не знайшла у нашого Всч. Клира такого пріему, на якій зъ огляду на еѣ содержане заслужила собѣ. Зъ тысячу напечатаныхъ примѣрникѣвъ майже половина почивае на складѣ.

По причинѣ свободы печати множать ся у насъ книжки, газеты и брошурѣ, котрі ширять моральну гниль межи нашимъ сельскимъ народомъ, а вжежъ другого якого то лѣку на сю язву не ма, якъ тѣлько ширене писемъ періодичныхъ и книжокъ, котрыхъ содержане вело бы до Бога, и тымто запобѣгало суспѣльному розкладови.

Выдаючи речену книжку не глядавъ авторъ якои то матеріальной користи для себе, — весь дохѣдъ жертвувавъ вѣнъ на пѣдпомогу для сихъ убогихъ талантливыхъ сельскихъ дѣвчатъ, котрі совершивши видѣловій школы не мають спроможности задля матеріальной нищеты дальше образувати ся.

Зъ огляду на приведеній ту обставины поручає ся підчиненому Всч. Клирови, щобы розповсюднювавъ речену книжку такъ въ родинныхъ кругахъ, якъ такожъ въ сельскихъ читальняхъ, въ котрыхъ неразъ ту и тамъ нездорова для духа пожива появляє ся.

Книжку сю можна дѣстати чи то впростъ у автора, чи въ печатни Н. Джулинського въ Перемышлі, чи въ Ставропигійскій книгарни въ Львовѣ, по цѣнѣ 1 корони.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львовѣ, дня 31. Серпня 1901.

Ч. 62.

Ч. 5910. — Въ справѣ частныхъ сотрудниковъ.

Всѣ Всч. Уряды деканальні сеи АЕпархіи взывають ся до якъ най-скоршого предложенія сюда поазбучного выказу парохій зъ частными сотрудниками платными зъ фонду религіозного, при наведеніи числа и даты тут. интимату о в. призволеніи платнѣ зъ фонду религіозного, часу вѣдъ которого до которого платня тая призовлена а коли о продовженіи платнѣ уже подано, числа и даты предложенія деканального на продовженіи платнѣ зъ фонду религіозного.

По парохіяхъ зъ частными сотрудниками платными зъ фонду религіозного мають выказати ся парохіи зъ частными сотрудниками платными вѣдъ дотычныхъ пароховъ, коли такі въ деканатѣ знаходять ся.

Въ конці примѣчає ся, що поданія о продовженіи платнѣ зъ фонду религіозного не будуть увзгляднені, коли Уряды декан. не предложать ихъ сюда по приписамъ тут. розпорядженія зъ 6. Червня 1901, ч. 3703 (Вѣдом. Ч. VIII. стор. 83), т. е. при наведеніи числа и даты тут. интимату о попереднѣмъ в. призволеніи платнѣ зъ фонду религіозного и що найменше на три (3) мѣсяцѣ передъ ушлывомъ тои платнѣ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 3. Вересня 1901.

Ч. 63.

Ч. 5921. — Въ справѣ маючихъ ся вѣдбути на дняхъ 8., 9., 10. и 11. лат. Жовтня с. р. реколекцій для Всч. Духовенства.

На прошеніи Вѣдѣлу Товариства св. Ап. Павла подає ся до вѣдомости Всч. Клира Архіепархіального, що реколекції духовні для Всч. Духовенства вѣдбудуть ся на дняхъ 8., 9., 10. и 11. лат. Жовтня с. р. въ гр.-кат. духовной Семинаріи въ Львовѣ. Желаячи взяти участь въ тыхже зволють повѣдомити Вѣдѣлу Товариства найдалше до 4. Жовтня с. р. Перша наука

реколекційна зачне ся въ понедѣлокъ 7. Жовтня въ вечеръ. Кошта удержаня на цѣлый часъ вынесуть 10 коронъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Вересня 1901.

Ч. 64.

Ч. 5588. — Въ справѣ маючого ся вѣдбути на дняхъ 5. и 6. Листопада испиту конкурсового парох.

Испытъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 5. и 6. н. ст. Листопада 1901.

Получившій позволене пѣддати ся сему испытови мають о годинѣ пѣвъ до 8. рано дня 5. Листопада въ Церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслушаня Службы Божьей „о призванѣ помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ консисторскихъ зѣбрати ся, где на приготованѣмъ до того листѣ выпишуть свои имена и выкажуть ся позволенѣмъ до приступленя къ тому испытови. Дальшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытомъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 7. Вересня 1901.

Ч. 65.

Ч. 5545. — О набоженствѣ жовтневѣмъ сего року.

Пригадуе ся Всч. Священству приписане на кождый рѣкъ набоженство, котре черезъ мѣсяць Жовтень пѣсля церковного численя вѣдправляти ся має пѣсля АЕпарх. Вѣдомостей зъ р. 1897 Ч. 71, стор. 138—142.

Приписана при тѣмъ набоженствѣ молитва къ св. Обручнику Іосифу була звѣдси розѣслана вразъ зъ числомъ Х. Вѣдомостей изъ 1889 р. (ч. пор. розпорядженя 59., стор. 93.); а если бы молитва тая въ якѣйсь церквѣ бравувала и не вѣднайшла ся, то належить ю або вѣдписати або безпроволочно зъ книгарнѣ Ставропигійского Института спровадити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. Серпня 1901.

Ч. 66.

Обвѣщеня конкурсѣ.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

- а) *пѣдъ днемъ 29. Серпня 1901 зъ реченцѣмъ до дня 24. Жовтня 1901:*
 Лешнѣвъ зъ прилуч. Пѣски, деканата Бродского, наданя ВПреосвященого Митр. Ординаріату;

б) підв'язаний 5. Вересня 1901 зреченням до дня 31. Жовтня 1901:
Стриганець зречений. Рекшинъ и Дворецъ, деканата Нараѣвского, надання
 ВПреоосвященнаго Митроп. Ординаріату.

Водъ Митрополитальнои Консисторіи.

ХРОНИКА

ИМЕНОВАНИЯ:

Совѣтникомъ Митроп. Консисторіи именованъ:

О. Лука Авдыковичъ, парохъ Ивачова горѣшного.

II. Мѣстодеканомъ для декан. Бережаньского именованъ:

О. Емилианъ Дудровичъ, парохъ Таврова.

Завѣдательства получили ОО.:

Едвардъ Косановскій въ Протесахъ, Теофилъ Луцикъ въ Кошлякахъ, Николай Галанти въ Лешневѣ.

Сотрудництво отримавъ:

О. Евгений Бартошъ въ Зарваници.

Въ пропозиціи умѣщені ОО.:

на **Фалишъ**: 1) Ярославъ Лучаковский, 2) Павло Кульчицкій, 3) Филеомонъ Ковальскій — а въ списѣ: 4) Михаилъ Горчинскій.

на **Зарубинцѣ**: 1) Северинъ Наконечный, 2) Павло Кульчицкій, 3) Николай Романюкъ — а въ списѣ: 4) Іоанъ Иванчукъ, 5) Теодоръ Пайкушъ.

на **Дулибѣ** дек. Ходоробского: 1) Зенонъ Гутковский, 2) Юліанъ Барановскій, 3) Михаилъ Сивенскій — а въ списѣ: 4) Едвардъ Косановскій.

на **Стольско**: 1) Михаилъ Гаврилюкъ, 2) Филеомонъ Ковальскій, 3) Емилианъ Ярославичъ.

на **Денисовѣ**: 1) Георгій Чубатый, 2) Амврозій Рыбакъ, 3) Іосифъ Лѣщинскій — а въ списѣ: 4) Антоній Копертинскій, 5) Михаилъ Горбачевскій, 6) Антоній Сосенко, 7) Михаилъ Мосора, 8) Іоанъ Гарматій, 9) Оноферъ Чубатый, 10) Петро Петриця, 11) Юліанъ Борачокъ, 12) Іоанъ Иванчукъ, 13) Володимиръ Стернюкъ.

на **Грибовичѣ**: 1) Юліанъ Твардівичъ, 2) Іоанъ Билинkevичъ, 3) Василій Бернацкій — а въ списѣ: 4) Іоанъ Божейко, 5) Володимиръ Сабать, 6) Андрей Одѣжинскій, 7) Володимиръ Глѣбовицкій, 8) Николай Пясецкій, 9) Василій Владычинъ, 10) Іосифъ Романюкъ, 11) Теодоръ Пайкушъ.

на **Чижи́ковѣ**: 1) Николай Романюкъ, 2) Іоанъ Яблонскій, 3) Николай Пясецкій — а въ списѣ: 4) Василій Владычинъ.

на **Бережницю**: 1) Володимиръ Чепѣль, 2) Іоанъ Бордунъ, 3) Іосифъ Дикій — а въ списѣ: 4) Филеомонъ Ковальскій.

на **Путятинцѣ**: 1) Теофилъ Луцикъ, 2) Николай Романюкъ, 3) Володимиръ Була — 4) Симеонъ Мушкевичъ, 5) Маріанъ Клодзинскій, 6) Теодоръ Пайкушъ, 7) Александеръ Гутковский, 8) Юліанъ Барановскій.

на **Иловѣ**: 1) Климентій Калинскій, 2) Игнатій Глѣбовицкій, 3) Емилианъ Ярославичъ.

на **Бѣлоголовѣ**: 1) Михаилъ Яцкевичъ, 2) Левъ Юрчинскій.

на **Стратинѣ**: 1) Николай Романюкъ, 2) Теодоръ Пайкушъ.

на Долге дек. Стрыйского: 1) Петро Чекалюкъ, 2) Володимиръ Глѣбовицкій, 3) Николай Романюкъ.
на Пѣдлицѣ: 1) Андрей Одѣжинскій, 2) Теодоръ Кордуба, 3) Александеръ Гутковскій.

Презенты отримали 00.:

Теодоръ Муровичъ на Лолинѣ, Іоанъ Дурбакъ на Божикѣвъ, Іоанъ Маркевичъ на Дарахѣвъ, Володимиръ Сабатъ на Синевѣдско нижне, Павло Дудикъ на Дришѣвъ, Іоакимъ Федюкъ на Студѣнку, Николай Романюкъ на Куропатники, Володимиръ Стернюкъ на Пуестомыты, Михаилъ Горчинскій на Фалишѣ, Александеръ Гутковскій на Пѣдлицѣ, Антоній Копертинскій на Денисѣвъ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаджає ся на канон. институцію 00.:

Іоакима Федюка на Студѣнку, Володимира Чайковского на Бужокѣ, Іосифа Гоцкого на Струтинѣ нижній, Антонія Зарихты на Шляхтинѣ, Іоана Дурбака на Божикѣвъ, Павла Дудика на Дришѣвъ, Володимира Сабата на Синевѣдско нижне, Антонія Копертинскыго на Денисѣвъ и Александра Гутковского на Пѣдлицѣ.

До канон. институціи вѣзвані 00.:

Іосифъ Гockій на Струтинѣ нижній, Володимиръ Чайковскій на Бужокѣ, Іоанъ Дурбакъ на Божикѣвъ, Павло Дудикъ на Дришѣвъ, Володимиръ Сабатъ на Синевѣдско нижне, Антоній Копертинскій на Денисѣвъ и Александеръ Гутковскій на Пѣдлицѣ.

Митр. Консисторія дозволила институовати ся въ мѣс. Мартѣ 1902:

О. Іоакиму Федюку на Студѣнку.

Канон. институцію отримали 00.:

Іоанъ Маркевичъ на Млынище, Михаилъ Олексиниъ на Суховолу, Теодоръ Дзюба на Руду дек. Стрыйского, Антоній Зарихта на Шляхтинѣ, Іосифъ Рейтаровскій на Качанѣвку, Іосифъ Бородіевичъ на Драганѣвку.

Декретъ увѣльнення вѣдъ испиту конкурсового парох. на протягъ 6 лѣтъ отримали 00.:
Александеръ Здерковскій парохъ Крушельницѣ, Николай Пѣджарко парохъ Гавѣвъ, Никефоръ Клубокъ парохъ Суходолѣвъ.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ: въ Сорокахъ и Кудобинцяхъ на дальшій 1 рѣкъ.

Митроп. Ординаріятъ надавъ стипендію зъ фундаціи им. Св. Георгія въ рѣчній сумѣ 200 кор.:

п. Володимиру Кобринови слух. II. р. правъ на ц. к. Универзитетѣ львѣвскѣмъ.

Брацтва найсв. Тайнъ зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

Преп. О. Онуфрія въ Добротворѣ, св. Параскевы въ Пѣдкамени, Св. О. Николая въ Терпилѣвцѣ, Св. О. Николая въ Соколѣвцѣ, Св. Іоанна Крестителя въ Пѣдгородю, Св. Безеребрыкъ Космы и Даміяна въ Махнѣвцяхъ.

Братство тверезости зѣстало канонно установлено при церквѣ:

Св. Іоанна Крестителя въ Пѣдгородю.

Выказъ всѣхъ жертвъ вплынувшихъ до Канцеляріи Митр. Консисторіи вѣдъ 1. Цвѣтня до 30. Червня 1901:

а) на потребности Святого Отця :

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій 4 кор., Всч. Ур. пар. въ Кривѣмъ 10 кор., въ Браткѣвцяхъ 7 кор. 41 сот., въ Опѣрци 4 кор. —

б) на мисіи и грѣбъ Христовый въ Святой земли :

Всч. Ур. пар. въ Осташѣвцяхъ 16 кор., въ Долгѣмъ 1 кор. 60 сот., въ Панасѣвцѣ 4 кор., въ Дашавѣ 3 кор. 80 сот., въ Курникахъ 5 кор. 15 сот., въ Вишенцѣ великѣй 8 кор. 70 сот., въ Шумлянахъ 6 кор. 20 сот., въ Дубравцѣ 9 кор., въ Струтинѣ выжнѣмъ 2 кор. 80 сот.

в) на мисіи и знесеніе неволѣ въ Африкѣ :

Всч. Ур. пар. въ Осташѣвцяхъ 2 кор. 40 сот. —

г) на мисіи католицкѣй :

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій 4 кор.

д) на Институтъ св. Іосафата :

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій 4 кор., Всч. Ур. пар. въ Панасѣвцѣ 2 кор. 72 сот.

е) на Служебницѣ Пр. Д. Маріи :

Всч. Ур. пар. въ Панасѣвцѣ 2 кор.

ж) на Товариство св. Ап. Петра :

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій 4 кор.

з) на новиціатъ въ Словитѣ :

Впр. О. Пралатъ Кобыляньскій 4 кор.

и) на фондъ неопитовъ :

Даръ бл. п. Кардинала Сембратовича 1978 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Іосифъ Макогонскій, парохъ Стриганецъ, померъ дня 12. Липня 1901.

О. Евгений Лотоцкій, парохъ Лешнева, померъ дня 4. Серпня 1901.

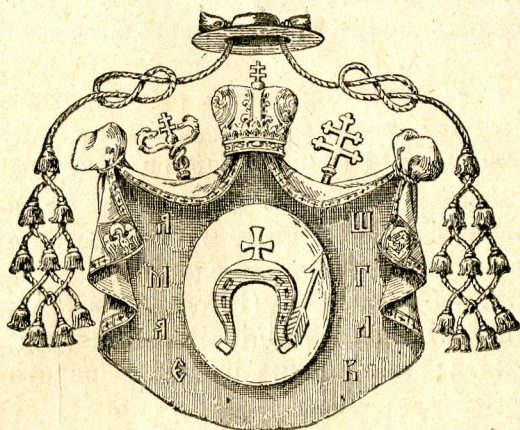
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Кліра.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвъ, дня 12. Вересня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 26. Жовтня.

Ч. XII.

Ч. 67.

Ч. 6061. — Литургія за Соединеніе восточной Церкви зъ вѣдпустами.

Дуже великою рѣчею для славы Божой, для вѣры св. и Церкви Христовой есть Соединеніе восточной Церкви; но до устороненія того застарѣлого и зъ такъ великимъ згѣршенемъ для вѣры Христовой злученого раскола потреба очевидно великого милосердія и великой ласки Божой. Тому Зѣбране Клерикѣвъ св. Ап. Павла, маюче головный свѣй осѣдокъ въ Римѣ, завежо въ церквѣ своѣй въ Парижи тоє побожне упражненіе, що въ честь Пресв. Непорочно зачатой Матери Божой вѣдправляе ся тамже въ свято тогожъ Непорочного Зачатія и кромѣ того разъ кожного мѣсяця св. Литургія въ на-мѣренію Соединенія греко-рускои Церкви.

До того побожного упражненія одержало вспѣмнене Зѣбране вѣдъ 6. п. Папы Пія IX. письмомъ изъ 30. Цвѣтня 1872 тую ласку, що всѣ Вѣрній за каждый разъ, коли правдиво каючи ся исповѣдають ся, запричащають ся, при вспѣмненѣй св. Литургіи побожно присутствуютъ и заразомъ помолять

ся о згоду християнських Князѣвъ, выкоренене ересей и возвышене св. Матери Церкви, доступать повный вѣдпущь, котрый такожъ за душѣ помершихъ жертвовати можуть. Окрѣмъ того дѣстало вспѣмнене Зѣбране заравомъ власть, що той самъ привилей може оно такожъ всякимъ другимъ вѣдъ себе де небудь означенымъ церквамъ заудѣлювати, если въ тыхъже церквахъ будуть за дозволенемъ Ординарія повышій св. Литургіи вѣдправляти ся.

О тѣмъ отже повѣдомляють ся ВЧ. Настоятелѣ церквей въ Архіепархіи. И если котрій схотять до того такъ пожеланого дѣла прилучити ся и притѣмъ повышій привилей вѣдпустѣвъ одержати, то мають они або впростъ до вспѣмненого Зѣбрана вѣднести ся (*Praepositus Generalis Congregationis Clericorum Regularium Sti Pauli, vulgo Barnabitarum, Roma*) и одержану грамоту тутъ предложити; або можна о томъ посредствомъ Митр. Ординарія просити.

И Митр. Ординаріятъ удѣляє для тыхъ всѣхъ ВЧ. Настоятелѣвъ церквей, котрій повыше побожне упражнене въ своихъ церквахъ запровадять, при правленю тыхъ вѣдпустовыхъ Литургій въ тѣхъже дни власть розрѣшати каючихъ ся вѣдъ грѣхѣвъ задержаныхъ.

При тѣмъ примѣчае ся, що правлене вспѣмненыхъ Литургій очевидно не естъ стислымъ обовязкомъ, але къ доступленю вѣдпустѣвъ конечнымъ. И если щомѣсячне правлене деколи опустити ся, то прото привилей вѣдпустѣвъ для дотычної Церкви наданый, ще не тратитъ ся. Яко найспосѣбнѣйшій щомѣсячный день до тойже вѣдправы означае Митроп. Ординаріятъ першу середу кожного мѣсяця.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Вересня 1901.

Ч. 68.

Ч 6148. — Власть розрѣшаня вѣдъ грѣхѣвъ задержаныхъ.

Митр. Ординаріятъ удѣляє власть розрѣшаня вѣдъ грѣхѣвъ задержаныхъ всѣмъ ВПр. греміяльнымъ и почетнымъ Крылошанамъ Митр. Капитулы, ВПр. Парохамъ Львѣвскимъ и Завѣдателямъ тыхъже парохій, и Всч. ОО. Деканамъ и Завѣдателямъ деканатѣвъ — яко постоянно до тыхъ достоинствъ и урядѣвъ привязану; причѣмъ мають Они заравомъ пѣсля Вѣдомостей ч. 54 (ст. 92) также власть розрѣшаня вѣдъ грѣхѣвъ въ латиньскѣй Архіепархіи задержаныхъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Вересня 1901.

Ч. 69.

Ч. 6315. — Благословеніє Апостольске зъ повнымъ вѣднустомъ при мисіяхъ въ Архіепархіи на 7 лѣтъ удѣлене.

Письмомъ св. Конгрегаціи къ розширеню вѣры въ справахъ обрядѣвъ восточныхъ пѣдъ Ч. 12.122 изъ 20. Грудня 1900 удѣливъ Св. Отець на сѣмъ лѣтъ при мисіяхъ, котрѣ за согласіемъ Ординаріа въ Архіепархіи вѣдбувають ся, Благословеніє Апостольске зъ повнымъ вѣднустомъ для всѣхъ вѣрныхъ, котрѣ надъ половину въ мисіи участвовали и при благословенію зъ крестомъ на кѣнци послѣдной проповѣди притомнѣи бу уть, если правдиво каючи ся исповѣдають ся, запричащаютъ ся, вѣдвѣдають церковь, въ котрѣи проповѣди вѣдбували ся, и тамже черезъ якійсь часъ побожно къ Богу помолять ся о розширеніи вѣры св. и въ намѣренію Его Святости. Вѣднустъ той можна и за душѣ помершихъ жертвовать.

Вѣдповѣдно до содержания сего наданя не має ся при тыхже мисіяхъ особне благословеніє въ имени Св. Отця давати; але всѣ вѣрнѣи, котрѣ суть притомнѣи на высше вѣспѣмненѣмъ благословенію зъ крестомъ и аочѣи наведенѣи условія выповнять, вже тымъ самымъ одержують Благословеніє Апостольске зъ повнымъ вѣднустомъ злучене.

О мисіяхъ, котрѣ мають ся вѣдбувати, належить прото всегда до Митр. Ординаріята доносити, и по одержанѣи звѣдси вѣдповѣди удѣлене Благословенія Апостольского зъ повнымъ вѣднустомъ вѣрнымъ на початку мисіи пару разѣвъ, а потому зновъ при кѣнци мисіи оголосити.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Вересня 1901.

Ч. 70.

Ч. 6611. — Въ справѣ частныхъ сотрудниковъ.

Зъ покликѣмъ на тут. розпорядженіи зъ дня 3. вересня 1901. Ч. 5910. (Вѣдом. Ч. XI. стор. 101.) взывають ся всѣ Всч. Уряды дек. поновно до оборотного предложенія сюда поазбучного выказу парохій зъ частными сотрудниками платными зъ фонду религійнаго.

Окрѣмъ дати въ покликанѣмъ тут. розпорядженію затребуваныхъ має въ такѣмъ выказѣ зазначити ся еще, чи посада частного сотрудника въ дотычнѣи парохіи есть обсаджена и кто еи занимае

Тѣи Всч. Уряды дек., котрѣ въ своихъ предложеныхъ уже сюда выказахъ даты тои не подали, мають донести сюда додатково, чи посада частного сотрудника въ дотычнѣи парохіи есть обсаджена и кто еи занимае.

Тѣи зновъ Всч. Уряды дек., въ которыхъ деканатѣи нѣтъ парохій зъ частными сотрудниками, мають, якъ то розумѣа ся само собою, предложити сюда выказъ негативный т. е. донести сюда, що въ там. деканатѣи нѣтъ парохій зъ частными сотрудниками.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 7. Жовтня 1901.

Ч. 71.

Ч. 6540. — Просьба о помѣчъ для спасенія 400 людей вѣдъ голодовой смерти.

„Дня 23. Вересня 1901 великій пожаръ навѣстивъ село Малновъ въ повѣтѣ Мостискѣмъ. Люде були въ поли, прото о ратунку не було бесѣды. Огонь пѣдкрѣплений сильнымъ вѣтромъ поголотивъ 70 селяньскихъ хатъ разомъ зъ ихъ 331 будынками господарскими, зъ цѣлымъ запасомъ збѣжа и пашѣ, зъ всѣми знарядями домашними и господарскими. Все обернуло ся въ попѣлъ. Згорѣла также школа и канцелярія громадска. Шкода урядово обчислена выносить 206.000 коронѣ. 400 людей осталось безъ одежи, хлѣба и даху.

Въ имени мѣстцевого комитета спасательного прошу добрѣ сердца о помѣчъ, абы нещасныхъ спасти вѣдъ голодовой смерти. *Теофилъ Глушкевичъ*, гр. кат. приходникъ и предѣдатель комитета спасательного въ Малновѣ, почта Краковецъ.“

Повышшу просьбу поручае ся такъ Всч. Клирови якъ и вѣрнымъ до якъ найобильнѣйшого увзглядненія зъ тымъ, що упрошенѣ тутъ жертвы посылати належить на руки выше згаданого предѣдателя.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. Жовтня 1901.

Ч. 72.

Ч. 6480. — О богослужебныхъ стипендіяхъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича.

Управляющій Совѣтъ Института „Народный Дѣмъ“ въ Львовѣ подае пѣдъ днемъ 12. (25.) Вересня до Ч. 835 до вѣдомости Митроп. Консистеріи слѣдующе:

„Согласно съ постановленіями учредительной грамоты стипендіино-богослужебной фундаціи имени блаж. памяти Григорія Шашкевича арт. VIII. имѣемъ честь до свѣдѣнія Всесвѣтлѣйшей и Высокопреподобной греко-кат. митрополичей Консистеріи, що число припадающихъ изъ повышей фундаціи богослужебныхъ стипендій по 100 (сто) коронѣ для львовской архіепархіи выносить полную, фундаторомъ назначенную сколькость — пять (5), т. е. разомъ суму 500 (пятьсотъ) коронѣ.

Въ виду того имѣемъ честь просити, чтобы Всесвѣтлѣйшая и Высокопреподобная Консистерія изволила розписати относительный конкурсъ, а послѣ сообщила „Народному Дому“ во Львовѣ имена тѣхъ священниковъ, которыи тамошнею Высокопреподобною Капитулою названными стипендіями своевременно надѣлены будутъ.“

Покликуячися на тутешне оголошене всѣхъ условій, пѣдъ котрыми тую одноразову стипендію получить можна зъ дня 3. Липня 1897 Ч. 6305 въ Вѣдомостяхъ АЕпархіальныхъ, вызначае ся реченець до убѣгательства о тую стипендію до д. 25. Листопада 1901 зъ възванѣмъ, чтобы компетенты о

тую богослужебну стипендію свои прошеня посредствомъ дотычныхъ урядѣвъ деканальныхъ въ наведенѣмъ реченци предложили.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 9. Жовтня 1901.

Ч 73.

Ч. 7050. — Змѣна реченця испиту конкурсового парохіального.

Змѣняе ся оголошений печенець взглядѣмъ вѣдбути маючого ся испиту конкурсового парохіального въ той способъ, що устный испытъ вѣдбуде ся дня 4. Листопада, а письменный дня 5. Листопада с. р.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 26. Жовтня 1901.

Ч. 74.

Обвѣщення конкурсовѣ.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ пѣдъ днемъ 10. Жовтня 1901 зъ реченцемъ до дня 5. Грудня 1901 слѣдуючій парохіи:

- Ч. 6582. — Зелена зъ прилуч. Паѣвка, дек. Скалатского, наданя приватного.
- Ч. 6583. — Увсе зъ прилуч. Маловоды, Александрѣвка, Маковиско, Могила и Тригубова, декан. Пѣдгаецкого, наданя приватного.
- Ч. 6584. Стрѣлкѣвъ, декан. Стрыйского, наданя приватного.
- Ч. 6585. — Надѣтичѣ, декан. Роздѣльського, наданя фундаціи Станислава графа Скарбка.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 6856. — Розписуе ся конкурсъ на посаду катихита при школахъ народныхъ въ Болеховѣ.

Въ цѣли сталога замѣщеня посады катихита въ 5-класовыхъ школахъ мужескѣй и женскѣй въ **Болеховѣ** розписала ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Долинѣ конкурсъ. До той посады привязані суть поборы III. класы платъ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899 ч. 81. В. з. кр.

Священники убѣгаючи о тую посаду мають належито удокументовані поданя внести посредствомъ своей настоятельной власти до высше сказаной ц. к. окружной Рады шкѣльной до дня 15. Листопада 1901.

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1901.

III.

Ч. 6857. — Розписує ся конкурсъ на посаду катихита въ Рогатинѣ.

Ц. к. окружна Рада шкôльна въ Рогатинѣ розписала пôдъ д. 18. Вересня 1901 Ч. 2390 конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. кат. катихита въ 6-клясовôй школѣ мужескôй въ Рогатинѣ зъ обовязкомъ учити религiи такожъ въ тамошнôй школѣ женьскôй. До тои посады привязанi суть поборы III. клясы платъ зъ увагледненемъ постановленя §. 4. ustawy зъ дня 23. Червня 1899 В. з. кр. ч. 81.

Священики убѣгаючи ся о тую посаду мають дотычнi удокументованi поданя посредствомъ своєї настоятельной власти внести до выше сказаной ц. к. окружной Рады шкôльной найдалыше до дня 15. Листопада с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вôдъ Митрополитальной Консисторiи.

Львôвъ, дня 17. Жовтня 1901.

IV.

Ч. 6858. — Розписує ся конкурсъ на посады катихитôвъ въ школахъ народныхъ въ Бôбрцѣ и Берездôвцяхъ.

Ц. к. окружна Рада шкôльна въ Бôбрцѣ розписала пôдъ д. 18. Вересня с. р. Ч. 1993 конкурсъ на слѣдуючи посады гр. кат. катихитôвъ:

1) На посаду катихита при 6-клясовôй школѣ въ Бôбрцѣ зъ поборами III. клясы платъ, по мысли ustawy зъ дня 6. Липня 1899, В. з. кр. ч. 85. зъ увагледненемъ § 4. ustawy зъ дня 22. Червня 1899. В. з. кр. ч. 81.

2) На посаду катихита при 5-клясовôй школѣ мѣшанôй въ Берездôвцяхъ, зъ поборами IV. клясы платъ.

Убѣгаючи ся о ти посады священики мають належито удокументованi поданя внести посредствомъ своєї настоятельной власли до ц. к. окружной Рады шкôльной въ Бôбрцѣ въ реченци до дня 15. Падолиста с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархiальн. до вѣдомости.

Вôдъ Митрополитальной Консисторiи.

Львôвъ, дня 17. Жовтня 1901.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали ОО.:

Даниль Роздольскiй въ Сиховѣ дек. Щирецкого, Лука Демчукъ въ Бужеву, Теодоръ Пиндусъ въ Зеленôй, Андрей Кинчель въ Увсю, Климентiй Калиньскiй въ Надѣтичахъ, Теодоръ Кордуба въ Лукавици нижнôй, Едвардъ Косановскiй въ Стрѣлковѣ, Теодоръ Гураль въ Стриганцяхъ, Юлианъ Барановскiй въ Жуковѣ.

Сотрудництва отримали 00.:

Максимъ Панасюкъ експоз. въ Ушнн ад Сасбѣвъ, Ілія Андрущишинъ въ Заваловѣ, Василій Левицкій екстон. въ Дячовѣ, Петро Петриця въ Зборѣ, Герасимъ Семкѣвъ експон. въ Гниличкахъ, Плятонъ Карпинскій въ Струсовѣ, Стефанъ Мохнацкій въ Кобыловолокахъ, Николай Здерковскій въ Семигиновѣ, Володимиръ Мармашъ новопост. пресв. въ Лозинѣ, Григорій Сапука новопост. пресв. въ Лишиці гор., Николай Матковскій новопост. пресв. II. сотрудничтво въ Стрю.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

на Германѣвъ: 1) Іоанъ Яблонскій, 2) Маріанъ Клодзинскій, 3) Василій Владычинъ — а въ списѣ: 4) Володимиръ Стернюкъ, 5) Павло Кульчицкій.
на Оброшинъ: 1) Николай Левицкій, 2) Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, 3) Яковъ Зробекъ.
на Тростянець: 1) Левъ Авдиковичъ, 2) Юліанъ Твардіевичъ, 3) Петро Чумаць.

Презенты отримали 00.:

Зеновъ Гутковскій на Дульбѣ дек. Ходорѣвъ, Михайлъ Гаврилюкъ на Стѣльско, Іоанъ Яблонскій на Чижикивѣ, Теодоръ Була на Путятинѣ, Николай Левицкій на Оброшинѣ, Алексей Бобикевичъ на Конюхѣвъ, Петро Чекалюкъ на Довге дек. Стрыйского, Игнатій Глѣбовицкій на Илѣвъ.

Зъ презенты зрезигнувавъ:

О. Петро Чекалюкъ на Довге, дек. Стрыйского.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаджає ся на канон. институцію 00.:

Льва Сълинського на Ражнѣвъ, Александра Мѣйского на Клещѣвну, Николая Романюка на Куропатники, Теодора Муровича на Долинѣ, Іоана Билинкевича на Грибовичѣ, Іоана Бордуна на Бережницю, Зенона Гутковского на Дульбѣ, Михаила Гаврилюка на Стѣльско, Алексея Бобикевича на Конюхѣвъ.

До канон. институціи вѣзвані 00.:

Левъ Сълинскій на Ражнѣвъ, Александеръ Мѣйскій на Клещѣвну, Николай Романюкъ на Куропатники, Теодоръ Муровичъ на Долинѣ, Іоанъ Билинкевичъ на Грибовичѣ, Іоанъ Бордунъ на Бережницю, Зеновъ Гутковскій на Дульбѣ, Михайлъ Гаврилюкъ на Стѣльско, Алексей Бобикевичъ на Конюхѣвъ.

Канон. институцію отримали 00.:

Александеръ Гутковскій на Пѣдлицѣ, Левъ Сълинскій на Ражнѣвъ, Іосифъ Гоцкій на Струтинѣ нижній, Михайлъ Горчинскій на Фалишѣ, Володимиръ Стернюкъ на Пустомитѣ, Володимиръ Кальба на Соколѣвъ, Павло Дудикъ на Дрыщѣвъ, Антоній Копертинскій на Денисѣвъ, Іоанъ Дурбакъ на Божикѣвъ, Іоанъ Бордунъ на Бережницю, Теодоръ Муровичъ на Долинѣ, Петро Чекалюкъ на Солуковѣ, Іоанъ Рудницкій на Протесѣ, Александеръ Мѣйскій на Клещѣвну, Алексей Бобикевичъ на Конюхѣвъ, Александеръ Любинецкій на Новошынѣ.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ:

въ Лапшинѣ, Козьовѣ, Новиці, Верѣовѣ, Сосновѣ, Мосткахъ, Козѣвцѣ, Байкѣвцяхъ, Довгѣмъ дек. Стрыйского, Куткѣвцяхъ, Остаѣвцяхъ, Стрыѣвцѣ, Колтовѣ, Полуховѣ и въ Кобыловолокахъ на 1 рѣкъ, а въ Сущинѣ на 2 роки.

Рукополагані зѣстали кандидаты стану духовного:

Тимотей Василевичъ, Володимиръ Мармашъ, Володимиръ Марчакъ, Николай Матковскій, Григорій Сапука.

До духовної семинарії на 1 рік прийняті слѣдуючі кандидати стану духовного:

- 1) Меляній Барчакъ, 2) Діонизій Бородайкевичъ, 3) Михайлъ Ганушевскій, 4) Теодоръ Голѣйчукъ, 5) Іосифъ Горчинскій, 6) Михайлъ Жовнирчукъ, 7) Николай Ивановичъ, 8) Романъ Каленюкъ, 9) Михайлъ Бриковичъ, 10) Левъ Кочѣй, 11) Михайлъ Костикъ, 12) Павло Костикъ, 13) Анатоль Малиновскій, 14) Василій Мандзякъ, 15) Николай Миндюкъ, 16) Михайлъ Михалевичъ, 17) Іоанъ Пасѣка, 18) Іоанъ Придаткевичъ, 19) Теодоръ Ракъ, 20) Николай Сировѣдѣвъ, 21) Володимиръ Скоробогатый, 22) Петро Стернюкъ, 23) Михайлъ Теребушка, 24) Володимиръ Федѣвъ, 25) Стефанъ Хировскій, 26) Николай Хмільовскій, 27) Алексей Шараневичъ, 28) Михайлъ Шараневичъ, 29) Володимиръ Яцишинъ, 30) Дмитрій Могоцкій, 31) Дмитрій Самборскій, 32) Павло Штокало, 33) Іосифъ Лохъ, 34) Онуфрій Волянскій.

Сертифікатомъ надѣлені слѣдуючі кандидати стану духовного:

- 1) Маріанъ Ярема, 2) Антоній Рудаевскій, 3) Василій Падохъ, 4) Константинъ Павлусевичъ, 5) Василій Олексинъ, 6) Стефанъ Ковалѣвъ, 7) Емиліанъ Кравичъ, 8) Іосифъ Лебѣзакъ, 9) Милошъ-Юрій Левицкій, 10) Александеръ Кмицикевичъ, 11) Теофілъ Дурбакъ, 12) Орестъ Дурбакъ, 13) Константинъ Гуляй, 14) Константинъ Александровичъ, 15) Іоанъ Брилинскій, 16) Василь Дуткевичъ, 17) Володимиръ Сарачинскій, 18) Емиліанъ Каленюкъ.

Власть *binandi* отримали 00.:

Пр. Парохъ въ Краснѣмъ до кѣнця Вересня 1902, парохъ зглядно сотрудинокъ въ Болеховѣ на 1 р.

Вѣдпусты на всегда отримали церкви:

пар. Успенія Пресв. Богородицѣ въ Крылосѣ, Конюхахъ, Налужу, фѣл. Покрова Пресв. Богородицѣ въ Репеховѣ, пар. Богоявленія Господняго въ Баличахъ подорожнихъ, пар. Св. Анны матери Пресв. Богородицѣ въ Голоску, пар. Рождества Пресв. Богородицѣ въ Малковичахъ, пар. Воскресенія Христоваго въ Воробѣвцѣ, пар. Рождества Христоваго и Св. О. Николая въ Галичи.

Выказъ всѣхъ жертвъ вплинувшихъ до Канцелярії Митр. Консисторіи вѣдъ 1. Липня до 30. Вересня 1901:

- а) на потреби Святого Отця: Всч. Урядъ парох. въ Володимирцяхъ 4 кор. 40 с.
- б) на мисіи католицкій: Всч. Урядъ парох. въ Вишенцѣ великоѣ 80 сот.
- в) на новиціатѣ въ Словитѣ: Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 1 кор.
- г) на Службебницѣ Пр. Д. Маріи: Впр. О. Пралатъ Кобылянскій 1 кор.

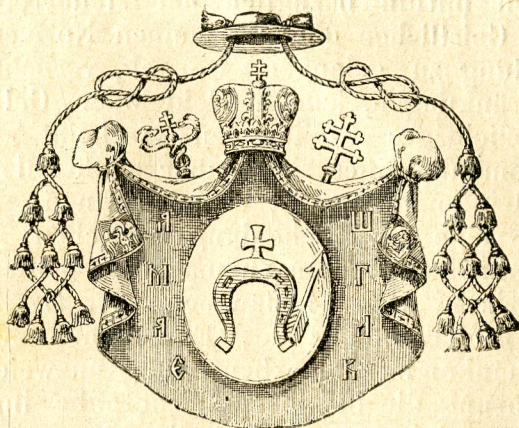
Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвъ, дня 26. Жовтня 1901.

АНДРЕЙ.

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнй ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 16. Листопада.

Ч. XIII.

Ч. 75.

Ч. 6572. — О обовязку фасіонованя до вымѣру податку особисто-доходового, такъ званныхъ ману-
альныхъ стипендій богослужебныхъ.

Ц. к. краєва Дирекція скарбу въ Львовѣ заудѣлила тутъ пѣдъ днемъ
20. вересня 1901 — ч. 76.844 слѣдующе:

Abschrift eines Finanzministerial-Erlasses an die k. k. Finanz-Landes-Direk-
tion in Innsbruck vom 28. Juni 1901, Z. 37608.

In Erledigung des Berichtes vom 5. Juni 1901, Zl. 14.695, betreffend
mehrerer Zeitungsnotizen in Angelegenheit der Behandlung der Manualmess-
stipendien in Absicht auf die Personaleinkommensteuer, wird der k. k. Di-
rektion folgendes erѡffnet:

Mit Aufhѡren der Wirksamkeit des provisorischen Congruagesetzes vom
19. April 1885, R. G. Bl. N. 47 ist die Spezialbestimmung des §. 202, Abs.
5 P. St. G. hinsichtlich der Messstipendien obsolet geworden, weil dieselben
nunmehr bei der Congruaergänzung überhaupt nicht mehr in Anrechnung

kommen. — Es haben mithin bezüglich der steuerrechtlichen Behandlung dieser Einkünfte der Geistlichen die allgemeinen Normen des Personalsteuergesetzes zur Anwendung zu gelangen, wonach, vorbehaltlich der gesetzlich vorgesehenen Einschränkungen, jede in Geld oder Geldeswerth bestehende Einnahme als steuerpflichtiges Einkommen erscheint. — Nach dieser Feststellung des Einkommenbegriffes sind daher auch alle Messstipendien ausnahmslos zur Personaleinkommensteuer einzubekennen, ohne dass es zullässig wäre, diesbezüglich eine Unterscheidung zwischen fundirten und nicht fundirten oder Manualmessstipendien zu machen. — Diese Anschauung ist in der mit dem h. o. Erlasse vom 14. Jänner 1901, Z. 2103 hinausgegebenen Belehrung über die Einbekennung des Einkommens der Geistlichen zum Zwecke der Personaleinkommensteuerbemessung unzweideutig zum Ausdrucke gelangt, welche Belehrung die bei ihrer Wiedergabe im Brixener Diöcesanblatte hinzugefügte Einschränkung auf fundirte Messstipendien nicht enthält. — Mit der nach dem Personalsteuergesetze nunmehr uneingeschränkt eintretenden Steuerpflicht der Einkünfte aus Messstipendien hat das in einem der Zeitungsartikel angezogene Erkenntniss des Verwaltungsgerichtshofes vom 5. Juli 1892 N. 2194 (Budw. N. 6720) gar nichts zu thun. — Der Verwaltungsgerichtshof hat in diesem Erkenntnisse die Besteuerung der Einkünfte aus Manualmessstipendien aus dem Grunde als mit den Bestimmungen des damals in Geltung gestandenen Einkommensteuerpatentes nicht im Einklange stehend erklärt, weil der Einkommensteuer II. Classe nur ein Einkommen unterlag, welchem der Charakter eines Entgeltes für Dienstleistungen zukommt, während nach der Auffassung des canonischen Rechtes das Messstipendium als eine Liebesgabe aus Anlass der Messpersolvierung erscheint. — Der Verwaltungsgerichtshof hat aber schon damals in den Entscheidungsgründen hervorgehoben, dass diese aus Messstipendien fliessenden Bezüge zweifellos ein Einkommen des Pfründners bilden und es als unbestreitbar erklärt, dass dieses Einkommen steuerpflichtig wäre, wenn die geltenden Einkommensteuervorschriften jede Art des Einkommens als steuerpflichtig erklären würden. — Diese Voraussetzung trifft nunmehr nach der gegenwärtigen Rechtslage zu, weil, wie bereits oben erwähnt, §. 159 P. St. G. das Einkommen thalsächlich in diesem weiten Sinne umschreibt. — Die im zweiten Absatze dieses Paragraphen vorgesehene Ausnahme von der Steuerpflicht bei Schenkungen und ähnlichen unentgeltlichen Zuwendungen kann auf die Manualmessstipendien keine Anwendung finden, weil die steuerfreie Behandlung nach dem Wortlaute des Gesetzes zur Voraussetzung hat, dass derartige Einkünfte den Charakter von ausserordentlichen Einnahmen an sich tragen. — Wo jedoch derlei Einkünfte sich mit mehr oder weniger Regelmässigkeit wiederholen, wie dies bei den Manualmessstipendien, welche dem Geistlichen mit Rücksicht auf seine Berufstellung zufließen, der Fall ist, fehlt dieses Kriterium und müssen daher diese Bezüge der Personaleinkommensteuer unterzogen werden; dies erhellt insbesondere auch aus der absichtlich weiten Fassung des §. 167, Zl. 3.

Die Beilagen des Berichtes folgen mit dem Beifügen zurück, dass es dem Ermessen der k. k. Direktion überlassen wird, das Geeignete zur Richtigstel-

lung der unter einem Theile der dortländigen Geistlichkeit anscheinend verbreiteten irrigen Ansicht über die steuerrechtliche Behandlung der Manualmessstipendien zu veranlassen.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Вѣдѣ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 22. жовтня 1901.

Ч. 76.

Ч. 6974. — Перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангелій зъ р. 1901 на 1902.

Подає ся тутъ Всч. Священству до однообразного захованя перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангелій литургійныхъ зъ р. 1901 на 1902 для недѣль, сѣдмиць празничныхъ и сѣдмиць въ загалѣ. Для лекшого орієнтованя кладуть ся тутъ даты ино латиньского календаря. Выразъ „сѣдмиця 28у або вѣдпадає“, значить, що въ разѣ, если есть на Литургіи Ап. и Ев. Святомъ або намѣреню, то вже Ап. и Ев. дневне (рядове) можна опустити, позаяк сѣдмиця тая другій разъ повтаряє ся; бо межи двома по собѣ наступающимъ Пасхами въ поодинокихъ рокахъ, або жадна сѣдмиця не повтаряє ся, аои 1 або 4 або 5 (сего року будуть 4 повтаряти ся.)

Єсть же перехѣдъ сей слѣдующій:

Въ мѣсяци Грудни:

15) нед. 28, но Ап. 28, Ев. 30

сѣдмиця 29

22) нед. 29, но Ап. 30, Ев. 29; и Непорочному Зачатию

сѣдмиця 30

29) нед. Праотець (=Ап. 29, Ев. 28)

сѣдмиця 31

Въ Сѣчни.

4) субота передъ Рождествомъ

5) нед. Отець

сѣдмиця 28 або вѣдпадає

11) субота по Рождествѣ

12) нед. по Рождествѣ

сѣдмиця 29 або вѣдпадає

14) Ап. и Ев. нед. передъ Богоявленіємъ, Обрѣзанію и Василию.

18) субота передъ Богоявленіємъ

19) Богоявленіє

седмиця 30 або водпадає

25) суб. по Богоявленію

26) нед. по Богоявленію

седмиця 31 або водпадає

Въ Лютѣмъ.

2) нед. 31 и св. Евтимію

седмиця 32

и такъ дальше по порядку.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 29. Жовтня 1901.

Ч. 77.

Ч. 4617/00 — Розпоряджає ся, въ котрій свята Минеи и Тріоди має ся брати полиелей и велике славословіє; и котрыхъ днівъ Минеи и Тріоди має ся служба брати на св. Литургіи.

Понеже нашій молитвословы означають свята полиелейні дуже рѣжно и неразъ цѣлкомъ безпѣдставно, а и властивіи книги церковні часто не дають въ тѣй рѣчи приписувъ рѣшительныхъ, прото Митр. Ординаріятъ розпоряджає для однообразности, щобы всѣ ВЧ. Священики въ Архієпархіи держали ся всегда низше слѣдующого спису взглядомъ всеночного, полиелея и великого славословія.

Примѣчає ся, що списъ той здѣланий на пѣдставѣ Минеи Почаѣвскои 1761 и Тріоди Почаѣвскои постной 1784 и цвѣтной 1786. Де книги тѣи приписували полиелей *ad libitum*, тамъ взято въ списѣ лише велике славословіє; а де въ книгахъ було и велике славословіє *ad libitum*, тамъ тожъ въ списѣ впростъ приписує ся. — Но опущено изъ Минеи 19/XI Іоасафа и Варлаама (зъ полиелеємъ), позаякъ историчнѣсть тыхъ Святыхъ єсть сумнительна; дано св. Іліи 20/VII всеночне (въ вспѣмненѣй Минеи пѣлиелей и навѣтъ велике славословіє лише *ad libitum* має), а св. Стефану 27/XII велике славословіє (де єъ тѣйже Минеи нѣ полиелея нѣ великого славословія не має; и додано 5/VII Святыхъ Методія и Кирила зъ полиелеємъ).

Всеночне, полиелей и велике славословіє означають ся въ слѣдующѣмъ списѣ розличіємъ друку:

- 1) всеночне
- 2) полиелей
- 3) велике славословіє.

І. Минея.

Септемврій.

13. Обновленіє храма

14. Воздвиженіє Ч. Кр.

23. Зачатіє І. Крестителя

26. І. Богослова

28. Харитона.

1. Индикта и Симеона

8. Рождество П. Б.

О к т о в р і й.

1. Покровъ П. Б.
6. Оомы
9. Якова Алфеова
14. Параскевы
18. Луки
23. Якова брата Г.
26. Димитрія и трясенію
28. Параскевы.

Н о е м в р і й.

1. Космы и Даміана
8. Михаила
12. Іосафата
13. І. Златоустого
14. Филипа
16. Матѳея
21. Воведеніе П. Б.
30. Андрея.

Д е к а б р і й.

4. Варвары
5. Саввы
6. Николая
9. Непорочне Зачатіе П. Б.
13. Евстратія и пр.
25. Рождество Хр.
26. Соборъ П. Б. (на Литургіи тропаръ и кондакъ также св. Іосифу).
27. Стефана

Я н у а р і й.

1. Обрѣзаніе и Василия
6. Богоявленіе
7. Соборъ І. Крестителя
11. Θεодосія
17. Антонія
20. Евѳимія
25. Григорія Богослова
27. І. Златоустого
30. Трехъ Святыхъ.

Ф е в р у а р і й.

2. Стрѣтеніе

24. Обрѣтеніе ч. гл. І. Крестителя.

М а р т ѣ.

9. Сорокъ Мученикѡвъ
25. Благовѣщеніе П. Б.

А п р і л і й.

23. Георгія
25. Марка
30. Якова.

М а й.

3. Θεодосія Печ.
8. І. Богослова (безъ св. Арсенія)
9. Перенесеніе мощей св. Николая
10. Симона
21. Константина и Глены
25. Обрѣтеніе ч. гл. І. Крестителя

Ю н і й.

11. Варѳоломея и Варнавы
12. Онуфрія
19. Юды
24. Рождество І. Крестителя
29. Петра и Павла
30. Соборъ св. Апостолъ

Ю л і й.

2. Положеніе Ризы П. Б.
5. Меѳодія и Кирила
6. Аѳанасія Аѳоньскаго
10. Антонія Печ.
15. Владиміра
20. Іліи
24. Бориса и Глѣба
25. Анны
27. Пантелеймона.

А в г у с т ѣ.

1. Креста и Маккавей
6. Преображеніе
9. Матѳея
15. Успеніе П. Б.
16. Нерукотвореннаго Образа

29. Усѣкновеніе ч. гл. І. Крестителя
31. Положеніе Пояса П. Б.

II. Тріодъ.

Субота сыропустна
Субота акафиста
Субота Лазарева
Недѣля цвѣтна
Велика Субота

Недѣля Пасхи
Цѣла свѣтла седмиця
Недѣля Ѳомина
Середа Преполовенія
Вознесеніе
Сошествіе св. Духа
Понедѣлокъ Сошествія
Найсв. Евхаристіи
Состраданіе П. Б.

Кромѣ того мають всѣ недѣлѣ въ роцѣ и отданія всѣхъ бѣльшечныхъ праздникоу Миней и Тріоди велике славословіе; окрімъ отданія недѣлѣ Ѳоминой, Мироносицѣ, Разслабленого и Самаряныни.

Котрі изъ наведеныхъ святѣ переносятъ ся на недѣлю, о томъ зри въ Вѣдомостяхъ 1898 ч. 79 (ст. 149) и 1900 ч. 40 (ст. 62); а празнику найсв. Евхаристіи править ся въ недѣлю безъ службы воскресной и также безъ Апостола и Евангелія недѣльного.

Дальше означае Митроп. Ординаріятѣ тѣи дни Миней и Тріоди, котрыхъ службу мають всѣ ВЧ. Священики въ Архіепархіи на св. Литургіи брати; и вправдѣ:

насампередъ всѣ въ повышѣмъ списѣ находячій ся дни Миней и Тріоди; но на отданія Апостолъ и Евангеліе празнику не бере ся. А кромѣ того:

Суб. и Нед. передъ Воздвиженіемъ
Суб. и Нед. по Воздвиженію
11/X Нед. Отецъ 7. Собора
Нед. Праотецъ
Суб. и Нед. передъ Рождествомъ
Навечеріе Рождества
Суб. и Нед. по Рождествѣ
Суб. и Нед. передъ Богоявленіемъ
Навечеріе Богоявленія
Суб. и Нед. по Богоявленію
16/VII Нед. Отецъ 6. Соборѣвъ
Субота мясопустна
Субота 1. поста Святому
Субота 2. 3. 4. поста за ус.
Великій Четверть
Субота передъ Сошествіемъ

При томъ опускае ся на св. Литургіи служба дневна окрімъ Апостола и Евангелія, въ всѣ свята зъ полиелеемъ и великимъ славословіемъ, въ всѣ предпразденьства (що до тропарѣвъ) и попразденьства, и въ суботы: мясопустну, 1. поста и передъ Сошествіемъ. При всеночіомъ же и такъ само 1.

Септ. и 1 Авг. опускає ся также Ап. и Ев. дня седмицного, а при праздни-кахъ Господскихъ такожь Ап. и Ев. недѣльные.

Въ кѣнци взывають ся всѣ ВЧ. Священники, щобы въ цѣли всегдашного захованя сего розпорядженя зрѣли собѣ вѣдповѣднѣй выписъ або вѣдповѣднѣй позначеня въ молитвословѣ або въ иншѣй дотычнѣй кчизѣ такъ взгля-домъ службъ зъ всеночнымъ, полицесемъ и великимъ славостояемъ якъ и взглядомъ службъ, котѣ на Литургію мають ся брати.

Вѣдъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 1 Листопада 1901.

Ч. 78

Ч. 7074. — Поручає ся брошурку: Житє и дѣятельность Папы Льва XIII.

Всесв. и ВПреп. гр. к. Епископска Консистерія въ Перемышля надѣ-слала сюда до ч. 4619. зъ дня 5/X. 1901 слѣдуючу вѣдзову:

Епископска Консистерія має честь переслати въ приложѣ 750 примѣр-никѣвъ юбилейной книжочки выданой о. Іоаномъ Господаревскимъ, парохомъ въ Галѣвцѣ, деканата Жукотиньского пѣдъ заголовкомъ „Житє и дѣятель-ность Его Святости Папы Льва XIII.“ зъ уклѣннымъ прошенемъ роздѣслати за посередництвомъ Преч. урядѣвъ деканальныхъ Всечестному духовенству за цѣну 1 кор. за оденъ примѣрникъ не обмежаючи жертводлюбія. —

Позаякъ Всечестный авторъ дохѣдъ зъ розпродажи згаданныхъ книжокъ жертвує на будову церкви на Засаню въ Перемышля, Епископска Консистерія не сумнѣває ся и на хвилю, що въ виду святой и богоугодной цѣли Все-свѣтлѣйша и Высокопреподобна Митрополита Консистерія не вѣдкаже свои помочи и заохотить Прч. Уряды деканальнѣ до розпродажи высланныхъ при-мѣрникѣвъ.

Узыхану зъ розпродажи готѣвку узрашає ся въ своимъ часѣ сюда надѣслати.

По мысли повышшой вѣдзовы высылає ся зъ нынѣшнымъ Ч. АЕп. Вѣ-домостей до кожного деканату тут. АЕпархіи тѣлько примѣрникѣвъ помяну-туй брошурки, кѣлько въ дот. деканатѣ єсть парохій, зъ якъ найтеплѣй-шимъ препорученемъ, брошурки тѣ межѣ там. Всч. духовенствомъ по цѣ-нѣ à 1 корона розпродати, а узыхану зъ розпродажи квоту выслати впрѣстѣ до ВПреп. гр. к. Еп. Консистеріи въ Перемышля евентуально вразѣ зъ при-мѣрниками, якѣ бы еще позѣстали.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 6. Листопада 1901.

Ч. 79.

Ч. 7198. — Кресты нового столѣтія зъ вѣдпустами.

До креста, котрый въ якѣй небудь церквѣ при способности нового сто-лѣтія въ честь Божественного Спасителя находѣти ся буде зъ написею въ

яко́й будь мовѣ: Иисусъ Христосъ, Богочоловѣкъ (Deus Homo) жиє, царствує (regnat), владѣє (imperat) 1901 (першій рѣкъ 20-го столѣтїя). — надавъ св. Отець для всѣхъ вѣрныхъ вѣдпусть 200 днѣвъ разъ на день, если крестъ той побожно цѣлуютъ и 1. Отче нашъ змовлять.

Для тревалости добре есть крестъ такий металловый спорядити зъ гачками на вѣдворотнѣмъ боцѣ до умѣщеня при стѣнѣ.

Тое подає ся ВЧ. Настоятелямъ церквей до вѣдомости и ужитку.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Листопада 1901

Ч. 80.

Ч. 6722. — Оголошує ся реченець къ рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначає ся реченець на день 17 н. ст. Грудня 1901, въ котрѣмъ то дни желаючіи приняти тую св. Тайну о 8. годинѣ рано въ церквѣ архикатедральной службы Божои выслухати, а по тѣйже въ тутешнѣмъ Митроп. Ординаріятѣ особисто явити ся мають.

Въ цѣли узысканя приняти до дому пресвитеріального обовязаніи кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріату въ непереступнѣмъ реченци до дня 7. н. ст. Грудня 1901 включно посредствомъ дотычного Уряду деканального и заосмотрити тѣи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведєня, выставленнымъ черезъ взгляды Урядъ деканальный въ запечатанѣй копертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества потвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Урядовымъ посвѣдченямъ вѣдъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану войскового, або що ему прислугує увзгляднене §. 31. закона о общѣй краєвой оборонѣ. Примѣчає ся, що лише тѣи кандидаты къ посвященю припущеніи будуть, котрі при попереднѣмъ испытѣ къ тому належито успособлеными окажуть ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Листопада 1901.

Ч. 81.

Ч. 6886. — Вывають ся Всч. Настоятель декан. до безпроволочного стягненя и тутъ прислания всѣхъ залягающихъ датковъ до фонда вдов-сиротиньского.

Еще тѣлько несповна два мѣсяцѣ до кѣнця року, коли п ъ с л а с т а н у к а с о в о г о мають ся вызначити звычайніи запомоги вдовамъ и сиротамъ священничимъ. Зъ уваги, що дотеперѣшний с т а н ѣ к а с о в ы й дуже непотѣшний, бо не то що не позволяє на пѣдвышенє, але сумнѣватись нале-

жити, чи выстарчить на удѣлене запомоги въ дотеперѣшній высотѣ, протое взывають ся всѣ Всч. Уряды деканальнѣй и весь почтенный Клиръ тутешной Архіепархіи, щобы доложили якъ наибѣльшой старанности въ зѣбраню залягающихъ всякого рода даткѣвъ до фонда вдов.-сирот. такъ за сей рѣкъ якъ и за попоредній лѣта, а своєю байдужностію при складаню реченыхъ даткѣвъ еще не погѣршили и такъ незавидной долѣ несчастливыхъ нашихъ вѣдѣвъ и сирѣтъ.

Вѣдѣ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 7. Листопада 1901.

Ч. 82

Ч. 6062. — Власть посвящуваня крестикѣвъ и медаликѣвъ зѣ вѣдѣстами.

Св. Отець удѣливъ Митроп. Ординаріатови черезъ св. Конгрегацію къ розширеню вѣры въ дѣлахъ обрядѣвъ восточныхъ пѣдѣ д. 20. Грудня 1900 Ч. 12.122 па 5. лѣтъ право, удѣляти Священникамъ власть посвящуваня крестикѣвъ и медаликѣвъ зѣ вѣдѣстами такими, якѣ прилучують ся побожнымъ предметамъ, вѣдѣ Самого Св. Отця благословеннымъ. Власть сію можна де небудѣ уживати, зѣ выключенемъ Риму (*extra Urbem*); но

а) до *важно*го уживаня мусить дотычный Священникъ бути апробованнымъ до сповѣданя, и

б) щобы уживане власти *дозволене* було, до того требуе ся согласіе Ординарія мѣсцевого (т. е. Ординарія того мѣсця, де власть уживати ся має), впрочѣмъ довѣле согласіе *tacite vel implicite* дане, а навѣтъ деколи, сли иначе бути не може, *consensus prudenter praesumptus*.

Для тыхъ Всч. Священникѣвъ, котрѣ будутъ желати одержати власть тую, удѣляе ся тутѣ инструкція, котра вѣдѣ Св. Апост. Престола при наданю такой власти прилучуе ся:

INSTRUCTIO.

Utriusque sexus Christifideles in primis admonitos vult Sanctitas Sua, ut quis consequi valeat Indulgentias, quas in praefata Benedictione concedit, necessario requiri aliquod ex enunciatis Numismatibus, Coronis etc. secum habere, aut apud se retinere.

Item orationes devotasque preces infrascriptas, uti condiciones pro Indulgentiarum consecutione requisitas, unumquemque teneri recitare, vel secum deferendo Coronam, Crucifixum etc. vel si quis secum non habeat, eadem in cubiculo vel alio decenti loco suae habitationis retinere, et coram eis respectivas preces recitare debet.

Praeterea ab hujusmodi Benedictione Sanctitas Sua reiicit Imagines sive impressas sive depictas, necnon Cruces, Crucifixos, parvas Statuas, Numismata, quae ex ferro, stamno, plumbo, vel ex fragili alia materia, facilisque consumptionis conficiuntur.

Vult denique Sanctitas Sua Imagines et Icones benedicendas repraesentare Sanctos vel iam canonisatos, vel in Martyrologio Romano descriptos

His pro clariori intelligentia praenotatis Indulgentiarum series quas quis consequi potest, necnon piorum operum implendorum elenchus recensetur, prout infra:

Quicumque semel in singulas hebdomadas Coronam Domini aut B. Virginis, vel Rosarium, eiusque tertiam partem, aut Officium sive divinum sive parvum eiusdem B. Virginis, vel Defunctorum, aut septem Psalmos Poenitentiales vel Graduales recitabit; aut rudimenta fidei tradere, aut detentos in carcere, vel alicuius domus hospitalis aegrotos visitare, aut pauperibus subvenire, aut Missam audire, vel, si sacerdos est, celebrare consuevit, si vere poenitens, et Sacerdoti per Ordinarium approbato confessus Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserit in quolibet ex diebus infrascriptis, nimirum diebus festis Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, Epiphaniae, Paschatis Resurrectionis, Ascensionis, Pentecostes, SSmae Trinitatis, Corporis Christi; tum diebus Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis et Conceptionis B. M. Virginis, necnon diebus Nativitatis S. Joannis Baptistae, Sanctorum Apostolorum, Sancti Josephi Sponsi B. M. V., atque Omnium Sanctorum, piasque ad Deum preces fuderit pro haeresum atque schismatum extirpatione, Fidei Catholicae propagatione, pace et Christianorum Principum concordia, ceterisque Romanae Ecclesiae necessitatibus, in unoquoque praefatorum dierum plenariam Indulgentiam consequetur.

Qui eadem in aliis Festis Domini, aut B. Virginis Mariae peregerit, in quolibet eorum participet Indulgentiam septem annorum, ac totidem quadragenarum: qui vero quavis Dominica vel alio anni Festo, Indulgentiam quinque annorum totidemque quadragenarum. Qui demum in alio quocumque anni die ea praestabit, Indulgentiam centum dierum.

Quicumque saltem semel in hebdomade recitare consuevit Coronam, aut Rosarium, aut Officium B. Mariae Virginis, vel Defunctorum, aut Vesperas, vel unum saltem ex Nocturnis, aut Laudes, aut septem Psalmos Poenitentiales cum Litaniis, earumque precibus, quo die id egerit, Indulgentiam centum dierum acquirit.

Quisquis animam suam Deo in articulo mortis devote commendans, ipsamque mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipere paratus, et vere poenitens, confessus ac sacra Communione refectus, si valeat, alioquin contritus nomen **Jesu** ore, si potuerit, sin minus saltem corde invocaverit, plenariam Indulgentiam consequetur.

Quicumque ante Missae celebrationem, vel sumptionem Eucharistiae, aut recitationem divini Officii vel parvi B. M. Virginis, aliquam devotam praeparationem praemiserit, quinquaginta dierum Indulgentiam, qualibet vice id egerit, percipiet.

Qui detentos in carcere, aut aegrotos in Nosocomiis visitaverit, eos aliquo bono opere adiuvando, aut Doctrinam Christianam in Ecclesia vel domi, filios, aut propinquos, aut famulos docuerit, toties Indulgentiam biscentum dierum consequetur.

Qui ad pulsum campanae alicuius Ecclesiae mane, aut meridie, aut vespere, consuetas preces **Angelus Domini** etc. dicet, vel si eas ignoret, semel **Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam**, vel dato signo sub horam noctis orandi pro Defunctis Psalmum **De profundis**, aut si hunc nescit, **Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam** recitabit, centum dierum Indulgentiam qualibet vice adipiscetur.

Eadem pariter consequetur Indulgentiam qui feria sexta devote cogitaverit de Passione ac Morte D. N. I. C., terque **Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam** recitaverit.

Quisquis vere poenitens, peccata commissa emendare firmiter proponat, conscientiam suam excutiat, ter **Oratione Dominica et Angelica Salutatione** devote repetitis in honorem Smae Trinitatis, et ob reverentiam quinque Vulnerum I. C., **quinq̄ies** devote eandem **Orationem et Salutationem** recitet, eandem Indulgentiam consequetur.

Omnes et singulas antedictas Indulgentias unusquisque memoratis diebus poterit aut pro seipso adipisci, aut Fidelibus defunctis per modum suffragii applicare.

Declarat insuper Sanctitas Sua, concessione praefata Indulgentiarum nullo modo derogari Indulgentiis, quas alii Summi Pontifices Praedecessores iam concessere pro nonnullis ex supra indicatis piis operibus, volens easdem suorum Praedecessorum concessionem in suo robore permanere.

In distribuendis autem huiusmodi Coronis, Crucibus etc. earumque usu, Sanctissimus Dominus Noster servari iubet **decretum fel. recor. Alexandri VII.** editum **sub die 6. Februarii 1657**, nimirum, ut Coronae, Cruces, Rosaria etc. ut cupra benedicta, quoad Indulgentias non transeant personam illorum, quibus concessa sunt, aut quibus ab iis prima vice distribuuntur; nec aliqua re ex caedictis deperdita, pro ea subrogari altera ullo modo possit, quacumque concessione aut privilegio in contrarium non obstante; nec non eadem commodari, aut precario dari non possint pro Indulgentiarum communicatione, alioquin amittant Indulgentias iam concessas: tum etiam praefata post Pontificiam Benedictionem vendi non possint, iuxta dispositionem **Decreti Sacrae Congregationis Indulgentiarum et Sacrarum Reliquiarum** editi die 5. Junii 1721.

Insuper Sanctitas Sua confirmat **Decretum fel. recor. Benedicti XIV.** datum die 19. **Augusti 1752**, quo expresse declaratur Missas ad Altare (in quo aliqua ex praefatis sive Crucifixi sive Numismatis Imago quoquo modo collocata fuerit) lectas, sive a Sacerdote huiusmodi Imaginem secum habente celebratas, vigore dictae Imaginis nullo prorsus gaudere privilegio.

Praeterea vetat ne quisquam, quem infirmis morti proximis assistere contigerit, Benedictionem cum Indulgentia Plenaria in articulo mortis, vigore huiusmodi Imaginis, illis impertiri audeat sine speciali facultate in scriptis obtenta, quoniam ad huiusmodi effectum in Constitutione **Benedicti XIV.** incipien. **Pia Mater**, satis provisum iam fuit.

Для лѣпшого зрозумѣня примѣчає ся, що наведені тутъ вѣдпусть можна троякого рода розрѣжнити:

1) Тії, до котрых жадає ся звичаю, щобы що тыжня хоть оденъ разъ творити певнїй дѣла побожности або любви ближнього, и *або* кромѣ того въ наведенїи тамъ дни сповѣдати ся, причащати ся и на приписанїи интенціи помолити ся (вѣдпусть повнїй або частнїй пѣсля наведенихъ днѣвъ); *або* окрѣмъ спѣмненого щотыжневого звичаю ничъ бѣльше не жадає ся (вѣдпустычастнїй).

2) Вѣдпустъ повнїй въ часѣ смерти. И

3) вѣдпусты частнїй за рѣжнїй дѣла побожности або любви ближнього (поодинокѣ а не конче що тыжня сповненїи).

Священики, котрї одержать власть тую, мають, если окрѣмъ повного вѣдпусту въ часѣ смерти хотять ще иншїй вѣдпусты вѣрнымъ оголошувати, лише такїй выбирати, котрыхъ условїя не суть спеціально ино въ латинськѣмъ обрядѣ уживанїи.

Благословенїе дотычныхъ побожныхъ предметѣвъ въ цѣли прилученя вѣдпустѣвъ можна пѣсля вѣдносьныхъ постановѣвъ творити самымъ лише здѣланемъ знаку креста св. надъ ними (безъ жадныхъ слѣвъ) зъ намѣренемъ прилученя вѣдпустѣвъ до нихъ. Если але благословенїе тѣе дѣе ся не приватно дома, але публично въ церквѣ, то выпадає оное зъ вѣдповѣдною урочистостею предпринимати, такъ якъ звичло церковнїй благословенїя совершають ся.

Врештѣ розумѣе ся, що въ дѣлѣ сихъ вѣдпустѣвъ всѣ застереженя въ инструкціи выраженїи, мусять заховати ся. Примѣчає ся ще, що хотѣбы хто мавъ для себе бѣльше зъ сими вѣдпустами посвященныхъ предметѣвъ, то однакожь кождый зъ дотычныхъ вѣдпустѣвъ лише 1 разъ позыскувати може.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. Вересня 1901.

Ч. 83.

Ч. 7452. — Молитвы и дѣла вѣдпустовїи за покуту при св. сповѣди задаванїи.

Бсть то загальнымъ правиломъ, що черезъ обовязковїй дѣла не можна заразомъ вѣдпусты позыскувати, однакожь можуть бути вынятки, если Св. Отець выразно таковїй постановить. Такїй вынятокъ рѣшила св. конгрегація Вѣдпустѣвъ 11. Червня и потвердивъ Св. Отець 14 Червня с. р., т. е. що черезъ молитвы и дѣла вѣдпустовїи, за покуту при св. сповѣди заданїи, можна заразомъ также и дотычнїй вѣдпусты позыскати; щѣ подає ся до вѣдомости ВЧ. Священства.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. Листопада 1901.

Ч. 84.

Ч. 7518. — Формуляръ до подань о продовженѣ платнїи для приватного сотрудника.

Ч:
парох.

Приказомъ зъ дня Ч. заудѣлила Всесв. и Впр. Консistorія М. смиренно пѣдписаному въ дорожѣ Уряду деканального въ вѣдписи

рескриптъ В. ц. к. Намѣстництва зъ дня Ч . . . , пѣсля котороу В. ц. к. Министерство рескриптомъ зъ дня Ч . . . призволило платню зъ фонду религійного для тут. приватного сотрудника на часъ вѣдъ дня . . . до дня

Понеже отже такъ призовлена платня зъ днемъ кѣнчить ся, а станъ рѣчій въ тут. парохіи не змѣнивъ ся на лучше — то смиренно подписаный просить нынѣшнымъ о ласкаве вставлене ся до В. ц. к. Правительства о дальше в. призовлене платнѣ зъ фонду религійного для тут. приватного сотрудника (на 1, 2, 3, р., на часъ жизни подпisanого).

На поперте сего прошеня примѣчае ся: 1, 2, 3, и т. д.

Вѣдъ гр. к. Ур. парох.

Пѣсля повышеного формуляра мають Всч. Ур. парох. вносити сюда въ дорозѣ Ур. Дек. на 3. мѣсяцѣ передъ уплывомъ призовленои платнѣ прошеня о дальше в. призовлене той платнѣ и то всегда зъ покликкомъ на тут. приказъ, на початку сего формуляра подчerkнeный, на котрый и Всч. Ур. дек. въ своимъ предложеню покликати ся мають.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. Листопада 1901.

Ч. 85.

Ч. 7519. — Въ справѣ частныхъ сотрудниковъ.

Зъ покликкомъ на тут. розпоряджене зъ 3/IX. Ч. 5910. и зъ 7/X. Ч. 6611. (Вѣдом. Ч. XI. и XII.) 1901. взывають ся до безпроводочного предложена сюда выказѣвъ парохій зъ частными сотрудниками поновно всѣ тѣ Всч. Уряды деканальні, котрі доси такихъ выказѣвъ не предложили, взглядно донесена сюда, що въ там. деканатѣ парохіи зъ частными сотрудниками не находятъ ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. Листопада 1901.

Ч. 86.

Ч. 6001. О увѣльненю сертификатѣвъ податковыхъ, маючихъ ся долучати до фасій конгруальныхъ, якъ и поданъ о выставлене тыхъ сертификатѣвъ вѣдъ належитости стемплевой.

Выс. ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ подъ днемъ 2. вересня 1901 Ч. 93.002 слѣдуюче:

Вѣдписъ рескрипту ц. к. Министерства вѣроисп. и просв. зъ дня 8. септня 1901—Ч. 23.719 выстосованого до Его Ексц. Пана ц. к. Намѣстника Галичины.

Anlässlich einer gestellten Anfrage hat das k. k. Finanz-Ministerium an die k. k. Finanz-Landes-Direktion in Wien auszusprechen befunden, dass sich die mit den Finanz-Ministerial-Erlässen vom 26. März 1886 Zl: 7913, und vom 24. November 1887, Zl: 35.361, den Eingaben zur Verlage der

Einbekenntnisse in Congruasachen zugestandene Befreiung auch auf die im Grunde des §. 4. II a der Verordnung des Ministeriums für Cultus und Unterricht und des Finanz-Ministeriums vom 16. November 1898, R. G. Bt. N. 20, beizubringenden Steuerzertifikate, beziehungsweise auf die Eingaben um Ausfertigung dieser Bescheinigungen erstreckt.

Hievon beehre ich mich Euere Excellenz unter Bezugnahme auf den hierortigen Erlass vom 10. April 1886 Zl. 6250, in Kenntniss zu setzen.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ дня 15. Листопада 1901.

Ч. 87.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи :

а) подъ днемъ 31. Жовтня 1901 зъ реченцемъ до 26. Грудня 1901:

Ч. 6999. — **Зарудє** зъ прилучеными Обаряницѣ, Янкѣвцѣ и Гребля, деканата Тарнопѣльскаго, наданя приватного.

б) подъ днемъ 14. Листопада зъ реченцемъ до дня 20. Стѣчня 1902:

Ч. 7435. — **Красѣвъ** зъ прилучеными Раковецъ и Новосѣлки, декан. Щирецкаго, наданя приватного.

Ч. 7473. — **Бускъ** зъ прилучеными Воляны, Остапковецъ и Довга Сторона, деканата Бускаго, наданя приватного.

в) подъ днемъ 16. Листопада 1901 зъ реченцемъ до дня 12. Стѣчня 1902:

Ч. 7554. — **Св. Варвары въ Вѣдни**, наданя правительственного.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 7178. — **Розписує ся конкурсъ на посаду катихита въ Калуши.**

Ц. к. окружна Рада школьна въ Калуши розписала подъ д. 5. Жовтня с. р. Ч. 1979 конкурсъ въ цѣли сталога замѣщеня посады гр. кат. катихита въ 6-класовѣй школѣ мужескѣй въ Калуши зъ обовязкомъ учити религій такожь въ тамошнѣй школѣ 6-класовѣй женскѣй. — До тои посады привязаній суть поборы III класы платъ по мысли арт. 11. уставы школьной зъ дня 6. Липня 1899. (В. з. кр. Ч. 85).

Священики убѣгающій ся о тую посаду, мають дотычній поданя посредствомъ своєї настоятельной власти внести до ц. к. окружной Рады шк. въ Калуши до дня 30. Листопада 1901.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. Жовтня 1901.

III.

Ч. 7334. — Розписує ся конкурсъ на посаду катихита въ школѣ нар. въ Журавнѣ.

Ц. к. окружна Рада шк. въ Жидачовѣ розписала пѣдъ д. 20. Жовтня 1901 Ч. 1335 конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады катихита въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Журавнѣ, зъ поборами III. клясы платъ зъ уваглыденемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. Червня 1899. Ч. 81 В. з. кр.

Священики убѣгаючіи ся о тую посаду, мають свои дотычні поданя посредствомъ своєї настоятельной власти внести до высше сказаной ц. к. окружной Рады школьной найдалше до дня 15. Грудня с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Львѣвъ, дня 7. Листопада 1901.

ХРОНИКА.

Завѣдательство отримавъ:

О. Василій Лиско въ Буску.

Сотрудництва отримали 00.:

Володимаръ Марчакъ новопост. пресвитеръ въ Болотни cum jure directionis, Илія Андрущишинъ въ Дерновѣ, Петро Рудакевичъ въ Голгочу, Теодоръ Василикъ въ Стрыбѣвъ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаджає ся на канон. институцію 00.:

Теодора Булы на Путятинцѣ, Николая Левацкого на Оброшинѣ.

Канон. институцію отримавъ:

О. Михайлъ Гаврилюкъ на Стѣльско.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ:

въ Дубковцяхъ и Любѣнцяхъ на 1. рѣкъ.

Престоль упривилеованый отримали церкви:

пар. Успенія Пресв. Богородицѣ въ Конюхахъ, фил. Сошествія Св. Духа въ Конюхахъ — Кутѣ, пар. Покрова Пресв. Богородицѣ въ Ланахъ, пар. Св. Арх. Михайло въ Оспаю, пар. Св. О. Николая въ Теребовлѣ, пар. Воведенія Пресв. Богородицѣ въ Пойлѣ, фил. Св. Арх. Михайла въ Сѣвцѣ, Св. О. Николая въ Лозницѣ, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Ходачковѣ великомъ, пар. Св. Василия В. въ Довгѣмъ дек. Калущ, фил. св. священомученика Игнатія въ Тужиловѣ.

Братства найсв. Тайнъ зѣстали канонно установленъ при церквахъ:

пар. Препод. Матери Параскевіи въ Велдѣжѣ, пар. Рождества Христова въ Галичи, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Клебанѣвъцѣ, фил. св. ВМ. Дмитрія въ Коршилѣвъцѣ, пар. Воздвиженія Ч. Креста въ Дмитровѣ, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Луцѣ малѣй, фил. Рождества пресв. Богородицѣ въ Фашѣвъцѣ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установлені при церквахъ:
пар. Св. ВМ. Пантелеймона въ Демяновѣ, пар. Рождества пресв. Богородицѣ въ Со-
сновѣ, фил. св. ВМ. Дмитрія въ Семикѣвцяхъ.

НЕКРОЛОГІЯ.

О. Емиліянъ Петрушевичъ, парохъ въ Буску, померъ дня 9. Жовтня 1901.

Душа Его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

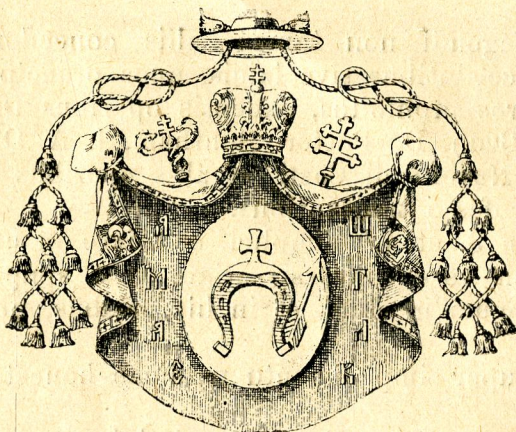
Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. Листопада 1901.

АНДРЕЙ.

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнѣй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1901.

Выдано дня 9. Грудня.

Ч. XIV.

Ч. 88.

Ч. 6417. — Власти Ординарієви вѣдъ Св. Апост. Престола наданѣй.

Заудѣляютъ ся ВЧ. Священству ко евентуальному употребленю власти Ординарієви вѣдъ Св. Апост. Престола наданѣй.

I. Власти pro foro externo.

а) Звыклѣй („Quinquennalia“)

Пропатанда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900 на пять лѣтъ.

1. Absolvendi ab haeresi, et apostasia a fide, et a schismate quoscumque etiam ecclesiasticos, tam saeculares, quam regulares, non tamen eos, qui ex locis fuerint, ubi sanctum officium exercetur, nisi in locis missionum, in quibus impune grassantur haereses, et post judicialem abjuratiorem, illuc reversi, in haeresim fuerint relapsi, et hos in foro conscientiae tantum.

2. Tenendi, et legendi non tamen aliis concedendi, praeterquam, ad tempus tamen, iis sacerdotibus sive laicis, quos praecipue idoneos, atque honestos esse sciat, libros prohibitos, exceptis operibus Dupuy, Volney, M. Reghellini, Pigault, le Brun, De Potter, Bontham, I. A. Dulaure, Fêtes, et Courtisanes de la Grèce, Nouvelle di Casti, et aliis operibus de obscoenis, et contra Religionem ex professo tractantibus.

3. Dispensandi in 3. et 4.¹⁾ simplici, et mixto in contrahendis et in contractis; cum haereticis vero conversis etiam in 2. simplici, et mixto, dummodo nullo attingat primum gradum, et in his casibus, prolem susceptam declarandi legitimam.

4. Dispensandi super impedimento publicae honestatis²⁾, iustis ex sponalibus proveniente.

5. Dispensandi super impedimento criminis, neutro tamen coniugum machinante, ac restituendi jus petendi debitum amissum³⁾.

6. Dispensandi in impedimento cognationis spiritualis, praeterquam inter levantem et levatum.⁴⁾

7. Hae vero dispensationes matrimoniales, videlicet 3. 4. 5. et 6. non concedantur nisi cum clausula, dummodo mulier rapta non fuerit, et si rapta fuerit, in potestate raptoris non existat, et in dispensationibus huiusmodi declaretur expresse, illas concedi tamquam a sedis apostolicae delegato, ad quem effectum etiam tenor huiusmodi facultatum inseratur; cum expressione temporis, ad quod fuerint concessae⁵⁾.

8. Dispensandi in irregularitatibus ex delicto occulto tantum provenientibus, excepta ea quae ex homicidio voluntario contrahitur⁶⁾.

¹⁾ Indeterminata locutio „in 3. et 4.“ etc. comprehendit tum consanguinitatem tum affinitatem. De publica honestate ex matr. rato non consum. disputant auctores; in praxi tamen cum matrim. semper praesumatur consummatum casus vix occurret.

Verba „simplici et mixto“ saepissime usitantur de graduum aequalitate vel inaequalitate, interdum vero de eiusdem impedimenti multiplicitate ex diversis sc. stipitibus. Utraque significatio assumenda est in casu nostro iuxta declarationem s. Off. 15. Junii 1875. In petitionibus tamen multiplex impedimentum ad validitatem indulti est exprimentum. Ben. XIV. 27. sept. 1755. „In 3 et 4.“ excludit secundum gradum quocumque modo, hinc dispensari nequit in 3. v. 4. tangente 2. Licet enim generatim gradus remotior trahat post se propinquiorem et facultas dispensandi late sit interpretanda, tamen interpretatio ipsa non est extendenda ultra verborum significationem; item S. Sedes accurate proponens facultatem concessam certe propinquiore gradus mentionem fecisset.

²⁾ sc. tum in contrahendis tum in contractis.

³⁾ Item tum in contrahendis tum in contractis. „Ius pet. deb.“ quod amittitur in poenam adulterii.

⁴⁾ Multo magis excipitur imped. cogn. spir., quod est inter baptizantem et baptizatum.

⁵⁾ Prima pars clausulae „dummodo mulier rapta non fuerit“, sub invalidate dispensationis debet verificari; altera: „et in dispensationibus huiusmodi declaretur expresse, illas concedi tamquam a sedis ap. delegato“, ad liceitatem tantum. S. Off. 15. Jun. 1875.

⁶⁾ Potestas, quae ex Trid. S. 24 c. VI de Ref. Episcopis competit in foro conscientiae tantum, hic ad forum quoque externum extenditur.

9. Dispensandi, et commutandi vota simplicia in alia pia opera, exceptis votis castitatis et religionis.

10. Absolvendi ab omnibus censuris etiam speciali modo in Bulla *Apostolicae Sedis moderationi* diei 12. Octobris 1869, Romano Pontifici reservatis, excepta absolutione complicitis in peccato turpi¹⁾.

11. Conferendi ordines extra tempora, et non servatis interstitiis usque ad sacerdotium inclusive²⁾.

12. Dispensandi super defectu aetatis unius anni ob operariorum penuriam, ut promoveri possint ad sacerdotium, si alias idonei fuerint.

13. Conficiendi olea cum quinque saltem Sacerdotibus, non tamen extra diem coenae Domini, nisi necessitas aliud urgeat.

14. Celebrandi bis in die, si necessitas urgeat, ita tamen, ut in prima missa non sumpserit ablutionem, per unam horam ante auroram, et aliam post meridiem, sine ministro, sub dio, et sub terra, in loco tamen decenti, etiamsi altare sit fractum, vel sine reliquiis sanctorum, et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus, et excommunicatis, et aliter celebrare non possit. Caveat vero, ne praedicta facultate, seu dispensatione celebrandi bis in die, aliter, quam ex gravissimis causis, et rarissime utatur, in quo graviter ipsius conscientia oneratur Quod si hanc eandem facultatem alteri sacerdoti iuxta potestatem inferius apponendam communicare, aut causas ea utendi alicui qui a S. Sede hanc facultatem obtinuerit, approbare visum fuerit, serio ipsius conscientiae injungitur, ut paucis dumtaxat, iisque maturioris prudentiae, ac zeli, et qui absolute necessarii sunt, nec pro quolibet loco, sed ubi gravis necessitas tulerit, et ad breve tempus eandem communicet, aut respective causas approbet.

15. Deferendi Sanctissimum Sacramentum occulte ad infirmos sine lumine illudque sine eodem retinendi pro eisdem infirmis, in loco tamen decenti, si ab haereticis, aut infidelibus est periculum sacrilegii.

16. Induendi se vestibus saecularibus, si aliter, vel transire ad loca eorum curae commissa vel in eis permanere non poterunt.

17. Recitandi rosarium, vel alias preces, si breviarium secum deferre non poterunt, vel divinum officium ob aliquod legitimum impedimentum recitare non valeant.

18. Dispensandi, quando expedire videbitur, super esu carniurn, ovorum et lacticiniorum tempore jejuniorum et praesertim quadragesimae; non tamen per generale indultum, sed in casibus particularibus.

1) Agitur de absolutione in foro externo et ab omnibus censuris. Pro foro enim interno, in casibus occultis, a censuris, quae simpliciter RP. sunt reservatae, absolunt Episcopi potestate ordinaria a Trid. concessa.

2) Generalis locutio „extra tempora“ iuxta responsum S. C. C. datum Eppo Brixinens, 15. Jan. 1689 ad festa de praecepto etiam supressa restringitur, nisi adsit legitima consuetudo quae indefinita facultate „extra tempora“ suffulta tuto in praxim potest deduci, vel speciale obtineatur indultum.

19. Communicandi has facultates in totum, vel in partem, prout opus esse secundum ejus conscientiam judicaverit, sacerdotibus idoneis in conversione animarum laborantibus, et praesertim tempore sui obitus; ut sede vacante sit qui possit supplere donec Sedes apostolica certior facta, quod quamprimum fieri debebit, per delegatos, aut unum ex eis, alio modo provideat.

20. Et praedictae facultates gratis et sine ulla mercede exerceantur, et ad quinquennium tantum concessae intelligantur.

21. Utendi eisdem facultatibus in dioecesi sibi commissa tantum¹⁾.

б) Власти надъобыкновеннѣ.

Пронатамъ Ч. 12.257 изъ 17. сѣчня 1901.

1. Dispensandi cum fidelibus suae jurisdictioni subiectis in matrimonii contrahendis super impedimentis tertii gradus attingentis secundum consanguinitatis ac affnitatis, pro quinquaginta tantum casibus et legitima causa concurrente.

2. Dispensandi pariter cum fidelibus suae jurisdictioni subiectis super impedimento secundi gradus affnitatis tangentis primum lineae transversae pro triginta dumtaxat casibus in matrimoniis contrahendis, dummodo canonica causa concurrat.

3. Dispensandi item cum fidelibus suae jurisdictioni subiectis in matrimoniis contrahendis super impedimento secundi gradus aequalis consanguinitatis ac affnitatis lineae transversae pro quinquaginta tantum casibus, iustis ac legitimis accedentibus causis.

4. Dispensandi pariter cum fidelibus suae jurisdictioni subjectis in matrimoniis contrahendis super impedimento primi gradus aequalis affnitatis lineae transversae pro quinquaginta dumtaxat casibus dummodo legitimae ac graves causae concurrant.

Пронатамъ Ч. 12.122 изъ 20. сьудня 1900.

5. Dispensandi cum suis subditis, iustis tamen gravibusque accedentibus causis, super impedimento impediante mixtae Religionis; dummodo cautum omnino sit conditionibus ab Ecclesia praescriptis ac praesertim de amovendo a coniuge catholico perversionis periculo, de conversione coniugis acatholici pro viribus curanda, deque universa utriusque sexus prole in sanctitate Catholicae Religionis omnino educanda; erogata in pium opus aliqua eleemossyna, iuxta vires, arbitrio dispensantis.

6. Ut facultatibus ab Apostolica Sede ei tributis dispensandi super quibusdam impedimentis matrimonium dirimentibus singillatim sumptis, uti etiam possit in casibus, in quibus duo vel plura simul concurrant ex

¹⁾ Sensus est, quod ille, cum quo Episcopus dispensat, debet non tantum esse dioecesanus, sed etiam intra fines dioecesis actualiter commorari. Episcopus potest esse extra dioecesim. S. Off. 2. Maji 1877.

praedictis impedimentis, nec non concurrente quoque impedimento mixtae communionis, si etiam pro huius dispensatione concedenda facultatem jam obtinuerit; accedentibus tamen iustis iisque gravibus causis, et in urgentioribus casibus, pro quibus tempus non suppetat recurrendi ad sanctam Sedem.

II. Власти pro foro interno.

Св. Пенитенціарія изъ 15. грудня 1900 на пять лѣтъ.

Vobis Venerabili in Christo Patri Andreae Szeptycki Archiepiscopo Leopoliensi. Ruthenorum infrascriptas communicamus facultates ad quinquennium duraturas, quibus non obstante Constitutione *Apostolicae Sedis*, pro foro conscientiae per vos sive per vestrum vicarium in spiritualibus generalem, dummodo in sacro presbyteratus ordine sit constitutus, etiam extra sacramentalem confessionem pro grege vobis commisso et intra fines vestrae diocesis tantum atque de speciali in unoquoque casu exprimenda Sedis Apostolicae auctoritate vobis delegata uti valeatis; quasque canonico poenitentiariorum, nec non vicariis foraneis pro foro pariter conscientiae ac in actu sacramentalis confessionis dumtaxat, etiam habitualiter, si vobis placuerit, aliis vero confessariis, cum ad vos sive ad praedictum vicarium generalem in casibus particularibus poenitentium recursum habuerint, pro exposito casu impartiri possitis, nisi ob peculiare causas aliquibus confessariis a vobis specialiter subdelegandis, per tempus arbitrio vestro statuendum, illas communicare iudicabitis.

1. Absolvendi ab excommunicatione Romano Pontifici simpliciter reservata ob manus violentas iniectas sive in Clericos sive in Regulares, dummodo non fuerit secuta mors vel mutilatio, seu lethale vulnus, aut ossium fractio, et dummodo casus ad forum Ordinarii deducti non fuerint; iniunctis de iure iniungendis et praesertim ut parti laesae competenter satis fiat.¹⁾

2. Absolvendi a censuris contra duellantes statutis in casibus dumtaxat ad forum Ordinarii non deductis; iniuncta gravi poenitentia salutari et aliis iniunctis, quae fuerint de iure iniungenda.²⁾

3. Absolvendi quoscumque poenitentes (exceptis haereticis publicis, sive publice dogmatizantibus) a quibusvis sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis incursis ob haereses tam nemine audiente vel advertente, quam coram aliis externatas, ob infidelitatem et catholicae fidei abiurationem private ad-

¹⁾ Extenditur potestas ordinaria Episcopi adeo, ut etiamsi intercedat percussio s. d. mediocris v. gravis, „dummodo non fuerit secuta mors vel mutilatio...“ itemque etiamsi casus sit publicus „dummodo casus ad forum Ordinarii deducti non fuerint“, possint absolvere.

²⁾ Non tantum in casibus occultis, quod possunt ex Conc. Trid. SS. 24 c. VI. de R. sed etiam in publicis, qui ad forum Ord. non sunt deducti (semper tamen in et pro foro int. ratione huius indulti; quoad forum externum data est facultas in quinquennialibus pro f. ext. s. n. 10.)

missas, sortilegia et maleficia haereticalia etiam cum sociis patrata, nec non ob daemonis invocationem cum pacto donandi animam, eique praestitam idolatriam ac superstitiones haereticales exercitas, ac demum ob quaecumque insinuata falsa dogmata incursis, postquam tamen poenitens complices, si quos habeat, prout de iure denunciaverit, et quatenus ob iustas causas nequeat ante absolutionem denunciare, facta a poenitente seria promissione denuntiationem peragendi cum primum et meliori modo, quo fieri poterit, et postquam in singulis casibus coram absolvente haereses secrete abiuraverit et pactum cum maledicto daemone initum expresse revocaverit, tradita eidem absolvendi syngrapha forsitan exarata aliisque mediis superstitionis ad omnia comburenda seu destruenda; iniuncta pro modo excessuum gravi poenitentia salutari cum frequentia sacramentorum et obligatione se retractandi apud personas coram quibus haereses manifestavit, et reparandi illata scandala¹⁾.

4. Absolvendi a censuris incursis ob violationem clausurae regularium utriusque sexus, dummodo non fuerit commissa cum intentione ad malum finem etiam effectu non secuto, nec casus fuerint ad forum Ordinarii deducti; cum congrua poenitentia salutari. Et insuper absolvendi mulieres tantum a censuris et poenis ecclesiasticis ob violationem ad malum finem clausurae virorum religiosorum incursis, dummodo tamen casus occulti remaneant, iniuncta gravi poenitentia salutari cum prohibitione accedendi ad ecclesiam aut conventum seu coenobium dictorum religiosorum, durante occasione peccandi²⁾.

5. Absolvendi a censuris ob retentionem et lectionem librorum prohibitorum incursis, iniuncta congrua poenitentia salutari, nec non firma obligatione tradendi prout de iure sive per se sive per alium absque ulla mora

¹⁾ Ab haeresi mere interna, quam quis animo suo nutrit minime ad extra pandendo quisque confessarius valet absolvere. Sermo itaque est de haeresi externe manifestata sive seorsim et clam, sive coram aliis. Sic pro foro interno. Pro foro externo si haeresis notoria et in forum Ordinarii deducta, absolvit ipse Ordinarius potestate ordinaria; si autem externa et occulta, absolvit vi fac. quinquennialium pro foro externo s. n. 1.

In clausula „exceptis haereticis publicis, sive publice dogmatizantibus“ non comprehenduntur haeretici publici, quin sint simul dogmatizantes. Beue vero comprehenduntur, qui dogmatizantes sunt non formaliter publice, sed privatim, scilicet modo uno, modo altero audiente, modo aliis paucis ita, ut successu temporis numerus auditorum fiat valde excessivus, si notorium sit, haeticum praedicta ratione falsa dogmata spargere. Tales vi praesentium absolvi nequeunt. S. Poenit. 3. Martii 1880.

²⁾ Censurae hic spectantes numerantur inter RP. simpliciter reservatas, nr. VI. et VII.; et nr. VI. sonat: „Violantes clausuram monialium cuiuscumque generis aut conditionis sexus vel aetatis fuerint... pariterque eos introducentes vel admittentes; itemque moniales ab illa exeuntes“.

Nr. VII.: „Mulieres violantes regularium virorum clausuram et superiores eas admittentes“. Haec pro foro interno; quoad forum externum v. s. inter quinqu. pro foro externo Nr. 10.

et quantum fieri poterit ante absolutionem libros prohibitos, quos poenitens in sua potestate retineat¹⁾.

6. Absolvendi a casu Sedi Apostolicae reservato ob accepta munera a regularibus utriusque sexus, iniuncta poenitentia salutari, et quando agitur de muneribus, quae valorem decem scutatorum²⁾ non excedunt, imposita aliqua eleemosyna absolventis iudicio taxanda et caute eroganda cum primum poterit in beneficium religionis aut conventus, cui facienda esset restitutio, dummodo tamen non constet quod illa fuerint de bonis propriis religionis; quatenus vero accepta munera vel fuerint ultra valorem scutatorum decem, vel constet fuisse de bonis propriis religionis, facta prius restitutione, quam si de praesenti poenitens adimplere nequeat, emissa seria promissione restituendi intra terminum absolventis arbitrio praefiniendum; alias sub reincidentia.

7. Absolvendi a censuris et poenis ecclesiasticis eos, qui sectis vetitis massonicis, aut carbonariis, aut aliis eiusdem generis sectis nomen dederunt aut qualemcumque favorem praestiterunt, ita tamen, ut a respectiva secta omnino se separent eamque abiurent, libros, manuscripta ac signa sectam respicientia, si quae retineant, in manus absolventis tradant, ad Ordinarium quamprimum caute transmittenda, aut saltem, si iustae gravesque causae id postulent, comburenda; iniuncta pro modo culparum gravi poenitentia salutari cum frequentia sacramentalis confessionis aliisque iniunctis de iure iniungendis; nec non absolvendi eos, qui eiusmodi sectarum duces et coriphaeos occultos denuntiare culpabiliter neglexerint, iniuncta pariter salutari poenitentia et firma obligatione sub reincidentia eisdem vobis, vel aliis, ad quos spectat prout de iure denunciandi.

8. Absolvendi religiosos cuiuscumque ordinis (etiam moniales per confessarios tamen pro ipsis a vobis approbatos vel specialiter deputandos) non solum a praemissis, sed etiam a casibus et censuris in sua religione reservatis, dummodo religiosi apud confessarium subdelegatum legitimam habuerint licentiam peragendi confessionem sacramentalem.

9. Dispensandi ad petendum debitum coniugale cum transgressore voti castitatis privatim emissi, qui matrimonium cum dicto voto contraxerit, huiusmodi poenitentem monendo, ipsum ad idem votum servandum teneri tam extra licitum matrimonii usum, quam si marito vel uxori respective supervixerit.

1) Iuxta const. *Apostolicae Sedis* una tantum pro lectione et retentione libr. prob. incurritur censura, quae inter excom. l. s. R. P. speciali modo reserv. sub nro II. continetur nempe: Omnes et singuli scienter legentes, sine auctoritate Sedis Apostolicae libros apostatarum et haeticorum haeresim propugnantes nec non libros cuiusvis auctoris per apostolicas litteras nominatim prohibitos, eosdemque libros retinentes, imprimentes et quomodolibet defendentes.

2) Scutati valor est 5 cor. circa.

10. Dispensandi cum incestuoso seu incestuosa, ad petendum debitum coniugale, cuius ius amisit ex superveniente occulta affinitate per copulam carnalem habitam cum consanguinea seu consanguineo sive in primo, sive in primo et secundo, sive in secundo gradu suae uxoris seu respective mariti; remota occasione peccandi¹⁾ et iniuncta gravi poenitentia²⁾ salutari et confessione sacramentali singulis mensibus per tempus arbitrio dispensantis statuendum.

11. Dispensandi super occulto impedimento primi, nec non primi et secundi, ac secundi tantum gradus affinitatis ex illicita copula provenientes, quando agitur de matrimonio cum dicto impedimento iam contracto, et quatenus agatur de copula cum suae putatae uxoris matre, dummodo illa secuta fuerit post eiusdem putatae uxoris nativitatem et non aliter: monito poenitente de necessaria secreta renovatione consensus cum sua putata uxore vel suo putato marito, certiorato seu certiorata de nullitate prioris consensus, sed ita caute, ut ipsius poenitentis delictum nusquam detegatur: et quatenus haec certioratio absque gravi periculo fieri nequeat, renovato consensu iuxta regulas a probatis auctoribus traditas³⁾; remota occasione peccandi ac iniuncta gravi poenitentia salutari et confessione sacramentali semel in mense per tempus dispensantis arbitrio statuendum.

Item dispensandi super dicto occulto impedimento, seu impedimentis affinitatis ex copula illicita etiam in matrimoniis contrahendis, dispensandique facultatem subdelegandi, etiam habitualiter parochis vestrae dioecesis, quando tamen omnia parata sint ad nuptias, nec matrimonium usque dum ab Apostolica Sede obtineri possit dispensatio absque periculo gravis scandali differi queat; remota semper occasione peccandi, et firma manente conditione, quod copula habita cum matre mulieris huius nativitatem non antecedit; iniuncta in quolibet casu poenitentia salutari.

12. Dispensandi super occulto criminis impedimento, dummodo sit absque ulla machinatione et agatur de matrimonio iam contracto; monitis putatis coniugibus de necessaria consensus secreta renovatione, et iniuncta gravi poenitentia salutari et confessione sacramentali semel singulis mensibus per tempus dispensantis arbitrio statuendum.

Item dispensandi super eodem occulto impedimento, dummodo sit absque ulla machinatione, etiam in matrimoniis contrahendis, in casibus tamen urgentioribus in quibus tempus non suppetat recurrendi ad S. Sedem; iniuncta gravi poenitentia salutari et confessione sacramentali semel singulis mensibus per tempus dispensantis arbitrio statuendum.

¹⁾ „remota occasione peccandi“, quae si proxima et voluntaria omnino debet tolli, si necessaria, removeri. Quodsi poenitens renuat, dispensatio nequit executioni mandari.

²⁾ „iniuncta gravi poen.“ quae arbitrio confessarii relinquatur, atque necessario iniungenda, non tamen sub invaliditate dispensationis, est enim simplex mandatum non autem conditio sine qua non, ut expresse traditur sub finem indulti.

³⁾ Si regulae ab auctoribus traditae sine magna admiratione et offensione partis impediti ignarae adhiberi non possunt, tunc sanatio matrimonii in radice a S. Sede petenda erit.

Mens autem nostra est 1° ut si forte ex oblivione et inadvertentia ultra praedictum terminum his facultatibus vos uti contingat, absolutiones et dispensationes exinde impertitae ratae sint et validae; 2° ut iniunctio confessionis sacramentalis de qua sub nn. 10, 11 et 12 non sit *irritativa* sed tantum *praeceptiva*; 3° ut his facultatibus non solum singillatim sed etiam cumulatim in uno eodemque casu uti possitis.

III. Власти и привилеи зъ вѣдпустами злучені

Пропатанда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900 на пять лѣтъ.

1. Declarandi privilegiatum ad septennium unum dumtaxat altare in qualibet ex parochialibus, seu quasi parochialibus, aliisque insignioribus suae iurisdictionis ecclesiis, in quibus aliud privilegiatum non adsit, pro cunctis Missae Sacrificiis, quae in eodem altari a quocumque presbytero saeculari vel cuiusvis ordinis regulari celebrabuntur.

Бреве изъ 22. грудня 1900 на часъ правленія въ
Архіепархіи.

2. Власть удѣлюванія Благословенія Апостольскаго зъ повнымъ вѣдпустомъ въ часъ смерти — зри Вѣдомости Ч. 20 (ст. 44.)

Пропатанда Ч. 12.122 изъ 20. грудня 1900 на сѣмь лѣтъ.

3. Вѣдпустъ при всіяхъ въ Архіепархіи — зри Вѣдомости Ч. 69. (ст. 109).

4. Impertiendi intra fines suae Archidioecesis ter quolibet anno Papalem Benedictionem in diebus Paschatis Resurrectionis D. N. I. C. ac in ejusdem Nativitatis et in die festo S. Georgii, titularis Ecclesiae Cathedralis Leopoliensis Ruthenorum cum indulgentia plenaria ab eis lucranda, qui vere poenitentes, confessi ac sacra communione refecti, eidem benedictioni interfuerint, Deumque pro felici statu Sanctitatis Suae, Episcopi et s. Matris Ecclesiae oraverint.

5. Ut in actu visitationis parochiarum et missionum, et etiam communium tam saecularium, quam regularium lucrari possint Archiepiscopus et ejus Coadjutor, nec non totus Clerus ac Christifideles omnes, Indulgentiam plenariam pro una vice tantum in qualibet paroecia, seu missione, aut districtu, dummodo ii, qui Presbyteri sunt, celebrent s. Missae Sacrificium, et alii contriti, confessi ac sacra Communione refecti, pias ad Deum preces fuderint pro s. fidei propagatione et iuxta mentem Sanctitatis Suae.

6. Ut in celebratione primae Missae, quam dictus Archiepiscopus peracturus erit, lucrari possint tam ipse, quam omnes utriusque sexus Christifideles suae iurisdictioni subiecti, indulgentiam plenariam, dummodo vere poenitentes, confessi ac sacra Communione refecti per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces effuderint pro s. fidei propagatione ac iuxta Summi Pontificis intentionem, valituram et applicabilem quoque per modum suffragii Animabus in Purgatorio detentis.

7. Insuper SSmus benigne concedit plenariam indulgentiam omnibus ac singulis Christifidelibus, qui inchoante Synodo, Missae Sacrificio, servatis

consuetis conditionibus in Metropolitana Ecclesia Leopoliens. Ruthenorum celebrando, devote astiterint.

Бреве изъ 22. грудня 1900 на сѣмъ лѣтъ.

8. Omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus et confessoribus, qui Cathedralem Ecclesiam Leopoliensem Ruthenorum in qua Communio Generalis de Ordinarii licentia in uno anni die ab eodem Ordinario specificando agetur, eodem die devote visitaverint, ibique SSimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, et pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem misericorditer in Domino concedimus.

Пронатада Ч. 12122 изъ 20. грудня 1900 на пять лѣтъ.

9. Власть посвящаваня побожныхъ предметѣвъ зъ вѣдпустами папскими — зри Вѣдомости Ч. 82. (стор. 123.)

Пронатада Ч. 12553 изъ 15. цѣтня 1901.

10. Власть заудѣлюваня канонно установленымъ брацтвамъ тверезости наданныхъ имъ вѣдпустѣвъ. (Брацтва найсв. Тайнъ вже изъ загального постановленя одержують черезъ само канонне установлене вѣдпусты для нихъ назначеній).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ, дня 1. Листопада 1901.

Ч. 89.

Ч. 7612. — Взглядомъ выказѣвъ священнич. вѣдѣвъ и сирѣтъ до запомогі зъ станиславѣвского фонда вдов-сирот. управленыхъ.

По желаню Станиславѣвской Консисто́ріи въ дописи зъ дня 15. листопада Ч. 4572 завзываютъ ся Веч. Уряды деканальні заподати впростъ до згаданой Консисто́ріи найдалше до 15. грудня с. р. Выказы въ подчиненныхъ деканатахъ проживающихъ священ. вѣдѣвъ и сирѣтъ Станиславѣвской Епархіи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 26. Листопада 1901.

Ч. 90.

Ч. 7857. Ордин. Комисарѣ школьній и делегаты до ц. в. окружныхъ Радъ шк. взываютъ ся до предложена справозданъ.

Веч. Ординаріятскій Комисарѣ школьній, котри еще до теперъ не предложили Митрополитальной Консисто́ріи своихъ справозданъ о станѣ науки религіи и моральности въ школахъ народныхъ въ роцѣ шк. 1900/1901, взываютъ ся предложити таковѣ справозданя безъ всякой проволоки.

Рівножь взывають ся Всч. Делгаты до ц. к. окружных Радъ шкѣль-ныхъ, еще не предложившй суди справоздана о своѣй дѣяльности въ до-тычнѣй ц. к. Радѣ шкѣльнѣй окружнѣй въ послѣднѣмъ роцѣ шкѣльнѣмъ, що-бы такове безпроволочно предложили.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Ч. 91.

Обвѣщення конкурсѣй.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ пѣд днемъ 5. грудня 1901. зъ реченцемъ до дня 30. сѣчня 1902 слѣдующій парохіи :

Ч. 7948. — Юнашкѣвъ зъ прилучеными Обельница и Куничѣ, деканата Рогатиньского, наданя приватного.

Ч. 8001. — Куряны зъ прилучеными Пѣдвысоке, Вулька, Гутиско и Дем-ня, деканата Нараѣвского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Архіерейске благословеніє и повне узнанє за точне, ревне и совѣстно выполненє обовязкѣвъ якъ и за тактовне поступованє яко префекта студій при тут. духовнѣй Семинаріи отримавъ :

О. Константинъ Вандзѣлякъ, тепер. духовникъ Семинаріи въ Перемышли.

Завѣдательства отримали 00.:

Евстахій Радкевичъ въ Красовѣ, Юстинъ Озимкевичъ Ч. С. В. В. въ Краснопуци, Николай Семенѣвъ при церквѣ Св. Варвары въ Вѣдни.

Сотрудництва отримали 00.:

Алексей Базюкъ при церквѣ Св. Варвары въ Вѣдни, Петро Патрило въ Кобыловодо-кахъ, Лука Побоярскій въ Заваловѣ, Володимиръ Куницкій cum jure directionis въ Камянкахъ.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

на Голобутѣвъ въ тернѣ: 1) Петро Яцишинъ, 2) Евстахій Нижанковский, 3) Михаилъ Яцкевичъ, — а въ списѣ: 4) Василій Владычинъ, 5) Филемонъ Ковальскій.

на Тейсарѣвъ въ тернѣ: 1) Емиліянъ Левицкій, 2) Юліянъ Галькевичъ, 3) Петро Со-ловѣй, — а въ списѣ: 4) Николай Романюкъ, 5) Іосифъ Дикій.

на Черницю въ тернѣ: 1) Никифоръ Клубокъ, 2) Кароль Бутринскій, 3) Николай Ро-манюкъ — а въ списѣ: 4) Іосифъ Дикій, 5) Іоанъ Королюкъ.

на Дѣдилѣвъ въ тернѣ: 1) Николай Поджарко, 2) Володимиръ Яцковский, 3) Климен-тій Базилевичъ — а въ списѣ: 4) Василій Лиско, 5) Іосифъ Дикій, 6) Іоанъ Королюкъ, 7) Іоанъ Потопникъ, 8) Іосифъ Мельницкій.

Презенту отримавъ:

О. Теодоръ Пайкушъ на Зарубинцѣ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва згаднає ся на канон. институцію :

О. Игнатія Глѣбовицкаго на Илѣвъ.

До канон. институціи вѣзванный :

О. Игнатій Глѣбовицкій на Илѣвъ.

Канон. институцію отримавъ :

О. Евгений Шухевичъ на Пѣдберезцѣ.

Декретъ увѣльненія вѣдъ испиту конкурсового парох. отримали ОО.:

Д-ръ Василій Левицкій, Пралатъ Пронотаръ Апост., тайный Шамбелянъ Ёго Святости, Прокураторъ и пр., Юліянъ Левицкій, парохъ Пенякъ, Геронъ Кмицикевичъ, деканъ и парохъ Фраги, Антоній Целевичъ, парохъ Лозины.

Декретъ на провизор. катихитѣвъ отримали ОО.:

Іоанъ Давидовичъ при выдѣловѣй школъ женьскѣй СС. Бенедиктинокъ; Стефанъ Мохнацкій при школахъ: мужескѣй и женьскѣй им. св. Анны, мужескѣй им. Сѣнкевича и женьскѣй им. Косцюшки.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для частныхъ сотрудниковъ :

въ Долгѣмъ декам. Теревов. вѣдъ 7/11 1900 до кѣнца 1902, въ Островѣ дек. Ходорѣвъ, въ Пѣдмихайлю, въ Печенѣи и въ Журавнѣ на 1 рѣкъ.

Власть binandi на одинъ рѣкъ отримавъ :

О. Парохъ въ Бѣлѣмъ Каменѣ.

Грамоты на благословеніе церквей выдано :

пар. Вознесенія Господняго въ Настасовѣ, фил. Состраданія Пресв. Богородицѣ въ Новоселици, пар. Св. Матери Параскевы въ Деревлячахъ, фил. Св. ВМ. Дмитрія въ Бабинѣ зарѣчнѣмъ, пар. Преображенія Господняго въ Токахъ, фил. Св. Арх. Михаила въ Лисковѣ.

Вѣдпусть на всегда отримала церковь :

пар. Св. Василя Вел. въ Долгѣмъ дек. Калуского.

Некрольогія.

О. Петро Медвецкій, ювілять, емерит. парохъ Чесникъ, померъ дня 26. Листопада с. р. Душа его поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 9. Грудня 1901.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

1.50

PK III
41.166/
Ж. 23.930
1901

2
1.000

1901

1897

